

Heri Kókelet

ÉS AZ

EPÉKŐVE

K. B. ROTTRING

Figyelem!

A történet a képzelet szüleménye. Mindenféle hasonlóság valódi személyekkel, állatokkal, politikai eszmékkel, megjelent művekkel és mindazokkal, akik ezt állítják, csupán a vak véletlen műve. A könyvben különösen humoros részek találhatóak, amelyek elolvasása heveny hasi izom összehúzódásokhoz és felső légúti hangeffektusok esetleges kiadásához (vö. röhögés) vezethetnek. Ezek utóhatásaiért, valamint az ebből adódó hirtelen befosási tünetekből adódó kellemetlen szituációkért senki sem felelős.

Előjáték a Prológushoz

Az éj sötét volt, akár a halál.

Az égen kékesfehér villám vágott keresztül, de megmagyarázhatatlan módon nem kísérte mennydörgés ezt a hatásos fény effektet. Valaki felkiáltott, mintha mondani akart volna valamit, de egy tompa puffanás utáni rövid hörgés végképp lehetetlenné tette, hogy valaha is megtudjuk, így volt-e vagy sem.

A Hold keskeny szeletét fekete felhők takarták. Ha nem takarták volna, akkor világosan kivehető lett volna a sarlóján horgászbottal ücsörgő, lábát lóbáló kisfiú, aki Dreamworks feliratú pólójában igen feltűnő hatást keltett.

A levegő hideg volt, csípős szél fúj.

Léptek dobogtak a járdán, mert későre járt.

Az utcák, terek kihaltak már, az emberek otthonaik melegében meghúzódva rejtőztek el a téli éjszaka borongós, rosszkedvű hangulatától, hogy a vacsora elfogyasztása után puha, meleg ágyból nézzék az esti filmet, a világ legnépszerűbb szappanoperáját, a Vak Angyalt.

Nem sokkal a kilenc órás hírek után egy fekete árny jelent meg a sötét kapualjban, a Death Street 13. szám alatt, ahol egy kisgyermekes házaspár lakott. Egy férfi és egy nő, ami Nagy-Britanniában már egyre ritkábban fordult elő. Sokan megszólták őket ezért, néhányan egyenesen gusztustalannak tartották ezt az élettársi formát, amelyben ellentétes nemű emberek kötötték össze életüket, de ők nem törődtek vele, csak éltek tovább együtt.

Az alak körül kékesfehér energianyalábok vibráltak, szikrázva pattogtak le a testéről, hogy azután töltésüket és energiájukat veszítve elhaljanak a gyalogjárda aszfaltjában. A teremtmény szinte teljesen meztelen volt.

Csak egy zokni, egy Martens bakancs, egy alsógatya, egy kommandós cicanadrág és egy fekete hentesköpeny volt rajta, ha a fejére húzott sikoly-álarcot nem számítjuk.

Az alak legfeljebb két, esetleg három méter magas lehetett. Ám ez egyáltalán nem látszott rajta, mert olyan tartásban helyezkedett el, mint Arnold Schwarzenegger a Terminátor 1-ben, azon pillanatban, amikor a jövőből a múltba vetődött. A férfi – mert férfi volt – évek óta gyakorolta ezt a testtartást, amit sok-sok gyakorlás után a „*Hatásos megjelenés – szinte már fél siker*” című, menedzsereknek írt kézikönyvből sajátított el. Fáradhatatlanul csiszolgatta, finomította, egészen addig, amíg szinte tökéletesen ment, így ilyen hideg, éjszakai körülmények közepette is képes volt bármikor felvenni ezt a pozitúrát.

Sötét volt, nagyon sötét.

Olyan sötét, mint a néger az alagútban.

Vagy mint a Negró a néger szájában.

De az is lehet, hogy olyan sötét, mint az alagútban lévő néger szájában a Negró.

Vagy...

Soha nem fogjuk megtudni, hogy milyen, mert az alak hirtelen megmozdult és felállt, a teste ennek következtében kiegyenesedett.

Most látszott, hogy mennyire nem kicsi.

Sőt, hogy ilyen nagyon nagyon nagy.

De sötét volt, az utcán senki sem járt, így senki sem látta, hogy a sötét alak kiegyenesedett.

A teremtmény megrázta gonosz, sikoly-álarcos fejét. Közben csúnya, szeméremsértő szavak hagyták el fekete ajkát, mert mélyen felbosszantotta a tény, hogy láthatóan senki sem látta hatásos belépőjét a történetbe, pedig annyit gyakorolta, és most nagyon úgy látszott, totál hiába.

A rémséges lény körülpillantott. Fekete maszkjából vörös szempár villogott, akár egy szemafor a tilos jelzés közben.

Miközben körbefordult, hogy meglelje a keresett 13. számot, megvillant a fekete köpenyének hátuljára himzett fekete színű, mágikus felirat.

Ez állt rajta:

„NETUDDKI”

Ha bárki meglátta volna ezt a feliratot, minden bizonnyal ott helyben összeizgulja magát.

De senki sem látta, mert Netuddki sötétben settenkedett.

Az éj sötétje rejtette, hogy szörnyű, gonosz tettét végrehajtsa.

Az égen egy csapatnyi aranyszínű bagoly húzott keresztül.

Senki, még én sem tudtam, hogy mi a fenét keresnek itt. Most, amikor a világ leggonoszabb fekete mágusa éppen sorozatgyilkosságra készül.

Az alak felvihogott. A nevetése is gonosz volt, sőt kárörvendő. Megbízhatónak tűnő kutatások bizonyítják, hogy még a legelvetemültebb fogorvos sem nevet így soha fogfúrás vagy gyökéridegelés közben.

A baglyok eltűntek, mintha az előbb el sem húztak volna a kihalt utcarészlet felett.

Csend lett, síri csend.

A teremtmény hirtelen mozdulattal feltépte köpenyének tépőzárját, és valamit előrántott ruhájának egyik belső rejtékéből.

Egy tizenöt fontos krómacél krumplinyomó volt! Az alak halkán káromkodott, majd sziszegő hangot adott. A krumplinyomót visszadugta a köpönyeg mélyére, majd egy másik, ugyancsak hirtelen mozdulattal előrántott a ruha mágikus rejtékeinek másik, nagyon titkos zugából egy fehér üregi nyulat.

A fekete mágus ismét csúnya, nem kisgyerek fülének való szavakat sziszegett, ezek idézésétől ezennel el is tekintenénk, majd a következő néhány perc alatt a kis fehér, immár döglött jószágot visszadugta a ruhájának nagyon titkos üregébe.

Most már egy kevésbé hirtelen mozdulattal, de ismételtelen előrántott valamit. Egy színes tollseprűt!

A fekete mágus hangtalanul ordított, a földre hajította a tiritarka takarítóeszközt, majd módszeresen megtaposta, de lábujjhegyen, hogy ne csapjon

felesleges zajt.
Amikor lecsillapodott a dühe, ismét a kabátjához nyúlt. Jobb kezével behatolt a jobb zsebébe, könyékig eltűnt benne, majd váratlanul az ujjai a bal zsebből kandikáltak ki. Tekintete egyszer csak váratlanul elhomályosult, ajkait sűrű sóhajok hagyták el, mert olyan helyre tapintott, ami jó volt, nagyon jó.

Amikor végzett, lihegett egy sort, majd ismét kotorászni kezdett a zsebeiben. Egyszer ő maga is eltűnt bennük, csak a cipőjének fekete sarka látszott ki belőle.

Percek teltek el így.

Ám hiába, mert nem találta meg, amit keresett.

Netuddki, akinek polgári neve egyébként Megawatt Voltmárvolt volt, de így senki sem hívta, mert gonosz mágus volt, és az ilyeneket nem hívták a nevükön, nehogy véletlenül megidézzék őket, tovább mérgeződött.

Ki tudja, meddig mérgeződött így, amikor három perc két másodperc múltán fekete papírtekerccset rántott elő a legtitkosabb zsebéből, amely már egyenesen a Top Secret kategóriába tartozott, és sötét hangján gonosz hahotában tört ki.

A fekete lapon szinte világítottak a fekete betűk, amint a fekete alak fekete árnyéka reá vetült.

A lapon ez állt:

„A TERV”

Netuddki elégedetten felmordult.

Végre meglelte, amit ezidáig halálra keresett!

Köpönyegébe burkolózott, majd megindult a ház felé, ahol leendő áldozatai laktak. Óvatosan lépkedett. Fekete csizmája alatt megcsikordult a fekete úttest, a fekete kavicsok meg a fekete sár.

A Hold keskeny sarlóját egyre vastagabb és egyre feketébb felhők takarták el.

Netuddki talán ezért nem vette észre a sötétben azt a nyitott csatornát, amelynek tetejéről egy rosszakarója eltávolította a fedőt.

A következő pillanatban Netuddki ordítva eltűnt a feneketlen mélységben.

Fekete testét elnyelte a sötét város sötét fekália-folyama.

Az utcára néma csend telepedett.

A csatornából langymeleg, de annál bűdösebb pára szivárgott, és nehéz, bűdös köd borította a nedves utcaköveket.

Néhány aranyszínű bagoly repült keresztül az égen, de ennek senki sem tulajdonított volna nagy jelentőséget, mert senki sem tudta, mit jelentenek ezen a világon az éjszaka feltűnő aranybaglyok.

Hirtelen felvihogott egy denevér.

Szárnycsapásait elnyomta egy fekete macska kaparászása, amely egészen közelről hallatszott.

Vészesen közelről.

A macska hirtelen megremegett, szerencsétlen pofájára meglepett arckifejezés telepedett, amikor kilépett belőle valaki.

Valaki, aki Netuddki volt.

A gonosz varázsló, aki olyan hatalmas fekete mágus volt, hogy nem lehetett csak úgy orvul eltenni láb alól, visszatért, hogy bevégezze, amit elkezdett.

Netuddki lesöpörte magáról a macska maradványait, kiköpött egy maréknyi macskaszőrt, eltávolította a nadrágjából a macska farkát, majd gyors léptekkel a 13. számnál termett.

Ott állt az ajtó előtt, és a névtáblát vizsgálta.

De mivel nagyon sötét volt, semmit sem látott.

Kotorászni kezdett a zsebében.

Egy porszívócső és egy női harisnyatartó tévedésből való elővarázslása után megtalálta azt, amit keresett.

Egy fekete öngyújtót, amit nyomban fel is kattintott. A fekete lángok fekete fényénél sötét tekintettel olvasta a névtáblát.

Amelyen ez állt:

„Dr. KÓKLER, PhD”

– Ez az! – suttogetta maga elé. A következő pillanatban, ahelyett, hogy csengetett volna, fogta magát, és keresztülsétált a csukott ajtón, hogy hozzálasson rettenetes tervének végrehajtásához.

Ezen a világon nem létezett egyetlen ember sem, aki megállíthatta volna.

1.5. Prológus

Netuddki végiglopakodott a földszinten, majd fellopakodott az emeletre, mert a nappaliban és a konyhában semmit sem talált. Lábujjhegyen lopakodott a rémesen nyikorgó lépcsőkön, majd tovább lopakodott előre, végig egy folyosón, amely Mr. és Mrs. Kókler hálószobájához vezetett.

A padlózat egyre jobban nyikorgott, már-már lehetetlenné téve a normális lopakodást.

Netuddki magában átkozódott, gonosz dolgokra koncentrált és rosszakarat kavargott a gondolataiban.

A falakat izléses tapéta borította, amelyen árnyékok mozogtak.

Netuddki megállt, az árnyékok is megtorpantak.

Fürgén továbblépett, mire az árnyékok is továbbindultak, igaz, némi késéssel.

Netuddki a tükör elé ért.

Óvatosan belepillantott a sikoly-álarcos fejével. Rémulően felsikoltott, de röviddel ezután erőt vett magán, mert eszébe jutott, hogy a rémpofát már otthon is látta a borotválkozó tükörében. Memóriájában kutatva rövid úton eljutott a felismerésig: a szörnyeteg nem más, mint egy régi ismerőse, aki eddig sem bántotta, de majd most...

Nem kellett túlzottan sokáig várnia.

Kihúzta a köpenye alól a hordozható kaszát, amit már jóelőre pengeélesre fent, majd bekopogott az ajtón, ahol a mit sem sejtő Kókler házaspár aludt.

Odabentről motozás hallatszott, majd egy jóvágású férfiú nyitott ajtót. Meglepett volt az arca, ami nem is csoda, hiszen a saját hálószobájának ajtaján kopogtak. Fogalma sem volt róla, ki lehet az. Amikor meglátta a sikoly-álarcos rémpofát, amelyik ráadásul egy kaszát szorongatott a kezében, megdöbbenve suttogetta:

– Maga meg mit akar?

– Az életedért jöttem! – röhögte rekedt hangján Netuddki, és nyomaték képpen meglengette a kaszáját.

A jóvágású férfi megkönnyebbült. Arcán halovány mosoly szaladt keresztül, olyan megfoghatatlanul gyorsan, mint ahogyan egy bogár kenődik szét

a szárguldó autó szélvédőjén.

A férfi óvatosan megfordult, és beszólt a szobába:

– Életem! Téged keresnek!

Egy gyönyörű nő jelent meg az ajtóban. Egy szál hálóingben volt, testének vonalai, gömbölyded formái teljesen elvonták a gonosz fekete mágus figyelmét a gyilkolásról.

– Őőőő, hmhhh, aaaaa – hebegte Netuddki, és nyelt egyet.

– Maga meg kicsoda? – förmedt rá a hölgyemény Voltmárvoltra. – És főként, mit akar tőlünk?

Izé... – nyelt még egyet Netuddki, miközben képtelen volt levenni a szemét a hölgy varázslatos testének titokzatos pontjairól. A látvány egészen megbabonázta, elfelejtette, hogy miért jött, miért vette fel otthon a gonosz álarcát, miért fente ki a kaszáját, miért lopakodott az utcán, miért hatolt be a csukott ajtón keresztül a házba, hogy miért bámulja ennyire önfeledten ezt a gyönyörű nőt, és hogy miért ilyen hosszú ez a mondat.

– Beszéljen, jóember! – noszogatta a nő. – Magyarázattal tartozik nekünk! Miért tört be az otthonunkba éjnek idején?

– Hát... – hümmögött Netuddki. – Én igazán nem is tudom... – szabadkozott, miközben kétségbeesetten próbálta meg összeszedni a gondolatait

– Ja, tudják, az a hülye forгатókönyv. Na, abban az áll, hogy nekem ide be kell törnöm és mindenkit meg kell öljek.

– Baromság! – rázta a fejét a férfi.

Netuddki szíszeggett közben, mert nagyon fájt neki a fejrázás.

– Nem minősíthetem a forгатókönyvet – szabadkozott tovább Netuddki. – Én is gázsiért dolgozom. Ha nekem az a dolgom, hogy mindenkit megöljek a házban, méghozzá a mai éjszaka, akkor azt kell tennem, nincs mese.

A hátuk mögöl bizonytalan léptekkel egy tízhónapos kisfiú közeledett az előszobában.

– Apu, anyu! – mondta a csöppség. – Nem tudok aludni. Már kiolvastam az akadémiai szótárat, de annyira unalmas, hogy azt el sem tudom mondani. Nem kaphatnék legalább egy altatót?

– Kicsikém, te még túl fiatal vagy ahhoz, hogy altatót szedj – intette le az anyja. – Inkább énekelek neked egy dalt a tengeri sünök metakommunikációjáról – javasolta, és megsimogatta a kis buksiját.

A tengeri sünök metakommunikációjáról? – Örült meg a gyerek. – Az nagyszerű lesz! De mit keres nálunk ez a bácsi? – lepődött meg a fiúcska. – És miért van a fején az a hülye álarc? Azt hiszi, hogy akkor nem fogják felismerni? De hiszen a köpenyének a hátuljára rá van írva, hogy „Netuddki”.

– Netuddki? – lepődött meg a két szülő. – Azt mondod, az van odaírva, hogy Netuddki?

– Igen, azt! – bólogatott a gyerek. – Miért, ki a fene az a Netuddki?

A szülők elsápadtak.

– Ne tudd, ki az a Netuddki – hebegte az apja.

– A leghatalmasabb feketemágus a világon – suttoгta az anyja.

– Ha tényleg ő az, akkor nekünk lőttek – tette hozzá az apja, és síróssá vált a hangja.

Netuddki szabadkozni kezdett:

– Igazán jólesik, hogy ilyen nagyra becsülnek, de tényleg nem is tudom, hogy mit mondjak. Csak a munkámat végzem. Semmi sallang vagy húscsapat. Csak egy-két suhintás, precíz munkatempó, tűrhető munkamorál meg miegymás. De az évek munkája ezek szerint meghozta a hírnevet. Köszönöm.

– Meg akar minket ölni? – kérdezte a kisfiú rémülten.

– Igen, drágám – szaladt oda hozzá és ölelte át az anyja. – De ne félj, nem fog fájni. Csak egy suhintás, és már vége is. Ennek a bácsinak nagy gyakorlata van már.

– Jó kezekben leszünk – bízta szomorúan az apja, aki még mindig nagyon jóvágású volt, pedig eddig egyetlen vágás sem volt rajta.

Igyekezni fogok, hogy gyorsan túl legyenek rajta – ígérte Netuddki. – Szóljanak nyugodtan, mikor kezdhethük.

– Várhatnánk még néhány évet – próbált alkudozni az apa.

– Sajnos, nem megy – rázta a fejét Netuddki. – Mindjárt vége a fejezetnek. Az író elképzelései szerint a fejezet végén maguknak meg kell halniuk.

– De hát mi is nagy mágusok vagyunk, nem olyan könnyű minket eltenni láb alól! Főleg, ha ketten vagyunk egy ellen – próbált meg kibúvót keresni Mr. Kókler. – Logikátlannak tartom, hogy mindkettőnkkel egyszerre akar végezni. Ne vegye sértésnek, de ez önre nézve sem veszélytelen.

– Mire célozna? – vetette közbe Netuddki.

– Ha lenne nálam egy 38-as Smith & Wesson, akkor pont a homloka közepére...

– Esetleg nem lehetne találnunk valami megoldást, hogy... – vetette fel Mrs. Kókler.

– Sajnos nem tehetek semmit – tárta szét a kaszáját a fekete mágus. – Mint már említettem, én is csak a munkámat végzem. Ha nem csinálom tisztességesen, egyik napról a másikra az utcára kerülhetek, mert se szó, se beszéd, ki fognak írni a könyvből. Ezt pedig igazán nem akarhatják...

– Ó, azt tényleg nem! – szabadkozott udvariasan Mr. Kókler. – De biztos vagyok benne, hogy sikerül valami megoldást találnunk a problémára. – Összenézett a feleségével, majd Netuddkira kacintott, aki nem tudta mire vélni a dolgot. Meg is kérdezte:

– Mire gondolnak?

A szexre – felelte a kisfiú helyettük. – Amióta nemileg érettek, a szabadidejük zömét erre fordítják. Azóta semmi kutatás, mágiafejlesztés, elmélyedés a varázstudományokban, csak mindig az a szex.

– Édes fiam – csattant fel az apja –, ha mi nem foglalkoztunk volna az említett téma gyakorlati megvalósításával, akkor te még mindig csak egy erotikus gondolat lennél az agyunkban.

– Mindig ezt mondod – intette le a gyerek.

– Mert így is van, kisfiam – simogatta meg a fejét az anyja. – Te ezt még nem érted, de ha majd nagyobb leszel, te is rájössz, mi az a libidó.

– Mi az, mami? – faggatta a kisfiú.

Netuddki türelmesen hallgatta őket, de most már közbe kellett szólnia.

– Kérem, ne tereljük mellékvágányra a beszélgetést. Az én időm is véges, de holnap korán kell kelljek, mert ki kell menjek a piacra. Ha ma este nem végzek időben önökkel, holnap egész nap álmos, fáradt és rosszkedvű leszek. Ezt pedig remélem, nem akarják. Nincs rosszabb, mint egy fáradtan leélt nap.

– Ó, Mr. Netuddki – szabadkozott Mr. Kókler – félre ne értsen, nem az időt akarjuk húzni. Inkább szeretnénk egy megoldást javasolni a problémáinkra.

– Miféle problémáinkra? – értetlenkedett Netuddki.

– Miről beszéltek? – szólt közbe a kisfiú. – Ez a bácsi azért jött, hogy megöljön minket az éles kaszájával. Én ezt nem akarom! – nyafogott a csöppség.

– Nyugodj meg, picikém, mi sem akarjuk.

– Csak az a csúnya bácsi – mondta a gyerekekkel incselkedve Netuddki, és a sikolyos álarcának legörbülő szájrészét két kezének ujjaival felfelé

húzza. Ettől mulatságos, mosolygós lett a réppofa-maszk, a kisfiú is megint mosolyogni kezdett rá.

Tehát miről lenne szó? – kérdezte gyanakodva Netuddki.

A házaspár egymásra nézett, kissé idegesen elmosolyodtak, majd a férfi beszélni kezdett:

– A feleségemmel együtt arra gondoltunk, nem lennénk hálátlanok, ha esetleg egy olyan kompromisszumos megoldást sikerülne találnunk, hogy nekünk ne kelljen még meghalnunk, ugyanakkor uraságod sem veszítené el az állását.

– Hát bizony, maguknak aztán fogalmuk sem lehet róla, hogy milyen nehéz manapság egy ilyen remek állást találni – tárta szét a kezét Netuddki. Közben a kaszájával véletlenül átszúrta az előszoba falát. – Nem volt könnyű elnyerni. Óriási volt a túljelentkezés, de nekem sikerült bekerülnöm.

Pokoli nehéz volt, de *ördögöm* volt, és így sikerült.

– Igen, igen – a jó kapcsolatok gondolom az ön pályáján is nélkülözhetetlenek – bólogatott sokat sejtetően Mr. Kókler.

– Úgy, ahogy mondja – értett egyet Netuddki. – De az még nem minden. Fontos a munkamorál, a szakmai felkészültség és a hivatástudat. Azóta is egyfolytában *halálosan* komolyan veszek mindent, ami a munkámmal kapcsolatos.

– Mindezt megértjük, ám volna egy olyan ajánlatunk, amely véleményünk szerint egyformán kedvező lenne uraságodnak is, de a mi számunkra is hasonló előnyökkel járna ahhoz képest, hogy a jelenlegi állás szerint most mindannyiunknak meg kellene halnunk.

Netuddki elmerengett. Látszott, pro és kontra mérlegeli a lehetőségeket. Elgondolkodva kapargatta a maszkját, végül azt mondta:

– Mire gondolnak?

Mondtam már a bácsinak... – vihogta a kisfiú, de lepisszegték. Ezután csendben maradt. Az anyja karjaiban ült, és onnan figyelte a kibontakozó eseményeket.

– Arra gondolnánk, hogy nem lennénk bizony hálátlanok, ha mégiscsak valahogy elintézhetnénk ezt a kényes kérdést – vetette fel az apa.

Netuddki megrázta a fejét.

– Ha arra gondolnak, hogy mégse öljem meg magukat, akkor sajnos csalódást kell, hogy okozzak. Egyszerűen nem térhetek haza úgy, hogy nem végeztem el egy ilyen fontos munkát. Nekem is vannak feletteseim. És a kötelességtudat, persze. Arról még szót sem ejtettem.

– És ha esetleg pénzt ajánlanánk azért önnek, hogy uraságod mégsem öljön meg minket...

– Nos, ez így már természetesen más – bólogatott Netuddki. – Miért nem ezzel kezdték?

– Izé... – szabadkozott Mr. Kókler. – Látván uraságod mély, elkötelezett hivatástudatát, nem is mertük azt gondolni, hogy egy kevés pénzzel elérhetjük, hogy életünk megmaradjon.

– Egy kevés pénzzel semmiképpen sem érhetik el – rázta a fejét Netuddki. – Csakis sok pénzzel. Még hozzá nagyon sokkal. – A gonosz mágus szemében a kapzsiság fénye csillant.

– Mennyire volna szüksége? – kérdezte Mrs. Kókler.

– Mivel vannak kollégáim, és azoknak is fontos, magas beosztású munkatársaik, azt hiszem, ötmillió font nem lenne kevés. De biztos, ami biztos, hogy egészen bizonyosan elég legyen, mit szólnának inkább tízmillióhoz. Ennyiért még azt is el tudnám intézni, hogy kétszáz évig éljenek. Új személyazonosságot kapnának, ezzel a kaszával akár itt helyben elvégezhető egy kisplasztikai műtét, tehát új arcot is kapnának. Húszmilliót csak megér, ha az embernek nem kell hozzá meghalnia, nem igaz?

– Ez nagyon sok pénz – mondta óvatosan Mr. Kókler. – Mi lenne, ha ezt még egy kicsit átgondolnánk mindannyian?

– Gondolják át, de ne sokáig gondolkodjanak, mert meggondolom magam. Vagy ami még rosszabb, tovább is emelhetem az árat.

– Ne, azt ne tegye! – könyörgött Mr. Kókler. – Az árat ne emelje! Akkor inkább öljön meg minket mind egy szálig. De többet nem fogunk fizetni. A pénzt öreg napjainkra tartogatjuk.

2. Egy kis túlerő

A Pribék Drive 0. szám alatt lakó Dundy úr és a felesége teljesen normális, hétköznapi angol emberek voltak. Volt munkájuk, lakásuk, gyerekük, autójuk, kutyájuk, adósságuk, csak egy valamijük nem volt: agyuk.

Bizony, ez nagyon hiányzott nekik olykor, de mivel nem egyedül voltak így ezzel Landönban, ahol éltek, ez nem igen tűnt fel senkinek. A történet későbbi részeiben ennek még nagyon fontos következményei lettek, de erről majd később.

Dundy úr egy részecskegyorsító cégnél dolgozott, mint betanított ipari áramfelvevő, a felesége pedig egy óvszergyárban húzta az igát mint ipari robot. A készterméket csomagolta, de kissé naiv volt, és már huszonhét éve azt hitte, hogy pici, vízhatlan gumi hálósákokat gyártanak árva kisegerek számára.

Dundyné szőke volt és kövér, és utálta a szőkenős vicceket, mert nem értette őket.

Volt egy fiuk is, akit Dundy Nudlynak hívtak. A gyerek születése óta a mérhetetlen gonoszság és a teljes agyalágyultság ambivalenciája közötti keskeny határmezsgyén egyensúlyozott. Még nem volt egyéves, de máris olyan kibírhatatlan volt, hogy a baby-sitterek tucajtjai választották helyette inkább a munkanélküliséget.

Dundy úr a mai nap reggelén is korán ment dolgozni. Szerette a munkáját, mert az minden nap újra és újra felvillanyozta.

Miután homlokon csókolta a feleségét és a gyermekét, aki ügyes mozdulattal a fejére ürítette a bilijét, kilépett az utcára, ahol már gyülekeztek a madarak.

Dundy úr félelemmel vegyes aggodalommal méregette őket. Mivel nem értett a madarakhoz, képtelen volt megkülönböztetni őket egymástól. Ezúttal azonban semmiféle mélyrehatóbb ismeretre nem volt szüksége, mert az összes madár arany színű bagoly volt.

– Vajon mit keresnek ezek itt? – tűnődött magában félhangosan, de senki sem válaszolt neki, noha az utcán mások is voltak rajta kívül. Néhányan megütőzéssel vegyes irtózatokkal pillantottak rá, mintha elmebeteg lenne és magában beszélne. Dundy úr üveges tekintettel, jobb kezét előrenyújtva bámulta a madarakat. Csak akkor tért magához, amikor egy idős asszony ötven pennyt nyomott a markába.

Bár aggasztotta a dolog, mégsem csodálkozott a baglyok szokatlanul magas előfordulási arányán, inkább elindult, hogy munkába menjen.

Utcákon, tereken, drogosokon lépkedett keresztül. Magába mélyedve gondolkodott. A fizetésén tűnődött, amit egyre inkább kevesek. Amperórabérben dolgozott, de jobban szerette volna, ha őt is inkább teljesítménybérben fizetik, mint a villanszerelőket. Ezek csak megrázták magukat, és máris béremelést kaptak. Ő pedig már évek óta dolgozott ebben a félvezetői munkakörben, de a béremelés jócskán elmaradt attól a szinttől, amit jogosan elvárt volna.

Éppen ezen vagy az is lehet, hogy valami tök máson morfondírozott, amikor felfigyelt a különös zajra. Először arra gondolt, a zaj a fejéből jön ki, de rá kellett döbennie, hogy tévedett, mert a zaj nem a fejéből jött, hanem a háta mögül.

Hátranézett, és a torka összeszorult a *fél elemtől*, amit még ifjú tranzisztorszereelő korában nyelt le egy munkahelyi eltévelyedése során.

A háta mögött körülbelül tízezer aranybagoly huhogott. Az újjá formázott szárnyaik végével mutogattak rá, a fejüket csóválták, és Dundy úr esküdni mert volna rá, hogy róla beszélgetnek.

Futásnak eredt, de hiába, mert a madarak utána repültek.

menekült, mindenképp talárba öltözött egyszerű taláreberek figyelték, ahogy rohan, időnként kalapot emeltek előtte, de olyan is volt, aki ügyesen elgáncsolta.

Dundy urat halálfélelem fogta el rögtön azután, hogy sürgősen nagy vécére kellett mennie. Rohanni kezdett, ahogy csak vékony lábai, és izomból összeszorított feneké engedte, de a madárraj követte.

Szűk mellékcákbá fordult be, tereken, alujárókon, koldusokon rohant keresztül, de hiába, a madarak nem tájítottak.

Dundy úr végső elkeseredésében egy kávéházban keresett menedéket, ahol egy kissé megnyugodott, sürgető ingere is némi pukkantgatás után tovaszállt. Megivott hét kávé, elidőzött egy fél napot, de a kávéház üvegablakán keresztül is látta, hogy nincs menekvés, a madarak egy tapodtat sem mozdulnak.

Mintha csak rá várnának!

Képtelen volt megérteni, hogy mit akarhatnak tőle.

– Hé, jóember! – szólította meg egy taláros fickó az ivóban, aki büntetőbírónak látszott. – Van egy taláros kérdésem. Magáé ez a rengeteg aranybagoly?

– Izé, nem az enyéme – rázta a fejét Dundy úr.

– Csak követnek engem mindenhová.

– Aha, értem – mondta gyanakodva a taláros. – Szóval követik... Hmm... Van egy nagyon jó ismerősöm, egy pszichiáter. Akarja, hogy megadjam a telefonszámát?

– Nem kell – utasította el a segítséget Mr. Dundy.

– Nincs szükségem segítségre.

– Ha maga mondja – tárta szét a kezét a taláros férfiú. – Akkor hát sok szerencsét. Biztos vagyok benne, hogy még találkozunk. – Átdott egy névjegykártyát, amelyen ez állt:

„BONAPARTY NAPÓLEON”

– Én nem! – utasította el Dundy úr.

Néhány pillanatig azon gondolkodott, hogy kirohan az utcára, de hamar rájött, hogy akkor a baglyok bizonyosan észrevennék. Ezért inkább ott maradt a kocsmában, és az itallapot böngészte. Amikor a pincér kijött, rendelt egy üveg sört. Amikor kihozták az italt, megitta.

Percek teltek el így.

Hirtelen Dundy úr úgy érezte, hogy a rengeteg kávé és az elfogyasztott sör együttes hatása heveny vécézési ingereket gerjesztett alhasi tájékában.

Nosza, felpattant az egy ültő helyéből és kifelé vette az irányt a mosdóba, ahol mosdani is lehetett, de igazából mindenki azért járt oda, mert vizelnie kellett. De mindegy.

Amikor.

Benyitott a vécébe, mellbevágta az ammónián is átszűrődő iszonytatóan pállott, sűrített, tömény bagolyszag.

Rossz, nagyon rossz előérzet kerítette hatalmába.

A gyomra felfordult. Majdnem ő is utána fordult, de minden erejét összeszedve benyitott az egyik ajtón, azzal a határozott céllal, hogy rövid imát mondjon a porcelán istenszögnek, és kavargó gyomrának tartalmát egy sűrű lehelet közben neki ajándékozza.

Tapogatózó kézzel felkapcsolta a villanyt, majd pillantása a vécére, mint vágynak netovábbjára esett.

A szeme elkerelkedett, fogsora megremegett, füle felkunkorodott, a nyelve kifordult ajkai közül. A lélegzet benne maradt, orrcimpái kitágultak, és magas amplitúdóval remegni kezdtek.

Nem, nem akart hinni a szemének.

Felsikoltott.

A vécén ugyanis egy bagoly ült.

Természetesen, aranyszínű bagoly volt.

És úgy kukorékolt, mint egy japán kakas.

Dundy úrnak, aki teljesen normális, hétköznapi brit ember volt, ez már több volt a soknál.

Sokkot kapott.

Sikoltozott, ordította, mintha hibát találtak volna az adóbevallásában.

De nem!

Csak az az átkozott aranyszínű bagoly!

Az volt az oka mindennek.

Dundy úr sarkon fordult, átcsörtetett a toaletten, kirohant az ivóba, és rendelt egy üveg whisky pohár nélkül.

Amikor félóra múlva megitta, már más színben látta a világot.

De a legnagyobb bánatára az aranyszínű baglyok nem akartak eltűnni az emlékeiből. Sőt, egyre nagyobb számban ott repültek a képzeletében a feje körül, egyre gyorsabban, hogy már egészen beleszédült.

Minden mindegy alapon rendelt a pincértől egy konyakot, majd amikor már arra sem emlékezett, hogy hol lakik, elindult hazafelé.

A baglyok követték. Fölötte repültek, mind a tizenhatezer huszonketten. De semmit nem csináltak, csak figyeltek. Amikor Dundy úr hazaért – bár nem emlékezett rá, hogy mindez hogyan történt –, és már a lakáskulcsát keresgélte a zsebében, akkor a baglyok megtámadták.

Mint Anglia fölött a Luftwaffe bombázói a nehézbombák, úgy ontották rá a baglyok kloákájuk tartalmát. Dundy úr hadonászott, ordított, toporzékol, hiábavalóan csapkodott, még az ernyőjét is kinyitotta.

Valamennyi szomszéd hasfájásra röhögte magát az előadásán, amely kísértetiesen hasonlított, Fred Astaire tánc az esőben című szólójához. Persze attól az aprócskának tűnő momentumtól eltekintve, hogy az esőcseppeket ebben a jelenetben bagolyguanó helyettesítette. Dundy úr semmit sem tehetett. A baglyok túlerőben voltak, és mint a törzsfelföldésük során még soha, most sem használtak vécét.

Amikor befejeződött a világtörténelem legnagyobb aranybagoly támadása, Dundy úr kiásta magát abból, amibe került, lesöpörte magáról a madártejet, megtörölte beragadt szemét, és kiköpte azt a félvödömyi nyúlós és büdös anyagot, ami a szájába került.

A röhögéstől a földön fetregő szomszédokra ügyet sem vetve összecsukta valamikor elegáns fekete színű, most tejfehér árnyalatú esernyőjét, majd a kalapjával együtt a ház melletti kukába dobta. Utána betántorgott a házba. Szórakozottan homlokon csókolta sikoltozó feleségét és fiát,

Dundy Nudlyt, aki már megint a fejére ürtette a bilijét, de ez most úgyis mindegy volt, majd lerogyott a kanapéra, amit később ezért a fáradt mozdulat miatt a ruháival együtt a szemétkébe kellett dobni.

Dundy úr percekig magába roskadva ült, de az is lehet, hogy aludt, még a tévéhíradóra sem figyelt. A riporter hangját teljesen elnyomta feleségének magas fejjhangú, folyamatos jajongása.

– Hagyd már abba, Fekália! – kiáltotta fáradtan, majd elmerengett azon, amit mondott.

A felesége rögtön fél óra múlva abbahagyta a hisztérikus jajongást, majd kérdő tekintettel bámult rá.

– Milyen szar neved van! – mondta elkeseredetten, mégis rácsodálkozással vegyes utálattal a hangjában Dundy úr. – Még soha nem vettem észre. De ma igen. Ma valamiért igazán feltűnt.

– Hajajajajajajaj! – sóhajtozott Fekália. – Micsoda szégyen, micsoda szégyen! Minden szomszédunk látta, hogy milyen szarul élünk.

– Dögöljenek meg a szomszédok! – legyintett nagyvonalúan Dundy úr. – Ma rettenetesen szar napom volt, hukk – mondta és elaludt.

– Milyen napod volt ma, drágám? – kérdezte Dundy né, született Klozett Fekália sírós hangon.

– Hamarabb kellett volna megkérdezned egy sorral! – rőtta meg ingerülten Dundy úr. – De most már mindegy – legyintett. Egy pillanatig csendben ült, hagyta, hogy a felesége a felmosóronggyal vakargassa a hátáról a bagolytrutyit, majd belevágott a történetbe, mintha maga sem gondolta volna meg, hogy mit tesz.

– Egész nap üldöztek a baglyok – kesergett. – Menekültem előlük, de nem tudtam lerázni őket. Aztán beültem egy kocsmába, de lefogadom, hogy tudták, egyszer úgymint haza kell jöjjenek. És a végé! – kiáltotta, mintha csak most jutott volna eszébe a rémes emlék. – Képzeld el, Fekália, hogy az aranybagoly ott ült a végén, és éppen a dolgát végezte. Azt hittem, részeg vagyok. Tény, hogy már az voltam, de ennek nincs köze a bagolyhoz. Vagyis, van, de nem ezért. Azaz hogy, mégis... Dundy úr ismét elszenderedett, de a felesége felpiszkálta. Két liter kávé töltött a szájába egy tölcser segítségével.

– Drágám – hüppögte még mindig sírós hangon az asszony. – Ma valami rettenetes történt.

Micsoda? – kérdezte Dundy úr. A szeme elkerekedett a rémülettől, a térde ültő helyében is remegni kezdett, a fogai vacogtak és össze-összekoccantak. – Csak nem? Istenem!? Visszajöttek a baglyok?

– Á, dehogya – intette le a felesége. – Tudod, az unokaöcsénk, Heri Kókler ma meglátogatott minket.

Dundy úr minden átmenet nélkül hörgögni kezdett, a feje vörös lett, mint a retek, majd lila, mint a káposzta.

Azután váratlanul elsápadt, és tátott szájjal, sipítva vette a levegőt, mintha szél ütötte volna meg az agyát. De mint már történetünk elején említettük, ez nem volt neki, ezért simán megúszta egy kis arcidegzsárával, amit akár lábon is kihordhatott.

– Heri Kókler? – lihegte alig halhatóan. – Mi a fenét keres az a kölyök itt nálunk? Csak nem az örökségemre fáj neki a tejfoga?

– Nem tudom, nem tudom – tördelte jajongva a kezét a becses neje. – Fogadni nem, hogy nem véletlenül jött ide hozzánk.

– Jött? – kerekedett el Dundy úr disznószeme. – De hiszen az a kölyök még egyéves sincs. Beszélni sem tud, jámi meg pláne nem. Na és hogy jöhetett volna el egyedül hozzánk? Lefogadnám, hogy azok a semmirekellő szülei hozták el, hogy kérkedjenek a Kókler kölykükkel. Ismerem az ilyeneket. Eljönnek teára, aztán itt ragadnak még az esti műsorra is. Megeszik a teasüteményt, összemorzsálják a nappalit, és nem húzzák le maguk után a klotyót. Közben meg be nem áll a szájuk, és folyton azzal dicsekednek, hogy az ő kis csemetéjük már egyedül áll, eszik, iszik, alszik, fekszik, már beszél és persze mindent ért, amit csak mondanak neki...

Dundy, drágám – siránkozott Fekália orrát befogva, mert mostanra már ő is telítődött a bagolysalakanyag átható, nehéz, gyomrot felkavaró illatával.

– Heri nem a szüleivel jött!

– Nem a szüleivel? – kérdezte meg teljesen feleslegesen Dundy úr. – Ha nem velük, akkor ki a fene hozta el hozzánk? És miért pont ma jött? Hiszen még sohanem láttuk őket.

A felesége sokat sejtetően pislogott, akár egy levelibéka. Dundy úr nem volt képes kiolvasni a tekintetéből semmit, mert az alkohol miatt rosszul látott, de azt is duplán.

– Heri szülei meghaltak egy háztartási balesetben. Még a tévé is bemondta. Bár a holttesteket nem találták meg, de a hátrahagyott közvetett bizonyítékok, mint például egy kicsorbult kasza, egy gumialarc és néhány emberi lábnyomlenyomat arról tanúskodik, hogy nem tudják, mi lett velük. De az biztos, hogy nem találták meg őket. Ezért arra gyanakodnak, hogy valami háztartási baleset. Azok szoktak ilyen rettenetesen végződni.

– És Heri? – kérdezte gyanakodva Dundy úr. – Hogy került ide a gyerek?

– A pizzafutár hozta – mondta gyorsan a felesége, és lesütötte a szemét.

Dundy úr egy pillanatig gyanakodva méregette, majd dühösen azt mondta:

– Hazudsz, asszony! – Meggyőzőbb mesét is kiagyalhattál volna. – Egy szó sem igaz abból, amit az előbb előadtál. Hiszen Landönban nincsenek is pizzafutárok.

– Hát jó... – ismerte el szemlesütve az asszony. – Tényleg nem a pizzafutár hozta. De a többi mind egy szálíg igaz, amit mondtam.

Dundy úr feltápáskodott, és támolyogva megindult a felesége után, aki a gardróbszekrényhez vezetette.

– Úgy döntöttem, hogy itt fogjuk elszállásolni a kis árvát. Az alsó polcon, hogy nehogy leessen, és össze törje a felbecsülhetetlen értékű új porszívómat meg a fagyigépet, amit drága jó anyámtól kaptam, amikor megfenyegettem, hogy többet nem látogatom meg az ideggyógyintézetben, ha nem vesz nekem egy ilyet.

Dundy úr megütközéssel vegyes csodálkozással figyelte a gyermeket, aki ügyet sem vetett rá. Most is képregényt olvasott, és láthatóan nem érdekelte a feléje tornyosuló rosszarcú és ugyanilyen szagú bácsi.

– Még mindig nem válaszoltál a kérdéseimre, hogy ki hozta ide ezt a kölyköt? – ismételte meg fenyegetően Dundy úr.

A felesége, legyőzve a hullámokban rátörő öklendezést, óvatosan válaszolt:

– Nem akarok felizgatni drágám, de a fiút egy repülő aranybagoly hozta ide, meg egy egyfős motoros banda, egy hatalmas, rosszarcú ember, aki még köszönni sem köszönt, majd letette az ajtó elé. Bekopogott, sőt, dörömbölt, ezután elmagyarázta, hogy mint a gyermek egyetlen elő rokonai, kötelességünk, hogy felneveljük, bármi is legyen belőle, ha megnő. Ezután búcsút intett a gyerekek és elrepült. Azt is mondta, hogy „majd visszatérek”, de ezt nem tudtam mire vélni. A gyerekekkel nem volt baj, de egy kicsit furcsa, annyi szent. Korához képest talán túlféjlett. Meglepő, hogy amellett, hogy irodalmi szinten beszél, már olvas és ír is. A mi kis Dundy Nudlyk még semmi olyasmit nem csinál, mint ez.

– Ő – javította ki a képregény olvasásból felnézve a kis Heri. – Élő személyre nem mondjuk azt, hogy „ez”. A helyes kifejezés az, hogy „ő”.

– Oda ne rohanjak! – káromkodott csúnyán Dundy úr. – Látom, mekkora nagy a szád. De ne félj, megtanítunk mi téged kesztyűbe dumálni, de meg ám.

Nézte a gyereket, mintha valami aranybaglyot látna. Zsigereiben érezte, sőt, valamiért egészen biztosan tudta, hogy soha nem fogja szeretni. De nem ám!

3. Volt, ami nincs

Közel tíz év telt el azóta, hogy a Dundy család és Heri Kókler élete keresztezte egymást.

Ez az idő nem telt el nyomtalanul felettük, mert tíz év az mégiscsak egy évtized, vagy lehet, hogy még több, ha tizenegy éven keresztül nap-mint nap korábban kel fel az ember.

A lakás a puritán angol ízlésről uralkodott, akárcsak az eltelt tizenkét év alatt minden nap. A szobák, a berendezési tárgyak nem sokat változtak ezalatt a tizenhárom év alatt, a nap is úgy sütött, mintha mindennap így tett volna. De a falakon lévő festhető tapéta már más színű volt, jelezve, hogy azért tizenegy év alatt még a puritán angol ízlés is változhat egy cseppet.

Az elmúlt évek eseményeit sok-sok fénykép örökölte meg. Némelyikén nem volt semmi, mert nem sikerültek vagy elő sem hívták őket, de a többségükön egy nagydarab, szőrös, hosszú hajú fiatalember vigyorgott. A korábbi képen alacsonyabb növésű, a későbbiekben pedig magasabb, erőteljesebb, kidolgozottabb hasonmása mosolygott, ám még a vak is láthatta, hogy ez nem más, mint ő.

Igen, ez Heri Kókler volt, aki érkezése óta rettegésben tartotta a Dundy családot.

A lakásban különös módon semmiféle más tárgy nem utalt arra, hogy itt lakik egy másik fiú is. A nevezett személy unokatestvére, Dundy Nudly.

Bár, ami igaz az igaz, ő igazából nem is a lakásban lakott, azazhogy mégis. Történt ugyanis, hogy a kis Heri Kókler másfél éves korában kinőtte a gardróbot. Túl nagy lett, hogy egész nap képregényeket olvasson odabent. No meg az is hozzátartozik az igazsághoz, hogy a szeme teljesen elromlott a sötétben való olvasástól. Éppen ezért, egy szép napon felajánlotta, cseréljenek szobát.

Dundy Nudly még nem tudott ekkor beszélni, a szülei viszont igazán csúnyán reagáltak erre a nyilvánvaló, és valljuk be, teljesen jogos kívánságra.

Kiabálni kezdtek a szegény, árva fiúcskával, akinek a szülei háztartási balesetben hunytak el nyom nélkül, és durván megfenyegették. Kilitásba helyezték, hogy ha még egyszer panasz lesz rá, akkor kidobják e ház barátságos és szeretetteljes melegéből, bedugják egy árvaházba, ahol úgy végzi majd, mint az a bizonyos Kopperfield Dávid, aki később bűvész lett és eltüntette az Eiffel tornyot és a nagy vonatrablás tetteseit.

Heri Kókler ekkor akkurátus mozdulatokkal összehajtogatta éppen a keze ügyében lévő képregényét, majd elégedetlenkedni kezdett, és kilitásba helyezte kedvenc bácsikája előtt, hogy ha nem teljesíthik első, de egyáltalán nem utolsó kívánságát, akkor olyat tesz, amit nem is gondolnak.

Nagynénje és nagybátyja erre cöcögni kezdett, és lekicsinylően kinevették, közben gonoszkodó célzásokat tettek zsenge korára. Gúnyolódva, becsmérelgetve alábecsülgették a kis Herit. Ez annyira felbőszítette az ifjú főszereplőt, hogy beváltotta fenyegetését. Kettőt füttyentett, mire lássanak csodát, annyi aranybagoly lepte el a békés, puritán angol otthont, hogy az egész Dundy família hanyatt homlok menekült volna, de hiába, mert nem volt menekvés. Az ajtókat és az ablakokat is baglyok állták el.

Nem volt mit tenni, teljesíteni kellett Heri kívánságait, sőt, meg kellett ígérni, hogy többen nem mondanak neki ellent, mert akkor újra ide fogja hívni az aranybaglyokat.

Miután kissé vonakodva így tettek, az aranybaglyok varázsűtésre eltűntek.

Heri Kókler büszkén költözött be unokatestvére, Dundy Nudly szobájába, utóbbi pedig duzzogva telepedett meg a gardróbban. Még nem tudta, mert kicsi volt hozzá, hogy életének ez volt az a pillanata, amikor egész földi léte félresiklott, mint a figyelmetlen váltókezelő utolsó gyorsvonata.

Ha a házba látogató, már amennyiben nem volt bagoly az illető, jól megfigyelte a kiállított fotókat, elégedettséggel vegyes büszkeséggel láthatta képileg dokumentálni, hogy a kis árva milyen szépen fejlődött az eltelt évek alatt. A hiteles fényképek megőrizték azokat a felejthetetlen pillanatokot, amelyek nem múltak el nyomtalanul sem a Dundy família, sem pedig a Heri Kókler felett.

Az első képen a kis Heri új képregényét olvasgatta – ez még a régi helyén, a gardróbban készült, amely igazán méltatlan helynek tetszett egy ilyen nagyságnak, mint amilyen ő is volt.

A következő képek már a százíz négyzetméteres kis gyerekszobában készültek, ahol a kis Heri mindennapjait töltötte. Ízlésesen berendezett, kevés aranyozással ékesített, mégis előkelő és fennkölt hangulatot árasztó új játéka, biciklije, számítógépe, valamint dombornyomásos hitelkártyája között volt látható. Szemüvege mögül mosolygott a fényképezőgéphez, tekintete kiegyensúlyozottságról, jólétezésről és kiváló elméről tanúskodott.

No és voltak képek a rendszeres fürdetésről is. A kisdud öt- vagy hatéves lehetett ekkor, fotósorozatok és képriportok bizonyították, hogy házigazdái rendszeresen tejben és vajban fürdették.

A látása sajnos a rengeteg képregény olvasástól kissé megromlott. Méregrága, aranykeretes szemüvegkerete közé helyezett speciális, ezéret cseppet sem olcsó szemüveglencséivel, amelyek tökéletes látást kölcsönöztek a kis árvának, mégis korrigálni lehetett ezt az apró problémát.

A fotók mindegyike arról árulkodott, hogy a ház minden lakójának egyetlen célja, hogy a kis Heri Kókler kitűnően érezze magát eme szerény hajlék falai között, kiegyensúlyozott, jókedvű, már-már boldog legyen, és mint ahogy Mr. Dundy erősen remélte, ne kelljen többé idehívnia az aranybaglyokat.

Heri egyelőre baldachinos ágyában aludt. Unokatestvére, a vele egykorú Dundy Nudly szintén ezt tette, de Herivel ellentétben ő utált aludni. Vélhetően azért, mert a lába egy kicsit kilógott a gardróbszekrényből.

Az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy nem csak a lába, de a dereka meg a törzse is kilógott, ha a felsőtestét nem számítjuk. Igazából, ha nagyon szigorúan nézzük a dolgot, akkor meg kellett állapítanunk tárgyilagosan, hogy csupán csak a feje meg a nyaka aludt a gardróbszekrényben, a többi része mintegy kifolyt onnan, nagymértékben akadályozva a közlekedést a ház folyosóján.

Ám, amíg Heri aludt, a ház lakói püssenni sem mertek. Lábujjhegyen suttoztak, és inkább a paplan alatt összekuporodva várták, hogy a kis vendég magától felébredjen, hiszen semmiképpen sem akarták volna, hogy a toalett túlságosan hangos vízöblítő rendszere megzavarja a kis árva legszebb álmát, amelynek esetleg beláthatatlan, aranyzsinó baglyokkal kapcsolatos következményei lehettek volna.

Kora reggel, úgy tíz óra tájban, a kisdud, aki alig múlt el tizenkettő vagy tizenöt éves, felébredt.

Jókedvűen szökken ki az ágyból, belebúj a papucsába, majd a fürdőszoba felé vette az irányt. Hosszasan pancsikált a kádban, nem is sejtve, hogy rokonai pattanásig feszült húgyhólyaggal várják a pillanatot, amikor végre valahára könnyíthetnek magukon.

Amikor kilépett a fürdőszoba ajtón, jókedvűen köszöntötte a várakozástól és az állandó csobogástól kissé ideges és feszült rokonait, akik egy emberként nyomultak be utána a fürdőszobába, ahonnan azután percekig csak erős vízfolyás hallatszott, amely alig-alig nyomta el a megkönnyebbülés kielégült hörgésbe csapó sóhajait.

Heri lement a nappaliba, átfutotta az újságokat, majd amikor befejezte a reggeli tornának ezt a kedvelt fajtáját, a cipőtalpának lenyomatával érdekessé tett lapokat gondosan összeszedte, majd véletlenszerű sorrendet felállítva visszahelyezte a különféle oldalakat egy, közös címlap mögé, amely jótékonyan elfedte a lábnyomait.

Élégedetten sétált be a konyhával összekötött étkezőbe, ahol már várta a lánytojás, a friss pirítós, a tea és a dobozból frissen facsart narancslé.

Asztalhoz ült, majd merengve elköltötte a reggelijét. (Ez azt jelenti, hogy megette.) Állkapcsának monoton mozgása közepette szüleiire gondolt, akiket sohasem ismert. Mintha csak ma történt volna. Megtapogatta a fején a forradásnyomot, amely a Temze folyót ábrázolta, majd tűnődve örölgötte a fogai között a pirítóst. Harapott hozzá tojást, kortyintott egy picit teát, rágott néhányat, és hagyta, hogy a fenséges íz szétáradjon a nyelvén, a szájának két oldalán és a szápadlásán. Amikor az élvezet véget ért, lenyelte az egész, gusztustalanná vált, nyáltól ragadós trutyit, amit rajta kívül immár egyetlen jóérzésű ember sem kívánt volna a gyomrába.

Gondolataiból nagynénjének tüsténkedő léptei és édesded kérdő mondata zavarta fel.

– Galambocskám, édes, egyetlen unokaöcsikém, untyuli puntyuli Herikém, mondd, mi az anyád kínját szeretnél? Ne süssek neked egy kis zsírban sült szalonnát?

Heri nem szerette a zsíros ételeket, mert folyton fájt tőle az epéje, de nem akarta megbántani azokat, akik befogadták, etették, itatták, titkos kívánságait is teljesítették, ezért inkább azt felelte:

– Remek ötlet, Fekália néni – derült fel ártatlan arca, amelyen nem látszott, hogy értelmileg átlátná nénikéje mondandójába rejtetten beleszótt apró kis gonosz célzást, amely ara irányult, hogy a pokolba kívánja. – Szívesen ennék egy kis zsírban sült zsírt. Olyan jól megolajozza a beleimet, hogy

utána egyáltalán nem gond már a székelés.

– Édes, kicsi Herikém – repesett az örömtől a nénikéje. – Hát sikerült ugye eltalálnom az ízlésedet, kicsi fiam, hogy meddig kell még hogy kiszolgáljalak folyton, te átok?

– Ja, ja – bólogatott a kis árva. Amíg sült a zsír és olvadt a szalonna, addig beletemetkezett kedvenc madártani szaklapjába, amely az aranybaglyok életével foglalkozott behatóbban. Merengve tűnődött a baglyokon. Vajon miért vonzódik ennyire hozzájuk? Vajon miért álmodik olyan gyakorta róluk? Vajon van-e valami köztük szüleinek rejtélyes eltűnéséhez? Vajon tényleg meghaltak? Vajon tényleg árva lett, mint ahogy a nagybátyja és a nagynénje is eskü alatt állította? Vajon mikor lesz kész a sült szalonnája?

Ezek a súlyos gondolatok szökkentek időnként az agyába, amikor belépett az étkezőbe nagybátyja, Mr. Dundy.

Mézesmázos hangon, tisztelettudóan hajbókolva köszöntötte a kis Herit, aki az újságja mögül intett neki, egy pillanatra barátságosan rávigyorgott, jelezve, hogy nyugodtan leülhet a jelenlétében.

Mivel Vermut bácsinak a bagolyguanó-pakolás hatására igen gyorsan hullott a haja, Heri folyton azzal viccelődött, menjen gyakrabban fodrászhoz, hogy utoljára legyen még mit levágnia. Gyenge kis poén volt, de Mr. Dundy nem mert ellentmondani unokaöccse parancsának, ezért hetente egyszer elment a borbélyhoz, és vágatott egy kicsit kevéske hajából. Talán ezért, de az is lehet, hogy nem ezért, de Mr. Dundy roppant gyorsan kopaszodott. A helyi szkinhedek folyton azzal nyaggatták, lépjen be hozzájuk, de Mr. Dundy azzal hátrította el őket, hogy nem lehet, mert Heri nem nézné az ilyesmit jó szemmel. Ez olyan súlyos érv volt, amely alatt a szkinhedek is kénytelenek voltak meghajolni. Mindenki tudta, hogy Herivel nem jó dolog packázni. Kártyázni meg aktivitizni azt lehetett, de packázni azt nem.

– Ma nagy nap van! – rikoltotta örömmel kis unokatestvére, Dundy Nudly. – Ma van Heri Kókler születésnapja!

– Jaj, drágáim, micsoda nagy öröm – csapta össze a tenyerét Fekália néni. – Mennyi csodaszép ajándékot kap ma a kis Herink.

– Miért van az, hogy Heri mindig kap ajándékot, én meg semmit sem kapok? – elégedetlenkedett Dundy Nudly. – Ez igazságtalanság!

– Azért kisfiam – magyarázta az apja fojtott hangon –, mert Heri ajándékait úgy szoktuk összespórolni, hogy a család többi tagja sosem kap ajándékot.

– Miért kap ő ajándékot, amikor mi nem kapunk? – nyaggatta tovább ellenszenves hangon Dundy Nudly. – Ő annyival jobb, mint én?

– Nem, fiacskám – felelte fojtott hangon az apja –, de neki vannak aranybaglyai, amelyeket bármikor a nyakunkba szabadíthat, neked meg nincsenek. Úgyhogy leszel szíves befogni a pofádat, még mielőtt jönnek a baglyok.

Dundy megszeppent. Magában elégedetlenkedett, de hiába, mert ennek a könyvnek nem az volt a címe, hogy Dundy Nudly, hanem az, hogy Heri Kókler.

A kis árva időközben megette a kedvéért készített zsírban sült szalonnát, majd az epéjét masszírozva vidáman figyelte, amint a család többi tagja nagy rakás ajándékkal kedveskedik neki. Színes, szalagokkal átkötött méretes dobozok vártak rá, szinte ingerelték, hogy bontsa ki őket.

Heri nem volt rest, mert tudta, a rest kétszer fárad, és ő semmit sem utált jobban, mint kétszer fáradni. Nekilátott hát, hogy kibontsa a csomagokat. Fél óra nem telt bele, és Heri boldogan forgatta a kezében a csodaszép, de egyben roppant hasznos ajándékokat.

Mint például itt volt a vadiúj szalonnaspékélő szett, amelyből már volt ugyan egy, de Heri tudta, a tartalék sohasem árt. A zsírkeverő edény két mérettel volt nagyobb annál, mint amit tavaly kapott, és a teflonbevonata is határozottan vastagabbnak hatott. Heri arcán öröm suhant át, amikor az egyik csomag mélyén megtalálta a kézi epemasszírozót.

– Ó, mennyire nagyon örülök! – lelendezett. – Most már nem kell többet pusztá kézzel masszíroznom az epémet!

– Nem bizony! – erősítette meg mézesmázosan mosolyogva Mr. Dundy és Fekália néni, miközben egységesen a korai halálát kívánták, de nagyon. Heri nem vette észre Vazelin bácsi tekintetében a gonosz szikrát, amely csak egy pillanatra villant fel, de annál sötétebb és rettenetesebb mélységet tükrözött. Ha észrevette volna, talán sohasem kerül olyan szorult helyzetbe, ahol még az életét sem érezhette többé biztonságban.

Szegény fiú, honnan is sejthette volna, hogy a gonosz erők szövetséget kötöttek ellene.

De hamarosan megtudta.

Gyorsabban, mintsem valaha is gondolni merte volna.

Csak egyetlen rosszkedvű gondolat suhant át rajta, de ahogy jött, úgy el is tűnt.

Nem úgy, mint a negyedik fejezet.

4. A repülő kígyó

– Mivel ma van Heri születésnapja, hogy a fene egye meg – újságolta Viktor bácsi mézesmázos hangon –, kénytelenek vagyunk elmenni az állatkertbe, hogy megbámuljuk a sok-sok fogva tartott állatot.

– Ó, az nagyszerű! – kiáltotta a kis árva, és úgy örült, mintha megtalálta volna soha nem látott szüleit.

Az egész família autóba ült, és a nagydarab szomszéd fiú társaságában, akit csak azért vittek magukkal, hogyha az autó lerobbanna, akkor legyen valaki, aki hazatolja, elporzottak az állatkert irányába.

A szomszéd fiút Rusnya Pörsenésnek hívták, és nagyon szerette az állatokat. Leginkább amúgy angolosan, kis zöldségkörettel. Az állatkertbe nem akart eljönni, de a szülei régóta kívántak volna már neki egy kistestvért, ezért elküldték Dundyékkel, hogy amíg odavan a gyerek, dolgozzanak az ügynön.

Pörsenés nem szerette Herit, de Heri sem szerette Pörsenést, ám akit mindketten nagyon utáltak, az Dundy Nudly volt. Dundy Nudlynak megvolt az a rossz szokása, hogy egész álló nap nyafogott, ezzel halálra idegesítette amúgy is rozoga idegállapotú szüleit, valamint agyára ment az osztálytársainak. És Herinek.

– Miért megyünk megint az állatkertbe? – nyafogta. – Inkább menjünk megint a Night Mer Clubba, ahol apu eljátszotta a múlt héten a fizetését. Ott olyan izgi csajok vannak meg forog a rulett, satöbbi...

– Nem!!! – mondta ellentmondást nem tűrő hangon Fekália néni. – Apádnak nincs több pénze. Ha pedig még egyszer odamegy, akkor utána nem jöhet többet haza.

Vatta bácsi büntudatosan hallgatott.

– Erről ne beszéljünk – motyogta rosszkedvűen. Heri boldogan figyelte, amint a hatalmas Mini Morris elsuhant a környező házak előtt, ami neki úgy tűnt, hogy igazából nem is ők, hanem a házak suhannak el mellettük. Eszébe jutott, hogy milyen jó: ma nem kell Mrs. Fingnál időznie. A néni bébiszitter volt, és folyton ő vigyázott rá, amíg kicsi volt. Kedves néni volt, csak nevéhez méltóan nagyon büdös. Valójában nem ez volt a neve, hanem valami gusztustalan, német név, de azon senki sem szólította, mert annyira csúnya volt. Heri szerette a nénit, csak az volt a baj, hogy folyton hánynia kellett tőle, ha belélegezte az idős hölgy mindent átható, mentolos léghfrissítővel áthatott toalettkacsa szagát. A néni ellenben rengeteg szőkenős viccet tudott, amelyeket szívesen megosztott mindenkivel, aki képes volt kivárni, amíg nagy nehezen előadta őket.

– Mondok egy szőkenős viccet – kezdte néhány percnyi csöndes autózás után Heri. Fekália néni tiltakozni akart:

– Nem illik ilyen vicceket mondani, fiacskám! Ne feledd, hogy én is szőke vagyok.

Heri megértően mosolygott rá:

– Nem baj, nénikém, majd elmondok kétszer.

– Halljuk, halljuk! – vigyorgott a másik kél fiú, mint a jóllakott pitbull.

Heri belevágott, mint sebészkes a műtőbe:

– Egy szőke nő felhívja a férjét a munkahelyén: Drágám, azonnal gyere haza, mert nem tudom kirakni a puzzle-t, amit a múltkor vettél nekem.

Elkezdtem, de még a széleit sem találom.

– Nézd meg a dobozát – mondja neki a férje –, ott van egy kép, hogy mit ábrázol.

– Egy nagy kakast – mondja a szőke nő. Erre azt mondja a férje: – Drágám, akkor már értem, mi a baj. Szépen tedd vissza a kukoricapelyhet a dobozába.

Vaktyúk bácsi irtóztatóan röhögni kezdett, kis híján elütött egy nem idevalósinak tűnő eszkimót.

– Állati, állati – hörögte, közben a könnyeit törölgette, majd kifújta az orrát a biztonsági övbe.

Fekália néni nem értette a történetet, de a két kölyök egészen jól szórakozott. Igaz, hogy a viccet ők sem értették, mert ők meg szőke fiúk voltak.

Ám amíg Heri viccet mesélt, Pörsenés új zsebkésével lebontották a vadonatúj kocsni belső kárpitját, és találmra elvagdosták az elektromos vezetőket. Ennek következtében rövidesen nem működött a hátsó világítás, a féklámpák és az irányjelző.

Kisebb koccanásos balesetek utáni izgalmas utazás végén megérkeztek az állatkertbe, ahol már sok állat és ember nézte egymást, de ezért fizetniük csak az embereknek kellett.

A Dundy família, Heri Kókler és Gennyes Pörsenés megnézték az elefántokat, a fókákat, a farkasokat, a mókusokat és még másokat, amikor elértek a terráriumba. Illetve csak elé, mert a terráriumba most nem lehetett bemenni. A hírek szerint elszabadult a braziliai boa, amit azóta is tucatnyian kerestek az épületben. Ám a kígyónak nyoma veszett, akárcsak a keresésére indult kígyóápolóknak, akik egyre-másra tünekedtek el. Az állatkert vezetői és az állatok szakszervezetének képviselői ezért úgy döntöttek, hogy jobb lesz a terráriumot bezárni, mint nyitva tartani.

– Milyen kár, hogy ide nem lehet bemenni – sajnálkozott Dundy Nudly. – Pedig nagyon szeretem a kígyókat.

– Én is – nyelt egyet Pörsenés. – A mamám sokszor főz ilyen ebédre. Jó véresen, szinte nyersen, mert azt mondja, akkor benne marad a sok vitamin.

– Fúj! – fintorgott Heri. – Te ilyeneket eszel?

– Hát, nem mindig – felelte Pörsenés. – Néha nem tudom őket elkapni, mert túl frissen csinálja őket a mamám. Ilyenkor egész nap az ebédet keressük.

A kis társaság tovább nézelődött az állatkertben. Elhaladtak egy majomketrec előtt, ahol piros seggű páviánok éltek, és már messziről vigyorogtak a látogatókra.

– Megetetni nem szabad őket, mert ha esznek az emberi élelmiszerekből, akkor megdöglenek. Nem állatnak valók azok, sok tartósítószer, aroma, mesterséges ételszínezék, génmanipulált szójaszármaradék miatt hetek alatt elpusztulnának – magyarázta a japánokból álló turistacsoportnak egy idegenvezető. A japánok vigyorogtak, hajbókoltak, videóztak és fényképeztek, ami nagyon tetszett a majmoknak. Szóvivőjük útján kifejezték az állatkert igazgatójának abbéli reményüket, hogy ilyen mulatságos kis emberkéket máskor is hozzanak nekik, mert így sokkal könnyebben megy nekik a modell-munka. – Milyen csúnyák ezek a majmok! – csóválta a majomketrec előtt a fejét Fekália néni. – És milyen neveléses, hogy folyton utvonozzák az embereket – tette hozzá rosszalóan, amikor felfigyelt arra, hogy az egyik állat ugyanazt csinálja a fejével, mint ő. Vakegér bácsi elvonozta a tükör elől Fekália néni. Ezután mindenki kapott vattacukrot. Mivel a bácsi skót volt, ezért csak egyet vettek, egy mini családi adagot, amely legalább dupla akkora volt, mint egy szimpla nyálóka, és azt ették körbe, ami nagyon mulatságos látványt nyújtott, még akkor is, ha kisebb feltűnést keltett a látogatók, az állatok és az ápolók körében.

Amikor a kijárat felé sétáltak, meglátták a kígyóbüvölőt, aki messzi földről érkezhetett, mert határozottan úgy festett, mint egy indiai fakír.

Valójában csak egy kitalált szereplő volt, aki az író határozott kívánságára került a történetbe. Ha rajta múlik, másutt mulatta volna az időt, talán a Himalája lábainál, lótuszülésben lebegve, netán egy ópiumbarlang belsejében, vagy talán egy tizennyolc éves, karcsú, bársonyos bőrű, mélyfekete hajú, izgató illatú hölgyeménnyel piszmogva..., de mivel nem rajta múlt, alacsony honorárium ellenében kénytelen volt egy hosszú fúvós hangszer segítségével naphosszat kígyót büvölni.

A férfi félmeztelenül ült egy gyékényen, előtte barna színű fehér köcsögben ott lapult a kígyó, amelyik egyáltalán nem akart felállni.

A fakír, amikor észrevette, hogy a kicsinyke család körbeállja, megkocogtatta a hordót, amiben a kígyó lapult. Ám hiába, mert a hüllőnek láthatóan esze ágában sem volt kimászni a fekete cilinderből, amelyben a logikus feltételezés szerint éppen az igazak álmát aludta.

Heri óvatosan közelebb merészkedett. Szeretett volna bekukkantani a bödönbe, hogy megnézzé, tényleg ott lapul-e a kígyó.

Ám a fakír óva intette.

– Vigyázz, fiam! – figyelmeztette a kígyóbüvölő –, mert ez a félelmetes hétlépeses kígyó. A zöld szómáliai szamba.

– Milyen érdekes neve van – állapította meg Dundy Nudly.

– Miért ez a neve? – kérdezte Heri óvatosan a bácsit.

– Milyen finom lehet... – nézte vágyakozó tekintettel a kis Pörsenés, akinek láthatóan meg sem kottyant a vattacukor, és most a kígyóra fáj a foga.

– Azért ez a neve, mert miután megmar, csak hét lépést tehetsz. Közben szambázol egyet, utána meghalsz – figyelmeztette a fakír, majd ismét furulyázni kezdett, de kevéske eredménnyel. A kígyó meg sem mozdult.

Igy telt és múlt az idő. A fakír rendületlenül zenéltetett tovább, az érdeklődők kevésbé kitartó része szállingózni kezdett hazafelé, mert nem bíztak abban, hogy a kígyó valaha is feláll.

A hitetlenek arra gondoltak, hogy alszik, a pesszimisták pedig, hogy már meg is döglött.

Heri, aki igen szemfüles kölyök volt, észrevette a kígyóbüvölő mellett a kis Viagrás dobozt, ami nem véletlenül lehetett ott, ahol volt. A kígyó minden bizonnyal képtelen volt naponta többször is felállni, akár óránként többször is, ezért a fakír ezzel a kis doppingszer segítségével elérte, hogy a kígyó tudjon akkor is, amikor sem teste, sem lelke nem akar égne meredezni.

Heri egy óvatlan pillanatban beöntötte az egész doboz tartalmát a kígyó köcsögébe.

Ami ezután történt, minden képzeletet felülmúlt.

De azért megpróbáljuk szemléltetni.

A kígyótartó edényből először motozás hallatszott. Ekkor nyelte be az állat a tablettákat.

A kígyóbüvölő erre abbahagyta a meditatív furulyázást, és maga mellett tapogatva dermedten kereste a Viagrás dobozt. Ott volt, de üresen, mert a kópé Heri az egészséget beleürítette az edénybe.

A kígyóbüvölő szeme elkerekedett. Szólni akart, de nem jött ki hang a torkán, minden, amit produkálni tudott, egy kétségbeesett hörgésnek tűnt csupán.

Heri Kókler ártatlan arccal figyelte az eseményeket.

Volt is mit figyelnie!

A következő pillanatra tettenes meglátás meghatározta az edény aljáról, ezt követően pedig egy olyan idegtépő, magas trillázás szaggatta meg dobhártyáikat, amely leginkább egy halálsikolyhoz hasonlított. Talán azért, mert az is volt.

A kígyóbűvölő meglepő sebességgel dobta el a kezéből a furulyát, és lebegő ágyékkötőjét magához sem szorítva, sikoltozva elszaladt. Fiatal lányok sóhajtottak fel ámuldozással vegyes vágyakozással, idős nénik takarták el egyik szemüket, amikor meglátták a kígyóbűvölőt, akinek ágyékkötője a mellét verdeste, nem úgy, mint a... A szerencsétlen közben valami olyasmit kiabált, hogy: „a napi adag egy pirula!”

Ezt persze senki sem értette, és mindenki arra gondolt, amire általában a felnőttek szoktak.

Heri természetesen kivételt képezett, hiszen olyan éles elméje volt a rengeteg képregény olvasástól, hogy az esze valósággal úgy vágott, mint a turbó villanyborotva, a Makk-3.

Elgondolkodott egy pillanatra.

A felismerés lassan fogalmazódott meg benne.

Ezek szerint ő kétheti adagot dobott be a kígyónak?

A kígyóbűvölő nagy rohanását látva a közönség is menekülőre fogta a dolgot. Csak a megdöbben Dundy család és Pörsenés figyelte dermedt csendben a jelenetet. Heri Kóklert is meglepte azonban az a robajlás, amellyel szinte teljesen egy időben a kígyó valósággal kirobbant a köcsögből, ahol ez idáig szunyókált. Szemmel alig követhető sebességgel, hamvaiból feltámadó fönixként emelkedett a végtelen égbolt közepe felé, kígyóbőrbe feszülő hullóteste közben egyre tágult, egyre nagyobb lett, mintha belülről végtelen kompresszió táplálná, míg végül tompa pukkanás közben darabjaira robbant szét.

De ez az egész kis jelenet semmiség volt ahhoz képest, ami ezután következett.

5. Levéltrükk

Heri Kókler éppen a születésnapja utáni napon kapott egy levelet.

Nagy boldogan hozta a kis árva, és rögtön ki is bontotta, és utána olvasta a levelet, mert addig nem látta a borítéktól a papírt, és rajta a betűket.

Mindenki igen-igen csodálkozott, hogy kitől kaphatott levelet, hiszen árva volt, nem ismerte sem az apját, sem az anyját, rokonai nem nagyon voltak, akkor meg kitől jött a levél?

Ezen agyalt mindenki, amikor meg nem agyaltak, akkor csak csodálkoztak.

Nagy rejtély volt ez, nagyon nagy.

De hamarosan mindenre fény derült.

Heri tehát kibontotta a borítékot és kivette a levelet belőle.

De nemcsak hogy kivette, hanem még el is olvasta.

Amíg olvasta, senki nem mert megpisszenni, mert Heri nem szerette, ha levélolvasás közben folyton pisszegtek. Mindenki tiszteletben tartotta ezt a kérését, mert szerették Herit, igen-igen szerették. Nem akarták, hogy a pisszegés az agyára menjen, nem akarták, hogy emiatt megbomoljon a homeosztázisa vagy az elméje.

De leginkább azt nem akarták, hogy ismét idehívja az átkozott, istenverte, nyavalyás aranyszínű baglyait, amiktől mindenki hanyatt dobta az agyát, és sikoltozni kezdett – kivéve persze Herit, akit láthatóan nem izgattak a baglyok. Sőt, még az is lehet, hogy szerette őket. Egészen biztosan nem tudhatjuk, hiszen még kevés számú kísérlettel sem sikerült ezt igazolni, de nagy valószínűséggel feltételezhetjük, hogy mindez így volt, nem pedig másképpen.

Heri tehát elolvasta a levelet, majd hirtelen mozdulattal összegyúrta és megette.

Ezzel általános meglepetést keltett.

Vörhenyes bácsi szeme kitágult, annyira bámulva figyelte a kis Herit, hogy mit esz.

Fekália néni döbbenetben tárogott, mint az aranyhal, amelyet három kívánság után szemét módon mégsem dobtak vissza. Dundy Nudly nem szólt, csak egy-két perc múlva asztmatikusan fellelegzett – ugyanis elfelejtett levegőt venni a meglepő látványtól.

– Miért? – kérdezte elhaló hangon Varangyos bácsi. – Miért etted meg a levelet?

– Biztosan finom... – találgatott volna Dundy Nudly, de anyja leintette egy pofonnal.

Heri sokáig gondolkodott, hogy mit feleljen. Amikor látta, hogy közben besötétedik, és már minden mellékszereplőnek régen ki kellett volna mennie vécére, nagy nehezen kibökte: – Csak.

A család tagjai felhőrdültek, majd rohanást elhagyták a nappalit, és megrohmozták a toalettet.

Eltelt egy nap, majd még egy.

Heri minden nap kapott egy levelet, de minden nap megette. Így ment ez egy hétig. Már olyan nagy tételben folytatta a papírevést, hogy székelés után egyáltalán nem volt szüksége vécépapírra.

De a nagy titkot, hogy mi van a levélben, nem volt hajlandó senkinek sem elárulni.

A Dundy családot azonban majd megörjítette a kíváncsiság. Kérlelték, könyörögtek neki, fenyegették, majd a baglyok felemlegetése után sűrűn bocsánatot kértek, ismét könyörögtek, öngyilkossággal fenyegetőztek, de hiába, mert Heri nem volt hajlandó elárulni, hogy mi áll a levelekben, amelyeket minden nap elfogyasztott.

Mr. Dundy egyik nap ötezer fonttal megpróbálta megvesztegetni a postást, hogy adja neki oda Heri levelét, de a postás azzal utasította el, hogy ilyen csekély összegért nem hajlandó eladni a becsületét, arról nem is beszélve, hogy ilyesmiért könnyen ki is rúghatják az állásából.

Mr. és Mrs. Dundy a haját tépte. Mr. Dundynek egyre kevesebb volt belőle, mint ahogy már egyszer említettük, így időnként engedélyt kért a feleségétől, hogy tegye lehetővé számára, hogy alkalmanként az ő haját is téphesse.

Teltek-múltak a nappalok és az éjszakák, de Heri nem volt hajlandó elárulni, hogy mi áll a levelekben, amelyeket minden nap megkapott, majd elfogyasztott.

Ekkor a család elhatározta, hogy csellel vagy erőszakkal, de megtudja, mit írtak a levelekben. Ám, még mielőtt hozzáláthatnak volna kétségbeesett tervük megvalósításához, amely a postás orvul történő legyilkolásából állt volna, Heri egyszer csak meggondolta magát.

Egy késői reggelen így szólt rokonaihoz, akik a szörnyű titkolódzás óta erős nyugtatókon éltek.

– Hát, nem bánom, felolvasom nektek a levelet – mondta elszántan, de Dundy Nudly beleszólt.

– A tanár néni hányszor elmondta, hogy „hát”-tal nem kezdünk mondatot – okvetetlenkedett.

Heri rosszkedvű lett.

– Akkor mégsem mondom el – mondta szomorúan, és ismét megette a levelet.

Mr. Dundy ordítani kezdett, testileg többször megfenyítette gyermekét, a vörös fejjel ordító Dundy Nudlyt, és összeveszett feleségével, Fekália néniel, majd Fekália néni övele, de közben példás egyetértésben többször is elpáholták a malacként viselkedő kiskorút, akit végül bezártak az ágyneműtartóba, ahol már nem látott, csak ütemesen dörömbölt. Egészen addig, amíg be nem fűjték neki a szűnyogriasztó szprét, amitől

váratlanul elhallgatott.
Amikor a szülők lecsillapodtak, és megittak egy fél üveg brandyt, hízlegni kezdtek Herinek, hogy árulja el, mi van a levelekben. Fűt-fát, sőt egész biogazdaságot ígértek neki, de az a rohadt kis patkány, akarom mondani, az a szegény kis árva nem állt kötélnek. Azt állította, hogy meggondolta magát, elhatározása végleges, és soha nem fogja elárulni, hogy mi van a levelekben, legfeljebb csak akkor, ha mégis másként dönt.

A Dundy házaspár kínjában lekaparta a falról a tapétát, szálanként húzta ki a gyp fűvét a kerti golfpályán, de hiába dűltak-fűltak, ordítottak és toporzékoltak, Heri továbbra is megmakacsolta magát.

Ez is mutatja, hogy milyen állati karakán kölyök volt ez a Kókler gyerek. Nem volt olyan, aki egyszer azt mondja, máskor meg amaszt. Ha egyszer megmondta, akkor azt nagyon megmondta. Nem volt az a fajta városi puhány, aki ripsz-ropsz, percenként meggondolta magát.

Másnap reggel megint levelet kapott.

De most nem a postás hozta, hanem a világ leggyorsabb állata.

Egy motorosrendőr.

Heri éppen Vakondok bácsi fején állt, amikor kinyitotta az ajtót, mert a szegény rokon azt remélte, hogy a földön fekvő levélszekrényből hamarabb kaphatja meg a levelet, mint Heri, de naná, hogy tévedett, és akkor azt látta, hogy egy hivatalos közeg nyújtja felé a levelet, valamint egy csokitortát.

– Boldog születésnapot, Heri Kókler – mondta mosolyogva, és ő is rálépett a földön fetregő és most már rángatózó Varnyú bácsi puha, ám mégis finoman ropogó hátára.

A motorosrendőr elismerően csettintett, szóvá téve, hogy milyen finom puha lábtörlőbe törölhette a bakancsát, majd Heri invitálását elfogadva beljebb került.

Heri csodálkozva hallgatta a hihetetlen történetet, amelyet a motoros rendőr azalatt a két perc alatt adott elő, ameddig ő elfogyasztotta, érthetőbben szólva megzabálta a tortáját.

– Rubens, a Hibrid vagyok – mutatkozott be a motorosrendőr. – Árendőrként dolgozom, de persze nem ez a foglalkozásom, igazából... Nos, mindegy, majd egyszer talán elmondom, hogy a KGB-nek dolgozom, de most elégedj meg annyival, hogy tudd, a levelek miatt jöttem. Még annyit, hogy akik ismernek, úgy emlegetnek, hogy Hibrid, az óriás. Ez igazából egy nyomdahibás névjegykártyából adódott, amelyen az eredeti szakmám, ami órás, véletlenül óriásnak írták. Azóta mindenki óriásnak nevez, ami cseppet sem zavar, sőt, néha büszkeséggel is tölt el.

– Maga küldte a leveleket? – kérdezte Heri áhítattal.

– Igen, fiam! – mondta az árendőr, és nagy, lapátenyerével megsimogatta a fiú fejét. – Nagyon fontos, hogy ráébredj, te nem az vagy, akinek eddig hitted magad. Nem vagy egy senki, a fogyasztói társadalom kiskorú mellékterméke, egy semmirekellő hájpacni, egy beképzelt fajánk. Nem, te más vagy, fiacskám. Te igazából egy sokkal magasabb rendű faj képviselője vagy. Egy szupermen. Az emberek világában bizonyára sok csalódás ért. Sokat kellett szenvedned azért, mert nem vagy olyan tapló, mint ők, nem érdekelnek a világ olcsó örömei, a drága ajándékok, a véget nem érő szülinapi kanmurik, az alkohol és a könnyű nők. De ennek mátlól vége. Velem jössz, és új életet kezdesz. Egy olyan világban élhetsz, ahol te leszel a Jani. Vagyis Heri Kókler. A világ megmentője.

Heri csodálkozással vegyes rémülettel figyelte ezt az embert, aki furcsán ismerősnek tűnt számára. Amit meg mondott, annyira szimpatikusnak tűnt, hogy maga sem tudta megállni csodálkozás nélkül. – Én leszek a Jani? A világ megmentője? – kérdezte gyanakodva, mert még mindig nem merde elhinni, hogy tényleg.

Hibrid sűrűn bólogatott, és megnyerően mosolygott, akár egy biztosítási ügynök.

– Nem tudom, hogyan is döntsek – tűnődött erősen a szegény fiú. – Eddigi életem nyugodt volt és kiegyensúlyozott. Harmonikus és nyugodt körülmények között telt a gyermekkorom. Éreztem az engem körülrajongó szeretetet, tudtam, hogy a Dundy család úgy szeret engem, mint tulajdon gyermekét, de az is lehet, hogy még jobban is. Etettek, itattak, tejből-vajból fürösztöttek, nem sajnálták tőlem a zsírban sült szalonnát, kis drágakövöknek neveztek, és tudtam, határtalan szeretetük mögött ott munkál folyvást a lehetetlen cél: el akarták velem feledtetni a múltamat, amire senki sem emlékezik, és pótolni akarták szüleimet, akik háztartási balesetben hunytak el.

Rubens, a Hibrid bólogatott egy darabig, majd az utolsó résznél hevesen gesztikulálva közbeszólt.

– A szüleid nem háztartási balesetben hunytak el, fiam, hanem egy gigantikus méretű csatában, amelyhez képest a Csillagok Háborúja csak amolyan helyi kis műbalhé. A szüleid hősi halottak, és te a mi kutyánk kölyke vagy, ezért velem kell hogy jöjj oda, ahol iskolázni fognak, képezni, fejleszteni, hogy egyszer te is akkora hős legyél, mint ők. De hát miket is beszélek itt neked! Te máris akkora hős vagy, hogy saját diadalívet kellene állítanunk neked. Hiszen legyőzted a gonosz mágneses mágust, Voltmárvoltot. Ehhez pedig több gigawattnyi teljesítményre lehetett szükséged – Hibrid az amperórájára nézett, majd annyit motyogott a bajsza alatt, hogy már későre jár, menniük kellene.

Heri szinte beleszédült a sok-sok információba és ellenőrizhetetlen híresztelésbe, de meg kellett vallania önmagának is, hogy nagyon a kedvére való volt mindaz, amivel hitegették. De nehéz szívvel mondott volna búcsút gyermekkorának, rokonainak, akik mostohájukként szerették, Dundy Nudlynak, aki mindig hűséges kis köcső... kutyája volt, és a barátságos otthonnak, ahol eddigi élete zajlott.

Komoly dilemma előtt állt.

Választania kellett.

– Menj, fiam – hörögte a szobába betántorgó Vaktyúk bácsi, miközben ügyesen visszagyömöszölte a hasüregébe a beleit. – És ne gyere vissza egy darabig vagy inkább soha...

– Az én kis untyulipuntuli Herikém – zokogta Fekália néni. – Olyan szar lesz nélküled! – sírta hangosan, majd miután megnyugodott, összerendezte gondolatait:

– Hát felnőttél és most elhagysz minket. De hát ez az élet rendje. Megyek és sütök neked hamuban sült zsírpogácsát szalonnával.

Heri érezte, hogy a nyál mindjárt összefut a szájában.

– Ne fáradj, Fekália néni. Most azonnal indulok. Tudom, érzem, itt többé már nincs maradásom. Új világ vár, remények, csalódások, hatalmas nagy murik, csajok és még ki tudja mi még.

– Menj, ha menned kell – sóhajtotta Fekália néni. – Akkor majd csomagolok valami maradék kis szalonnát neked, pici zsírmalackám.

– De jó, visszaköltözhetek a szobámba! – rikoltotta Dundy Nudly, és eltűnt, hogy gálád tettét nyomban megvalósítsa.

– De mi van a levélben? – kérdezte eszelős tekintettel Vekker bácsi, aki láthatóan idegileg még mindig nem tudta feldolgozni azt a sokkot, amelyet a levélügy okozott.

Heri sejtelmesen mosolygott, majd átadott egy levelet a bácsikájának.

Amaz remegő kezekkel, mint ahogy a drogos készül magába lőni az utolsó adagot, feltépte a borítékot. A papírlapon nem volt semmi. Csak egyetlen mondat.. Mind a két oldalán ez állt:

„LAPOZZ A MÁSIK OLDALRA!”

Ezzel Vasmacska bácsi két napig elfoglalta magát, de a titkot nem tudta soha megfejteni, nem jött rá, hogy miféle levelet kapott Heri Kókler. Sajátos révületbe merült, miközben egyik oldalról a másikra lapozott, majd onnan vissza, és megint előlről kezdte mindezt.

Heri Kókler, miután magához vette gyermekkori kabaláit, egy Darts Véderes sisakot és Í. Ti. a földönkívüli méretarányos, világító középső gumijújjal forgalmazott makettjét. Hibrid, az árendőr kíséretében kilépett a kapun, búcsút intett, majd egy filmből ellesett nyelvi fordulattal élve kijelentette:

– Még visszatérek!

Ezt mindenki súlyos fenyegetésnek vette, de az elkövetkező bagolymentes, nyugodt hétköznapok örömeire azon nyomban óriási bulit rendeztek, ahová még a szomszédokat is meghívták, és mindenki annyit ivott, amennyi visszafolyt belőle.

6. A próba

– Sok mindenre szükséged lesz, ha te is a Kisegítő és Varázslóképző, valamint Kutya-gumi Bűvölő Oskolába fogsz járni, ahol annak idején apád és anyád is a padokat koptatta – gondolkozott el Hibrid.

Magában számolgatni kezdett, hogy mire is lesz szüksége a fiúnak, valamint magasabb matematikai műveletek segítségével máris azt becsülgette, hogy az egyes tételek mennyibe fognak kerülni ÁFA nélkül.

A kis árva áhítattal hallgatta ennek a 165 cm-es óriásnak az okos szavait.

– Tudod, fiam – kezdte Hibrid, akárcsak Obi-Van Ken-Obi a Csillagok Háborújában, amikor Luke Skywalker-t okította –, az élet nem habostorta. A szüleidet a világ leggonoszabb varázslója, Netuddki támadta meg. Megölte őket vagy nem, de tény, hogy azóta sem kerültek elő. Sajnos logikus a feltételezés, hogy úgy gondoljuk, nincsenek már közöttünk. A fejedben lévő kis horpadásos sérülést, amelynek hege a Temzét ábrázolja, akkor szerezted, amikor a szüleid és a gonosz varázsló összezsaptak. Rettenetes harc lehetett, de neked sikerült valahogyan megúsznod. Sajnos árva lettél, de gondoldj arra, hogy minden rosszban van valami jó, így minden évben részt vehetsz az árvaházi díszvacsorán. A gonosz varázsló is eltűnt, azóta senki nem látta. Logikus a feltételezés, hogy azt gondoljuk, elpusztult. Mi, akik feltétlen híveid vagyunk, hitünk szerint azt valljuk, hogy te ölted meg. Bár nem tudjuk, hogyan ölhetett meg egy alig másfél vagy négy éves kisfiú egy ilyen rettenetesen nagy mágust, mégis hittételként elfogadjuk, hogy te vitted véghez ezt a nagy hőstettet. Ámen.

– Miért nem emlékszem erre? – kérdezte Heri.

– Nem emlékszel semmire sem? – csodálkozott az óriás.

– Nem... – rázta a fejét Heri.

– Biztos valami gonosz varázslat hatása – találgatott Hibrid. – Vagy az is lehet, hogy akkor éppen annyira be voltál löve valami jóféle anyaggal...

De ne búsulj, kiváló szellemidézőink dolgoznak a Varázsló és Kutya-képző Kisegítő Oskolában. Még az is lehet, hogy egy klassz kis regressziós hipnózis keretében kiderítik, mi történt veled azon a rettenetes napon, de arra is van esély, hogy előző életeidről áltudományos dezinformációkat nyerhess.

Heri az elhangzottakon morfondírozott.

– Olyan hihetetlennek tűnik mindaz, amit elmondtál – jegyezte meg a fejét csóválva.

– Biztosan azért, mert most találtam ki az egészet – nevetett Hibrid, és mókásan kiöltötte a nyelvét.

Heri nevetett rajta, de azért elgondolkodott valamin.

– Ha engem is felvettek a Varázslóképző Szagiskolába, akkor biztosan szükségem lesz mindenféle iskolai cuccra. Könyvek, füzetek, tollak kellene, mint minden iskolába, igaz?

– Van nálam egy lista, hogy mi mindenre lesz szükséged – bólintott Hibrid, és a farzsebéből előhúzott egy papírlapot. Nem volt ráírva semmi, de amikor Heri a kezébe vette, a papírlapon megjelentek a betűk.

– Hű, ez nem semmi – vigyorgott a szegény árva fiú. – Ilyet még sohasem láttam.

– A legjobb papír, kétszáz grammos mélynyomó, ami forgalomban van nálunk – jegyezte meg Hibrid. – Majd meglátod – tette hozzá titokzatosan – lesznek még meglepetések, amelyektől leesik az állad.

Heri mosolyogva fogadta a hírt.

– Szeretem a meglepetéseket.

Hibrid almosolyodott. Kivett a zsebéből egy rágót, és a fiúnak nyújtotta. – Pszichedelikus rágógumi – magyarázta. – Rágni kezded, és mindenféle vízióid lesznek tőle. Először jól esik, de utána kiakasztó, hogy nem akar abbamaradni. A gyengébb idegzetűek közül néhányan örökre megőrülnek, a keményebb fickók pedig napokig félrebeszélnek. Különböznél állati, érdemes kipróbálni. Na, kérsz egyet? – kérdezte Herit.

A fiú a fejét rázta: – Nem élek drogokkal.

Az óriás elégedett mosollyal tapsolt egyet, mire a fura rágóból fehér galamb lett, ami nyomban elrepült. Heri álla leesett a csodálkozástól.

– Hűű – mondta. – Mi volt ez?

– Egy kis varázslat – nevetett titokzatosan Hibrid.

– Különböznél meg próbára akartalak tenni. Tudod, a mai kölykök egy része már mindenféle hülye drogot magába nyomott, néhányan már rá is szoktak. Az ilyeneknek nincs jövőjük, és Rokfortban sincs helyük.

– Rokfort? – kérdezte Heri.

– ÁÁÁÁ, el is felejtettem, hogy úgy hívják azt a helyet, ahol a Varázslóképző Szagiskola működik. Nem tudom, miért ez a neve, de igazából nem is lényeges. A legfontosabb most, hogy vegyünk neked néhány holmit, amelyre szükséged lesz, ha megérkeztél.

– Nekem nincs semmi pénzem – tárta szét a kezét Heri. – Nem tudom, honnan szerezhetnék pénzt.

– Nekem van egy ötletem – halkította le a hangját Hibrid. – Ki fogunk fosztani egy benzinkutat. – Előhúzott a zsebéből egy lefűrészelt csövű vadászpuskát (rejtély, hogy miként férhetett be oda), és meglóbálta Heri orra előtt. – Hogy ne legyenek tanúk, mindenkit szítává lövünk. Na, hogy tetszik az ötlet?

A fiú elhúzta a száját. – Nem is tudom...

– Nem is tudod? – kérdezte Hibrid.

– De, igazából tudom. Remélem, nem bántalak meg, de szerintem ez egy állati nagy marhaság. Biztosan van más lehetőség arra, hogy pénzt keressünk.

– Hogyne – mosolygott szélesen Hibrid. – Nőket fogunk futtatni, és minden nap szépen leszedjük a sápot róluk.

– Mi az a sáp? – kérdezte Heri gyanakodva.

– Pénz, dohány, zsozsó, lóvé – magyarázta az óriás.

– Na, benne vagy, kishaver?

– Nem, mert ez sem tűnik túlságosan becsületes munkának – rázta a fejét Heri.

– Nem vagy egy egyszerű eset – morogta az óriás tettetett rosszkedvvel. – Mi lenne, ha drogot árulnánk?

– Áááá, azt talán mégsem – fanyalgott Heri.

– Ne majrézz, annyian csinálják és fényesen megélnék belőle – vigyorgott Hibrid. – Tuti biznisz.

– Nem akarok bűnőzni azért, hogy tanulhassak – tiltakozott Heri. – Inkább valami becsületes munkára vágyom. Hibrid megpaskolta a fiú fejét, amitől az kissé megtántorodott, de rövid idő múltán visszanyerte az egyensúlyát, majd a fején keletkezett apró púpot masszírozva fájdalmas arccal pillantgatott az óriásra.

– Arra gondoltam, hogy például elmehetnék mosogatni a Mekdumász étterembe. Ha szorgalmasan dolgozom napi tizenhat vagy huszonöt órát, akkor tíz, esetleg tizenöt év alatt kereshetek annyit, amiből simán kifizethetem az egyhavi tandíjamat. Persze csak akkor, ha közben nem eszem és nem iszom semmi mást, csak amit a vendégek kidobnak. Ma már olyan fejlett az orvostudomány, egészen biztos vagyok benne, hogy nem halnék bele a Mekkménükbe, ami friss kecskehúsból készült, szarv nélkül, még akkor sem, ha minden nap azt ennék.

– Én ebben nem vagyok annyira biztos – ingatta a fejét Hibrid. – Sőt, szerintem a terved azért sem kivitelezhető, mert mire pénzhez jutsz, addigra már túlságosan öreg leszel ahhoz, hogy tanítsanak. Más ötletre van szükségünk.

Heri tanácstalanul vakargatta a fejét. Nem jutott eszébe semmi. Ilyen nem gyakran fordult elő vele. Általában elmondható róla, hogy mindenről minden eszébe jutott. Persze, voltak olyan emberek is, akiknek mindenről csak egyvalami jutott eszükbe, de ő nem ilyen volt.

Tegnap óta.

Tegnap még minden gondolata az volt, hogy hová lettek a szülei, de ma már nem foglalkozott ezzel, mert a pénzszerzési és az ehhez kapcsolódó tanulási vágy egészen úrrá lett rajta. Lázasan gondolkodott, de nem jutott eszébe semmi. Meglehetősen idegesítette ez a helyzet.

Váratlanul mégis újabb ötlete támadt:

– Mi lenne, ha kölcsönt vennék fel? Amikor majd befejezem a tanulmányaimat, és nagy varázsló leszek, olyan nagy, mint a szüleim, akkor jólfizető állást kapok, és lesz miből törlesztenem a hitelt. – Heri diadalmasan nézett Hibridre. – Ugye, hogy milyen remek ötlet?

Hibrid vigyorgott mint egy cukrosbácsi.

– Nem rossz ötlet, fiatalember! De sajnos van egy bökkenője.

– Micsoda? – kérdezte Heri rosszat sejtve.

– Ki adna hitelt egy tizenkét éves kislánynak?

Heri elszomorodott.

– Akkor sajnos nem tudok elmenni veled. Itt kell maradjak az átlagemberek között, és életem hátralevő részét céltalanul tengve-lengve, mély depresszióban fogom leélni. Milyen kár! Pedig nagy varázsló is lehetett volna belőlem. De nem lesz, mert nincs pénzem! Ó, micsoda szociális igazságtalanság! Bezzeg, akinek pénze van, az mindent elérhet. Én meg legfeljebb csak a kispolcot... Jut eszembe, Dundy Nudlyt megint ki kell dobjam a szobájából.

– Szerintem ne add fel! – bökte oldalba az óriás, amitől Heri elvesztette az egyensúlyát, és felkenődött a szoba falára. Elhomályosuló tudattal csusszant le a parkettára, majd minden erejét összeszedve négykézlábra állt, bizonytalanul felegyenesedett, mint az evolúció rögzös útjára tévedt homo erectus, de még ebben a nehéz helyzetben is tovább gondolkodott. – Gondold át még egyszer! – nógatta az óriás. – Talán mégsem kellene elvetned az iménti ötleteimet. Főleg a lányok futtatását fontold meg mégegyszer...

– Nem! – mondta határozottan Heri. – Nem lépek a bűn útjára! Soha!

Hibrid nevetni kezdett, majd egészen belelovalva magát percekig prüszkölve hahotázott. Ez igen érdekes audiovizuális élménynek bizonyult, a fiú here is jegyezte magában, hogy ilyet még nem látott.

Heri kérdő tekintettel nézett rá, amit a múlt héten vett a bolhapiacra. Még nem használta, tisztára gyári új volt, és most izgatottan várta, hogyan válik be.

– Remek kérdő tekinteted van – csettintett az óriás a farizmával. – Hol vetted?

Heri részletesen elmagyarázta, az óriás pedig elhatározta, hogy ő is be fog szerezni egyet, hiszen az ember sohasem tudhatja, mikor lehet szüksége egy ilyen remek kérdő tekintetre.

Amikor napirendre térlek a dolog felett, Hibrid ismét visszakanyarodott a pénzszerzésre, ám Heri nemet mondott mindegyik módszerére.

– Jól van, kiskomám! – hahotázott az óriás. – Nem kínozlak tovább. Kiálltad a próbát. Meg kell állapítanom, hogy igazán remek kis fickó vagy. Ha így folytatod, szinte biztos, hogy soha az életben nem fogsz börtönbe kerülni.

– Az lehet, de a Rokfortra sem mehetek... – sópánkodott Heri. – Pedig annyira, de annyira szeretnék.

– Eljöhetsz velem a Rokfortra – vigyorgott Hibrid. Heri úgy nézett rá, mint ahogy egy súlyos értelmi fogyatékosra szoktak. Kissé döbbenten, de azért igenigen sajnálkozva.

– Lefogadom, hogy most azt hiszed, meggárgyult az agyam – nevetett rá mind a negyvenkét fogával az óriás. – Pedig egyáltalán nem. Teljesen normális vagyok, leszámítva az apróbb bogaraimat. A hangok is mondták, hogy ne aggódjak, nem vagyok örült.

Heri most már komolyan aggódott. Nem elég, hogy elhagyta szerető mostoháit, akik tejben, vajban és zsírban fűrösztötték, nem teljesülhet élete nagy álma, hogy varázsló lehessen, most még az is kiderült, hogy egy örülttel tartózkodik egy szobában. Még az is előfordulhat, hogy Hibrid közveszélyes, és akkor például bármi meg is történhet vele.

Heri védekező állást vett fel.

Mindkét kezével eltakarta a szemét, amitől az óriás egyszeriben eltűnt.

Hibrid mosolyogva nyugtatgatta.

– A szüleid gazdag emberek voltak, és nekem elhíhated, rengeteg pénzt hagytak rád. Nemcsak a tandíjat, de az iskolai eszközeidet is könnyedén kiperkálod majd. Ne izgulj, bőven lesz mit aprítanod a kakaóba.

Heri most már egészen biztos volt benne, hogy Hibrid súlyos beteg és pszichiátriai kezelésre szorul. Réműlt tekintettel nézett rá.

Az óriás megint nevetni kezdett, látva, hogy Heri egy szavát sem hiszi.

– Hidd el, hogy nem ugratlak. Sőt, ha akarod, be is bizonyítom.

Heri a fejét rázta:

– Nem hiszek neked. Ha annyira gazdag volnék, akkor miért nem mondták el ezt nekem Dundy bácsiék? Ha tényleg van pénzem, amit erősen kétek, akkor miért járattad velem az előbb a bolondját? Miért akartál rávenni különféle gázságokra, hogy azokkal szerezzek pénzt a tandíjra?

Hibrid vigyorogva felelt:

– Ez csak próba volt. Kíváncsi voltam, valóban becsületes, jóra való kölyök vagy-e. Azt kell mondjam, hogy megfeleltél. Még sokra vihated, és ha nem változtatasz a szokásaidon, akár Grál lovag is lehet belőled.

Heri még mindig nem hitt neki.

– Szóval, azt állítod, hogy a szüleid gazdag emberek voltak... – kezdte, de Hibrid közbevágott.

– Nemcsak azt állítom, de be is fogom neked bizonyítani.

Erre már Heri sem tudott mit felelni.

– Hát akkor bizonyítsd be, ha tudod – mondta amúgy minden-mindegy alapon.

Hibrid intett Herinek, aki vakon követte, ugyanis az óriás kifelé menet leoltotta a villanyt.

7. A varázslók bankja

Alig másfél óra múlva Landön belvárosában voltak. Az Oxford Streeten sétáltak. Körülöttük áramlott az emberfolyam. Munkások, háziasszonyok, üzletemberek, vízvezetékszerelők, miniszterek, sérült teniszsztrárok, vak koldusok, volt KGB ügynökök és palesztin terroristák siettek ügyes-bajos dolgaikat intézni.

De ők ketten nem törődtek senkivel sem. Egy különös világba készültek, ahol mit sem számított, hogy az ember mit csinált eddig, inkább az volt a lényeges, hogy mit fog tenni ezután.

– A Fingotts...

– Én ugyan nem – mentegetőzött Heri. – Ha babot eszem vagy sárgaborsó főzeléket, akkor nem tagadom, néha eleresztek én is egy sorozatot, de most esküszöm, semmit nem csináltam.

Hibrid vigyorogva nézett a fiúra:

– A Fingotts az a bank neve – magyarázta. – Az a varázslók bankja. A föld alatt van, közel ötven kilométer mélyen, ott, ahol még a vakondok sem jár. Hóféherke legbrutálisabb izomagyú hét törpéje őrzi a kincseket, aranyat, gyémántot, mindenféle pénzeket, ékszereket és iszonyúan értékes szerzői jogokat. A *kuglik* nem is tudnak a létezéséről.

– Kik azok a kuglik? – kérdezte Heri.

– Nem kuglik, hanem *kuglik* – magyarázta Hibrid. – Ők azok, akik semmiféle varázserővel nem rendelkeznek. Ha valami baj történik a világban, akkor úgy dőlnek össze, mint a kuglik, ha jön a kugligolyó.

Heri gyorsan megértette, mert okos gyerek volt.

– Dundy bácsi is ilyen?

– Nincs mit szépítenem rajta, fiam, úgy is tudod, hogy ez az igazság – bólogatott Hibrid. – De visszatérve a varázslók bankjához, el kell mondjam, hogy olyan szigorúan őrzik, hogy még senkinek sem jutott eszébe, hogy kirabolja.

– Csak neked... – vetette közbe Heri.

– Hát... ööö... izé..., nem gondoltam komolyan – vigyorgott Hibrid. – Persze megfordult a fejemben, de rögtön el is hessegettem magamtól, mint eretnek eltévelyedést.

– Mit? – kérdezte Heri.

– Mindegy, ezt még te úgysem érted. A lényeg az, hogy most lemegyünk a Fingottsba, és felmarkolunk egy kis dohányt abból a mesés vagyomból, ami a tiéd és csakis a tiéd.

Heri csodálkozva ingatta a fejét.

– Sohasem gondoltam volna, hogy gazdag vagyok. Dundy bácsi és Fekália néni mindig ötvenszer meggondolták, hogy megvegyék-e nekem a legmenőbb cuccokat.

– És megvették? – érdeklődött Hibrid.

– Meg.

– Hogy sikerült elérned ezt?

– Az aranszínű baglyokkal – felelte Heri. – Csak rájuk gondoltam, és jöttek maguktól. Ők viszont rettenetesen féltek a baglyoktól, de nekem fogalmam sincs, hogy miért.

– Nem is mondtad, hogy vannak aranybaglyaid – hüledezett Hibrid.

– Nos, az a helyzet, hogy igazából nincsenek is. De valahogy mégis vannak. Különös módon, már kisgyerek koromtól fogva, betegesen vonzódom a baglyokhoz. Rajtad kívül senkinek sem mondtam még el, de gyakran úgy érzem, hogy én igazából nem is Heri Kókler vagyok, hanem egy aranybagoly.

– Ne mondd! – hökkent meg Hibrid.

– De mondom – folytatta Heri. – Gyakran álmodom azt, hogy repülök a levegőben.

– Ó, azt mások is gyakran álmodják – legyintett Hibrid. – Ezért még nem kell aggódnod. Nem madár vagy, hanem ember. Az álmok néha teljesen lóvá tesznek minket. Speciális esetben madárrá.

– Az álmok igen, de mi van a fészekkel, amit az ágyamból építettem? És a tojásokról még nem is szóltam.

– Csak nincs valami baja a tojásaidnak? – aggódott Hibrid. – Ismerek egy kiváló urológust. Engem is ő operált át nővé. Ha gondolod, szívesen beajánlak hozzá. Imád operálni, és igazából teljesen mindegy neki hogy mit, csak vágni lehessen.

– Nem *azokról* a tojásokról beszélek! – mérgeződött Heri az óriás kissé lassú felfogóképességén. – Azokról a tojásokról beszélek, amelyeket minden nap produkálok.

– Tojásokat? – hökkent meg Hibrid. – Az meg hogy lehet?

– Én honnan tudjam – mentegetőzött Heri. – Én csak egy tizenkét vagy tizenöt éves kislány vagyok. Mit tudom én, hogy miért tojok tojásokat.

– Orvos látott már? – kérdezte döbbenetben Hibrid.

– Látott, de mivel nem tudta megmagyarázni, hogy miért tojok bagolytojásokat, azt tanácsolta, hogy ne szóljak senkinek. Azt állította, lehetséges, hogy magától is el fog múlni a dolog.

– És elmúlt? – kérdezte Hibrid kíváncsian.

– Hát, nem éppen – vallotta be Heri. Ezen a héten már tizenkét tojást tojtam.

– Hihetetlen történet – vallotta be magának Hibrid. – Még soha nem hallottam csak hasonlót sem. Az ember azt hinné, ilyesmi nem is lehetséges.

– ÁÁÁ, csak vicceltem – nevetett Heri. – Nem igaz egy szó sem.

– Akkor jó – könnyebbült meg az óriás.

– Csak ötöt tojtam a héten...

Közben megérkeztek a Fingotts kapujához. Igen szerény kivitel volt, tömör színaranyból készült, és egyszerű, puritán megjelenésével megerősítette a feltételezést, hogy a bankok nem azért gazdagodnak meg, mert kíméletlenül megkopasztják ügyfeleiket.

– Még soha senki nem rabolta ki – nyalta meg a szája szélét Hibrid vágyakozva. – Épeszű ember nem vállalkozna ilyesmire. Ez a bank valóságos labirintus, amely minden pillanatban váltogatja a folyosók és a járatok elhelyezkedését. A széfeket mélyföldi szörnyetegek őrzik, komoly rezi órabér fejében, ezért megvesztegethetetlenek. Ám, ha valakinek valami csoda folytán mégis sikerülne élve kikerülnie a mélyből, olyan átkok vernék meg, amelyet még a legnagyobb varázslók sem képesek hatástalanítani. Ezért kiskomám, nyugodtan mondhatom, hogy családi vagyonod a lehető legnagyobb biztonságban van.

Herit mindez cseppet sem nyugtatta meg. Millió egy kérdés motoszkált a fejében, de nem tehette fel őket, mert Hibrid az ajtóra mutatott. Valami fotocellás érzékelő lehetett benne, mert rögtön kinyílt, ők ketten pedig beléptek a kapun. Fölöttük egy elmosódott felirat világított vérvörösén:

Alatta egy másik, apróbb betűvel, hogy ne vegye észre mindenki:

„KI ITT BELÉPSZ, HAGYJ FEL MINDEN REGÉNNYEL”

Heri kilelte a hideg ettől a felirattól, ráadásul dézsavű érzés tört rá. Félelemmel vegyes rettegéssel követte az óriást, aki egy cseppet sem látszott idegesnek. Vidáman fütörésze követte a törpét, aki nem szólt egy árva szót sem, mégis tiszteletet parancsolóan barátságatlannak tűnt.

Hegyes pofaszakállt viselt, mármint a törpe, nem Hibrid, piros kommandóssapkája színében és hangulatában remekül passzolt lyukacsos golyóáll mellényéhez. A törpe a hátán egy nagy hatósugarú varázs-veszőt hordott, amelyet damillal erősített magára.

Heri megborzongott a látványtól. Semmi kétség nem fért hozzá, hogy ha a helyzet úgy hozná, a törpe habozás nélkül bárki ellen használná.

Termeken, járatokon, folyosókon haladtak keresztül. A világítás gyér volt, de még ennek is örülni kellett, hiszen egyre mélyebbre haladtak egy rámpán lefelé, a föld középpontja felé.

A levegő egyre melegebb lett, a törpe pedig egyre szótlanabb.

– Őt Kukának hívják – suttogetta halkan Hibrid. – Olyan, mint a harapós kutya. Nem sokat ugat, de ha kell, rögtön harap.

Kuka gonosz vigyorral nyugtázta a mondottakat, miközben egyúttal azt is jelezte, hogy néma ugyan, de nem süket.

Még ki tudja, mennyi ideig mentek így lefelé, amikor a törpe egyszer csak megállt. Egy ajtóra mutatott, majd magukra hagyta őket.

– Szezám tágulj! – mondta mély áhítattal Hibrid a nagyon titkos kódot, mire az ajtó feltárult.

Heri eltátotta a száját a csodálkozástól.

Az ajtó mögött nagy halmokba rakva temérdek kincs csillogott. Aranyrudakból épített hegyek, gyémánthalmok, smaragd és zafír dombok ragyogtak. A teremben egy törpe aludta az igazak álmát.

– Ó Szundi – magyarázta Hibrid. – A legrettenetesebb banki teremőr – már ha ébren van.

Heri a kincseket nézte, és nem győzött csodálkozni.

– El sem hiszem, hogy mindez csak az enyém. Szegény szüleim, ha megérhették volna! – Heri elérzékenyült.

Hibrid az állát simogatta, és halkan megjegyezte:

– A legnagyobb varázslók voltak. Kiváló emberek, kevés hasonlót hordott hátán a föld.

– Mivel foglalkoztak? – kérdezte hirtelen Heri. – Biztosan valami nagyon jövedelmező foglalkozásuk volt, ha ennyi sok drága kincset felhalmoztak.

– Alkimisták voltak, vagyis aranycsinálók. Jövedelmező munka, ha az ember igazán ért hozzá. És ők értettek, ehhez semmi kétség nem férhet. De hát magad is látod...

– Mennyi pénzre lesz szükségem? – kérdezte Heri az óriást.

Hibrid előhúzta a zsebéből a hivatalos iskolai behívót, néhány percig magában morgott, számolgatott és töprengett, majd bizonytalanul azt mondta:

– Szerintem ötezer Peták elég lesz az első évi tandíjra és azokra az apróságokra, amelyekre az első éveknek szükségük van.

– Miféle pénz az a Peták? – kérdezte Heri. – Még soha nem hallottam róla.

– Egy Peták kétszázhetvenöt Pezót ér. Egy Pezó viszont hatvankilenc üvegyöngyöt kóstál. Ez alig több mint tizenhét és fél tengeri kagyló vagy fél uncia polivitaplex bogó – egyszerű, nemdebar?

– Nem egészen – ingatta a fejét Heri. – Nem hiszem, hogy valaha is ki tudom számolni, hogy mi mennyit ér.

– Ne izgulj, kishaver, még a varázslók sem tudják mind átváltani. Csak azok a kivételezettek, akiknek van zsebszámológépük. Az egyszerűbb emberek nem is próbálkoznak vele. A leggyakoribb, hogy egy zacskónyit adnak belőle, és azt mindenki tudja, hogy mennyit nyom körülbelül. Igazából nem sok jelentősége van az egésznek, mert mi mindannyian tudjuk, hogy a pénz nem minden. Persze jó ha van, és megnyugtatja az ember idegeit.

– Azt meghiszem – vigyorgott Heri, aki eddig nem volt pénzsóvár, de most úgy érezte, anyagiassá kezd válni.

– Ideje indulnunk, mert még sok dolgot el kell intéznünk. El kell mennünk vásárolni a varázslók szagáruházába, és ha jól tudom, az egész nap nyitva van. Sietnünk kell, ha oda akarunk érni zárás előtt, mert már négy óra van.

Felmarkoltak néhány zacskónyi aranypénzt, majd a kijárat felé vették az irányt. Miközben baktattak kifelé, egy udvarias törpe csatlakozott hozzájuk.

Útközben egy széfből Hibrid is kivett egy apró csomagot, amit magához vett, és hatalmas kabátzsebébe süllyesztett.

– Jó napot, uraim – mondta a törpe. – Mint bizonyára tudják, én Vidor vagyok. Piármenedzser és marketingfőmufti. Remélem, elégedettek voltak bankunk szolgáltatásának színvonalával?

– Teljesen – bólogatott Hibrid.

– Igen, azt hiszem – felelte Heri is.

– Ennek nagyon örülök – vigyorgott Vidor és megszorította a kezüket. – Legyen máskor is szerencsénk. És minő öröm, hogy a nagy Heri Kókler is a mi ügyfelünk. Netán szeretnének igénybe venni újabb banki szolgáltatást, úgy mint kölcsönök felvételét, végleges eladósodással és kedvezményes reménytelenségi kamatokkal, munkahelyi ne sokat kölcsönnel, lakásépítési kitámogatással vagy egyébbel? Higgyék el, nekünk nagyon megéri!

– Nem, most azt hiszem, semmi ilyesmire nincs szükségünk – háritotta el udvariasan Hibrid a törpét.

A kijáratnál Hapci, a takarítóautomata és Tudor a könyvizsgáló intettek búcsút. A szomszédos terem ajtajából Hófehérke intett némán búcsút.

Ott működött a spermabank, a hölgyike pedig tele szájjal sohasem beszélt.

8. Vásárlás

– Most pedig nézzük meg, hogy mi az, amit be kell szerezzünk – javasolta Hibrid, és előhúzta a listáját, amelyen ez állt:

Rokfort Varázslóképző és Kisegítő Szagiskola Igazgató: Krampusz Dupladurr (Kopperfield Dávidusz díjas érdekes bűvész, a varázslók egyetlen házának aranyfokozatú szemfényvesztője, kilencvendas origami mester, jó lesz vigyázni vele)

Tisztelt Heri Kókler Úr!

Ezúton értesítjük, hogy származásának és kiváló vérvonalának köszönhetően alanyi jogon felvételt nyert műintézményünkbe. Mellékelten megküldjük szörséged-nek a szükséges tankönyvek és felszerelési tárgyak listáját, amelyeket okvetlenül szíveskedjen mihamarabb beszerezni és magával hozni holnap ivászáttal és evészettel egybekötött felvételi orzi ceremóniánkra.

Mély tisztelettel: Kinyerma Meggenya prof. hivatásos hazugságvizsgáló és igazgató-helyettes

– Nagyon kedves levél – állapította meg Heri. – Úgy érzem, személyes hangvételű, mélyen baráti, megszólít engem, mint a világmindenség

egyetlen, a maga nemében csodálatos és megismételhetetlen egyedi létformáját, megériint a lelket, és...

– Igen, igen – hümmögött Hibrid. – Formanyomtatvány. Mindenki ezt kapja.

– Mindenki??? – döbönt meg Heri. – Úgy érted, hogy még mások is?

Hibrid bólintott. Úgy, ahogy igazán bólintani szoktak. A fejével meg a nyakával együtt.

– Felolvasom, hogy titkosírással mit írtak a másik, üres oldalra, hogy senki más ne tudja elolvasni, csak aki beavatott. Nehogy a *kuglik* megfejtsék a titkainkat.

Heri mély átéléssel bólogatott. Úgy, ahogy csak hosszú átélési gyakorlatok után képes az ember. Nagy, kék szemével az előtte álldogáló óriást nézte, aki olvasni kezdte a szöveget, de olyan átéléssel, mintha most találná ki az egészset.

Tisztelt Nebulók!

A Varázslóképző és Kutyakiképző Kisegítő Oskolában kötelező védőfelszereléseket kell hordani.

1. Az első évben könnyű ólomköpenyt, fekete színben. Ebből három darabra van szükség. Egyet délelőtt, egyet délután, egyet pedig éjszaka kell hordani.

2. „Paprikajancsi” típusú díszsüveg, szivárványszínben.

3. Munkáskesztyű – a munkás hétköznapiakra. Szinte mindegy, hogy milyen színben, de az fekete legyen.

4. Ünnepi kesztyű, ünnepi alkalmakra. Öt ujjas, de lehet annyi is, ahány ujj a tanulónak van.

5. Téli köpönyeg – lehetőleg gyorsan forgatható.

6. Nyári köpönyeg – ugyanilyen, de vékonyabb és napálló.

7. 1 db vagesz napszemüveg – Mátrix típus, UV- és gamma sugár-szűrős.

Kötelező olvasmányok:

1. Lüi Kvadre: Rontások és köpések

2. Igor Öszvecsuk: Nagy masszázskönyv

3. Fing-ja Ki: Minden, ami mozog – táplálkozási kiskönyv

4. Üti Geller: Dögöljek meg, ha nem igaz – egy kanálehajlító utolsó feljegyzései.

5. Toure de Mix: Varázssitalok és hashajtószerek

6. Kolompár-Lakatos-Orsós: Itt a piros, hol a piros – tiltott, de hasznos kezűgyességfejlesztő gyakorlatok kezdőknek és visszaesőknek.

7. Hogymé Nemsarya Hashchikarya: Van-e élet a halál előtt – Nekromantikus regény

8. Wingdings: Idegen szagok és kifejezések szótárja

9. A világ legjobb szőke női viccei – szórakoztató igaz történetek a gyengébb nemről.

Egyéb felszerelési tárgyak:

1 db erős csipesz

1 db varázspálca

1 db Móbiusz szalag mindennapi mérésekre

1 db edényke (nem éjjeli)

1 db edényke (éjjeli)

1 db mikroszkóp

1 db makroszkóp

1 db méregmérleg

20 dkg fokhagymafűzér vámpírok ellen

1 db nagyméretű kereszt, ha a fokhagymafűzér mégsem jönne be

1 db Legtop komputer

1 db jótiszta program, ami fut rajta

1 db Szextáns – tízéven felülieknek

200 db Titanic típusú óvszer

– És ezt mind meg tudjuk venni Landönban? – töprengett Heri.

– Igen, és én már azt is tudom, hogy hol – felelte Hibrid, és kézen fogta a fiút. Ebben a városban egyáltalán nem volt feltűnő, ha két férfi kézen fogva sétált, ezért atrocitások nélkül eljutottak a Nehéz Füst nevű kocsmához.

A kocsmát varázsháló borította, ezért sem a járókelők, sem pedig az adóhatóság nem vehette észre. Olyan titkos hely volt ez, amelyről nem tudtak a *kuglik*.

Hibrid betuszkolta a fiút az ajtón.

Odabent sötét volt, de nem törődtek vele. Csak mentek előre rendületlenül, az óriás Hibrid lendületből finoman arrébbnyomogatta az eléje állókat.

A félhomály és a sűrű, nehéz füst ellenére átverekedték magukat a tömegben, és a bárpulthoz telepedtek. A teremben zene szólt, kellemesen zsongító, pszichotronikus dzsesz, néhányan ütemesen görcsöltek a táncparketten, mások a sarokban pizsmogtak egymással.

A csapos kurtán biccentett Hibridnek, de Heri valamiért nem tetszett neki.

– Itt ilyeneket nem szolgálunk ki – mondta rosszkedvűen.

– De hát nem ismered meg őt? – kérdezte Hibrid neheztelve. – Hiszen te is tanultál róla az iskolában...

A csapos felvette a szemüvegét, amelynek vékonyított lencséje praktikusán két vizespohár aljából volt összehegesztve.

Herire meredt.

Heri meg rá.

Még mielőtt bárki rossz dologra gondolna, a csapos elvigyorodott, majd barátságosan kezét nyújtott.

Heri elfogadta, és megrázta a kemény, italtöltögetésben megkérgeződett jéghideg mixerkezet.

– Heri Kókler vagyok – mutatkozott be illendően.

– Dzsúszy vagyok, a kocsmáros. Bocsáss meg, de nem ismertelek meg. Örülök, hogy megtisztelted szerény kis késdobálómat. Nagy nap ez nekem, hiszen soha nem hittem volna, hogy a híres Heri Kókler egyszer még a vendégem lesz egy italtra. Ajánlanám a figyelmedbe a Totálhomály-koktélt. Fantasztikus a hatása. Még senki sem panaszkodott rá...

– Nem inni jöttünk – háritotta el a kedvességet Hibrid. – Herit felvették a Rokfortba, néhány cuccra szükségünk lesz, hogy elkezdhesse a tanévet.

– Az más – készségeskedet a kocsmáros. – Miért nem ezzel kezdtek? – Nem várta meg a választ, hanem egy hátsó ajtón át ki akarta vezetni őket egy shopping centerbe, de mindez nem sikerülhetett, mert a kocsmára egy pillanatra néma csend telepedett.

Az emberek csodálattal vegyes, áhítatba hajló rajongással tekintettek Herire, úgy nézték, úgy kiáltoztak örömben, mintha csak a teljes Spázz Görz lépett volna fel monokiniben vagy anélkül.

– Nahát, Heri Kókler! – kiabálták összefüggéstelenül.

– Igen, ő az, megismerem! – sikoltották mások, akiket agyontiportak.

– Milyen fiatal!

– És milyen nagy hős! – suttogták torkuk szakadtából mások.

– Éljen, sőt hurrá! – rikoltotta valaki.

A tömeg megrohanta Herit, a kezét szorongatták, megérintették a ruháját, megtapogatták a fejét és a Temzét ábrázoló sebhelyét a fején, ujjukat pedig óvatosan beledugdosták a homlokán keletkezett aprócska lyukba.

– Ó, ő az, semmi kétség. Heri Kókler, a világ megmentője! – lelkesedtek az emberek. – Micsoda megtiszteltetés!

– Én, igazán... – védekezett volna szerényen Heri, de nem engedték szóhoz jutni. Ölegették, hátba veregették, simogatták, gratuláltak neki, aláírásokat gyűjtöttek tőle, akadt, aki többször is sorban állt.

– Mennyire örülök, Kókler úr – mondta könnyeivel küszködve egy idős úr. – Dinnye vagyok, Dedalon Dinnye.

– Mi már találkoztunk egy másik könyvben – mosolygott rá cinkosan Heri. – Egy másik időben és egy másik galaktikában.

– Ó, hát emlékszel rám, Lúke Szájwókmen.

– Ez csak természetes, Lila hercegnő.

Herihez lépett egy beesett arcú, sápadt tekintetű, zöldesszürke arcú, görnyedt hátú fiatalember. Riadt tekintettel nézett rá, a kezében fokhagymafüzérből álló olvasót morzsolgatott, és valamit motyogott a fogai között.

– Heri, ez Mókus professzor – vágta hátba Hibrid örömmel. – Alkalmazott fekete mágiára fog tanítani téged a Kisegítő Oskolában.

– Nahát! – mondta meglepetten Heri.

– Nagyon örvendek! – rázta meg a kezét a processzor, majd óvatosan körbekémlelve, mintha gonosz, asztrális lények üldöznék, a fal mellett lopakodva elhagyta a helyiséget.

Hibrid a tömegben utat törve kimentette Herit a rajongók gyűrűjéből.

– Nagyon rendes fickó a professzor, de magánéleti problémái vannak. Legalábbis ezt beszélik róla. A múltkoriban volt egy kis afférja egy vasorrú bábával. Összeszedett attól a némbertől valami csúnya, nehezen gyógyítható nemi betegséget. Azóta sok a vasa – magyarázta Hibrid.

Herinek jólesett a rajongók szeretete, de azért már egy kicsit örült, hogy végre nyugodtan beszélgethet az óriással. A hátsó udvarban álltak, ahol előttük kanyargott egy sárga út. Tábla jelezte a helyes irányt.

„ÓZ, A CSODÁK CSODÁJA”

– Mindig a sárga úton kell mennünk, és akkor elérhetünk Bárhova. Ott van egy varázslatos shopping center, ahol mindent megvehetünk – magyarázta Hibrid.

Heri bólogatott, és némán tűrte, hogy az óriás maga után húzza.

A sárga út hosszan kanyargott. Útközben nejlontörpéket láttak, északi és keleti boszorkányokat, akik vakmerő seprűvel végrehajtott műrepülő gyakorlatokat hajtottak végre a felhők között.

Egyikük menő, fekete színű kondenzcsíkjával fel is írta az égre hogy:

„SZIA, HERI KÓKLER!”

Az út mellett emberevő fák hívogatták, hogy egyen gyümölcsceikből, de Heri Hibrid tanácsának engedelmességgel ellenállt a kísértésnek. Az egyik fáról egy piros cipellős kislány aszott hullája lógott lefelé. Lágyan hintáztatta a déli szél, a hátán kopott felirat volt olvasható:

„ÍGY JÁR MINDEN DOROTHY”

– Jaj! – takarta el a szemét Heri rémülten. Így viszont nekiment egy Bádogembernek, amely csörömpölve a földre borult.

– Hogy a kórság! – elégedetlenkedett Hibrid. – Nézz a lábad elé, te kölyök!

A Bádogember mondani akart valamit, de nem tudott, mert az óriás Hibrid döngő lépteivel keresztülgyalogolt rajta.

Hibrid közben pipára gyűjtött, az égő gyufát szórakozottan pöckölte félre az út mellett húzódó veteményesbe, ahol a Madárijeszítő tüzet fogott, majd pillanatok alatt leégett.

Csakúgy, mint a mögötte húzódó erdő.

A mellettük húzódó szelíd dombokon dühöngő vadnyúl üldözött egy megtermett hím oroszlánt, aki segítségért kiáltozott.

Hiába, ez nem az ő meséjük volt!

Hibrid megcsóválta a fejét a látottakon. Minden olyan ismerős volt, azahogy mégsem. De nem ért rá azon gondolkodni, hogy miért nem.

– Gyere, mindjárt odaérünk! – biztatta Herit Hibrid.

Átvágtak egy hatalmas pipacsmezőn. Útközben fütyörésztek, beszélgettek, befalták Fekália néni ropogós zsirpogácsáit, ittak hozzá Hibrid kulacsából egy kis forrásvizet, és jó hangulatban figyelték, amint a gonosz keleti boszorkány elvesztve seprűje felett az uralmat, teljes sebességgel beleszapódik a földbe, és kénköves sisterség közepette a söprűjével együtt másfél kilónyi jófajta briketté ég ki.

– Látod, fiacskám, mennyire veszélyes dolog a gyorsajtás? – filozofálgatott Hibrid.

Heri saját két szemével láthatta, hogy mennyire így van ez.

Az út végén ott várta őket a Hipermarkec, ahol minden kapható volt.

Madám Vitamin Minőségi Turkálója igazán első osztályúnak tetszett. Az idős hölgy talpig kályhaszerű ruhába öltözött. Fémesen elegáns volt, és meleg kisugárással fogadta vendégeit.

– Rokfortba készülsz, kis cuncimókuskám? – fogadta bizalmas hangon a kissé lámpalázias Herit. – Milyen kis édi vagy. Nagyon jól fog neked állni az ólom mellény. Ó, te kis drága radieszéta, hogy egyem a zúzátad, te kis tengeri poszáta...

Heri szelíd elfogadással figyelte a hölgyet, aki kissé elmebetegnek tűnt.

– Mindjárt kerítünk neked megfelelő ruhákat, meg mindent, ami kell, csak előbb befejezzük ezt a másik aranyos fiúkat, akire egy kicsit bő ez az ólom mellény.

Heri meglepetten figyelte, amint Madám Vitamin kezében – a hölgy egy spanyolfal mögött állt – felberreg a láncfűrész, és mindenféle ólomrepeszket szórva kissé megnyirbálja a derékban bő ruhadarabot. A falra vér fröccsent, Heri rémülten tátogott.

De nem szólhatott egy szót sem, máris ott termett Madám Vitamin, és rápróbált egy ólom mellényt.

– Tudod, fiacskám, néha előfordulnak balesetek. De nem ez a jellemző. Igazából szinte mindig simán mennek a dolgok. Na, nem mondom, néha előfordulnak kisebb malőrök, de az ilyen nagyobb esetek – az ujjával a háta mögé bökött, amitől Hibrid, akit szemem talált, felordított – igen-igen ritkák.

– Én...én – dadogott Heri.
– Csitt, kicsi galambom – csitította Madám Vitamin –, mindjárt próbáljuk az ólommellényt. Amint látom, a méreted a fixelles. – Intett egy boszorkánynak, aki a butikban dolgozott másodállásban, és nem telt bele fél perc, Heri máris az új ólommellényében feszített.
– Milyen fess fiatalúr – csapta össze a tenyerét Madám Vitamin. – De azért egy kicsit be kell venni az aljából. Mindjárt hozom a láncfűrész...
Neeee!!! – ordított Heri. – Megveszem, mert úgylis bele fogok nőni. És kérek még egy éjszakai meg egy esti viseletet belőle.
– Ha akarsz... – mondta kissé sértődött hangon Madám Vitamin. – Látom, nem bízol a kézügyességemben. Nem kell aggódnod, egy nap kétszer soha nem hibáztam még. – Letette a láncfűrész, amely ettől a zökkenéstől felberregett, és össze-vissza pörögve üldözni kezdte Madám Vitamint, aki fel-alá rohangálva menekült előle a boltban.
Hibrid és Heri fizetett, majd sietve odébbálltak.

9. Ajándék

– Mivel kis híján ma van a születésnapod, veszek neked valami ajándékot a rengeteg pénzedből – javasolta Hibrid.
– Á, nem kell, szinte felesleges, de talán pazarlás is – szerénykedett Heri.
– Ne mondj ilyet! – erősködött Hibrid. – Igenis, megérdemled, hogy a legjobb cuccokban jársz, a legjobb ételeket edd és a legjobb italokat igyad, amíg még kiskorú vagy és a nőekkel nem foglalkozhatsz. Legalábbis hivatalosan. De azért vannak még jó dolgok ezen a földön. Például vehetnék neked egy különösen drága és igen ritka valamit.
– Igazából nincs szükségem semmire sem – szerénykedett Heri. – Teljes komfortérzetem van.
– Nem úgy van az! – erősködött tovább Hibrid. – Akinek születésnapja van, annak ajándékra van szüksége. De ha nincs is, akkor is szoktak neki venni valami olyasmit, amire egyáltalán nincs szüksége, de nagyon drága, és különben eszébe nem jutna megvenni. – De...
– Semmi de! Ragaszkodom hozzá, hogy vegyünk neked valamit – zárta le a vitát az óriás. Karon fogta a fiút, és betértek egy madárkereskedésbe, ahol Heri Kókler megkapta élete első aranybaglyát.
– Nagyon praktikus ajándék – magyarázta Hibrid, amikor már kifelé tartottak az üzletből. Az óriás cipelte a kalitkában alvó aranybaglyot, és rendületlenül magyarázott.
– Ugye nem gondoltad volna, hogy egy szép napon saját aranybaglyod lesz? Minden gyerek arra vágyik, hogy egy szép napon neki is legyen egy. Tudod mennyire szereti a bagoly a gazdáját? Ha szimpatikus neki, akkor még arra is képes, hogy éjjel is huhogjon. Pedig a szíve szerint akkor már inkább aludna szegény, de a gazdiért mindenre képes ez a fajta. Meglátod, a mindene lesz az éjjeli huhogás. Okos, tanító szavakkal és egy kis fenyegetéssel szinte bármire megtaníthatod. Még üzeneteket is küldhetsz vele.
– Akkor már nem is kell e-maileznom többet?
– Nem, mert a bagoly még a világhálót is feleslegessé teszi. Szinte alig fogyaszt áramot, csak a betanítás ideje alatt, utána már elég, ha a konnektort megmutatod neki, minden kérésedet parancsnak veszi. A bagoly nagyon hűséges társad lesz, jótanácsokat is tud adni, és ezen kívül szinte még bármire használható.
– Hát... – mondta Heri bizonytalanul.
– Na, mit mond a jókisfiú, ha ajándékot kap?
– Köszönöm... – vigyorgott Heri. – Tulajdonképpen tényleg nagyon praktikus ajándék – vallotta be –, hiszen így lesz majd valaki, aki kikölti a tőzséim. Lehetőséges, hogy nemcsak a barátom, de a fajtársam is lesz. Talán, ha majd jól összebarátkozunk, még azt is megengedi, hogy néha a kalitkájában aludjak – találgatott. – Azt hiszem, nevet is adok neki. Ludvignak fogom hívni a híres zeneszerző, Ludwig von Mozart után.
– Még valamit el kell intéznünk – csapott a homlokára Hibrid.
Heri elájult, de az óriás szagszerűen újjáélesztette a zoknijával.
– Ne haragudj, kispajtas – mentegetőzött –, mindig elfelejtem, hogy te csak egy varázslójelölt vagy, én pedig egy óriás.
– Semmiség... – motyogta Heri. – Klassz halálközeli élményem volt. Ezután gyökeresen átalakítom az életemet. Istentagadó leszek, nem tisztelem a gyengéket és az elesetteket, és csak a durva anyagi világ mulékony élvezeteinek fogok élni. Keményen rászokom majd a piára, a drogokra, és mindennap többször is nőzni fogok, később pedig...
Hibrid rosszalóan megcsóválta a fejét, majd határozott mozdulattal ismét fejbe kólintotta, amitől Heri ismét elájult. De nem hagyta, hogy kihűljön, gyorsan magához térítette.
– Olyan furcsa álmom volt – hebegte Heri zavartan. – Mintha egészen kifordultam volna magamból. Mintha a rosszabbik énem előbújt volna sokra hivatott szuperegóm árnyékából, és arra készült volna, hogy tönkretégye, valamint megmértelyezze szépen indulgató karrieremet.
Hibrid elégedetten vigyorgott.
– Ne aggódj, most már minden rendben lesz – bízta. – Most elmegyünk Szivi Wanderhöz, a varázspálca előállító kisiparoshoz. Ő készíti a szabadalmaztatott varázspálcákat, és neked is kell majd egy. A varázsló semmi a varázspálcája nélkül, ezt jobb, ha tőlem tudod.
Heri nem győzött ámuldozni a sok-sok élményen, ami eddig máris megtörtént vele. Az utcákon mindenütt felnőttek, gyerekek, idősek mászkáltak és mindenki olyasmiről beszélt, amiért a *kuglik* világában kapásból hülyének nézték volna. De itt természetesnek tűnt, hogy a gyerekek varázsszeprűt akartak vásárolni, a felnőttek repülő szőnyeget, csodalámpát vagy kikódolt mobiltelefont.
Amikor beléptek a bolt ajtaján, rögtön észrevették, hogy a boltban van valaki.
Még hozzá egy ember.
Ő volt Szivi Wander.
– Jó napot! – mondta Heri.
– Jó napot – mondta Hibrid is.
– Üdvözlöm önöket, uraim. Már nagyon vártam, hogy megérkezzenek. Már az előző oldalon itt kellett volna lenniük, de tudom, miféle atrocitásoknak voltak kitéve abban a kocsmában.
– Hja, a rajongók hada – viccelődött Hibrid kedélyesen. – Herit mindenki felismerte – büszkélkedett a fiú helyett. – Nem szívesen dicsérem így mindenki előtt, de szerintem még sokra viheti. Egyszer még ő lesz itt a sztár.
– Tehát varázspálcát méltóztatnak venni, igaz? – kérdezte Szivi Wander a lényegre térve.
– Mi tagadás, azért jöttünk – bólogatott Hibrid. – A legjobbat szeretnénk. Tiszta fából, minőségi polírral és metálfénnyel meg némi extrával.
– Kérem, ahogy óhajtják. Van itt például egy vadonatúj darab. Még légkondi is van benne, hogy a tiszteltvarázslónak nehogy varázslás közben megizzadjon a kezében a bot. Természetesen digitális klíma, mindkét oldalon kifúvó nyílásokkal. – Előhúzta a ritka szép darabot, és Herinek nyújtotta.
Heri óvatosan átvette, majd bátrabban megsuhogtatta, pörgette, próbálgatta a súlyát és a tapintását.
– Remekül áll a fiatalúrnak – állapította meg Szivi Wander.

– De kérem, Heri még kiskorú – intette le Hibrid.
– De kérem, én sem úgy gondoltam. Arra céloztam, hogy ennél jobb botot nem is vásárolhatna. Bikfából készült, nemes polírozással, elsőrangú lakkozással és egy leheletnyi metálfénnel. Kérem, győződjék meg a varázspálca kifinomult, már-már tökéletes működéséről. Csak gondoljon valamire, suhintson kettőt és máris meglátjuk, mennyire illik önhöz ez a darab.
Heri behunyta a szemét, suhintott kettőt, majd a pálcával rámutatott Hibridre. A varázseszközből kékesfehér villámlás csapott ki, minek következtében Hibrid kétszer akkora lett, mint előtte. Eddig is óriás volt, de most már alig fért be a boltba. Görnyedten állt, és hihetetlenül mély hangon kérlelte Herit, változtassa vissza normál méretű óriássá.
Heri behunyta a szemét és arra gondolt, milyen jó lenne, ha Hibrid normál méretű óriás lenne.
Újabb villanás következett, majd Hibridből egészen normál méretű óriás lett, alig magasabb volt, mint Heri.
– Jaj, de picike lettem! – siránkozott vékonyka cérnahangon. – Odalett a magasságom! Kérlek, változtass vissza ugyanakkorára, mint amilyen ezelőtt voltam!
Heri behunyta a szemét, intett a varázspálcával és visszaváltoztatta Hibridet ugyanakkorává, mint az előbb is volt.
Hibrid nem örült, mert ismét nem fért be az üzletbe.
– A nemjőját! – dörmögte rettentő mély hangon. – Ennél azért valamivel kisebbre kérem!
Heri lehunyta a szemét, egyet suhintott, az óriás pedig visszanyerte megszokott óriás természetét. Sem kisebb, sem nagyobb nem volt annál, mint amikor belépett a boltba.
– Látod, kis barátom, a varázslás nem éppen veszélytelen dolog – figyelmeztette Herit. – Éppen ezért figyelmedbe ajánlom, hogy ezután ne rajtam gyakorolj.
– Hát akkor kin? – kérdezte logikusan a fiú.
– Hát bárki máson – javasolta Hibrid, és a szeme sarkából Szivi Wanderre lesett.
Heri körbepillantott, de nem látott mást, csak a menekülő boltosbácsit. Nosza, megsuhintotta a varázspálcáját, és arra gondolt, elvarázsolja valamivé.
Újabb nagy villanás és sisterség következett, Szivi Wander pedig átváltozott, mint egy karkai regényhős.
– Fúj! – mondta némi undorral a hangjában Hibrid. – De csúnya lett!
– Tényleg – öklendezett Heri is.
A boltosból egy furcsa keverék születt. Egyszerre hasonlított egy nagyon dühös varangyosbékára és egy hajléktalan királyfira.
– Azonnal varázsoljon vissza! – követelte Szivi Wander brekegő akcentussal.
– De hát a bácsi mondta, hogy próbáljam ki a varázspálcát – mentegetőzött Heri.
– Nem hallott még arról, hogy házi nyúlra nem lövünk? – mérgelődött a békakirályfi.
Ezt kár volt mondania.
A varázspálca kitalálta Heri gondolatát, és kedves kis házinyúllá varázsolta az iménti diszharmonikus teremtményt.
– Musz musz! – kiabálta a boltos, és izgatottan forgatta piros szeméit. Fekete orrával idegesen szaglászott, hegyezte a füleit, és várta a visszaváltoztatást.
– Szeretnék megpróbálni még valamit – gondolkodott Heri hangosan. – Mi lenne, ha átváltoztatnám valami muris lényé?
– Jobb lesz, ha ilyesmivel egyelőre nem próbálkozol. Az iskolai szabályzat szerint muris lényeket az első éveseknek nem szabad varázsolniuk. Erre majd csak később nyílik lehetőség, amikor már jobban uralják a diákok a botban rejlő mágiát.
– Na jó – egyezett bele Heri – akkor visszaváltoztatom azzá, aki volt régebben.
Hibrid helyeslően bólogatott.
A botból számítógéppel generált fényeffekt csapott ki, majd mindkettőjük meglepetésére a nyúl eltűnt.
De az volt a különös, hogy Szivi Wander sem volt sehol.
Különös érzés lett rajtuk úrrá. El nem tűnhetett, legfeljebb átalakulhatott. Keresték mindenütt, az asztal alatt, a falon és a plafonon, de sehol nem volt. Úgy tűnt, nyoma veszett, de teljesen.
Heri idegesen pillantgatott az óriásra, aki tanácstalanul vakargatta a fejét.
– Ez eltűnt! – mondta teljesen feleslegesen.
– Most mi lesz? – kérdezte Heri rémülten.
– Fogalmam sincs... – hebegett Hibrid, aki még a pult mögé is bekukkantott, de hiába.
– De hát hová tűnt? – kérdezte Heri tanácstalanul. – Hiszen az előbb még itt volt. Most meg nagyon úgy tűnik, hogy köddé vált. Váratlanul kinyílt a raktárajtó. Mindketten összerementek. A következő pillanatban pedig megdöbbsentek.
A raktárból egy tíz év körüli kisfiú sietett be. Rettentő dühösnek látszott, Heri szinte azonnal megértette, hogy miért. Felemelte a varázspálcát és még mielőtt a kisfiú bármit mondhatott volna, visszavarázsolta a saját korában járó Szivi Wanderré.
Szivi Wander kissé neheztelve mondta:
– Mint látja. Kókler úr, a varázslás nem veszélytelen szórakozás. A varázslónak iskoláznia kell magát, nehogy össze-vissza varázsoljon mindenfélét, mert annak beláthatatlan következményei lehetnek. Még az is előfordulhat, hogy egy ballépést követően megsemmisül a világegyetem. Jobb esetben a világegyetem nem semmisül meg, csak az, aki a varázspálcát rosszul használja. Heri rémülten bólogatott.
– Nagyon fogok vigyázni – ígérte. – Már látom, nem veszélytelen szakmát fogok majd tanulni.
– Nagyon helyes, fiatalember – bólogatott Szivi Wander. – Fogadja meg a jótanácsom, és legyen nagyon óvatos. Az ördög nem alszik. Mindig viseljen ólommellényt! Sajnos időnként előfordul, hogy a varázspálcák rossz kezekbe kerülnek. Ilyenkor szörnyű dolgok történhetnek. Néhány napja például a varázspálca próbálgatása közben a komisz kölykök százlábúvá varázsolta. Ha hiszi, ha nem, azt hittem, menten megőrülök.
– Miért, annyira rossz volt százlábúnak lenni? – faggatta Hibrid.
– Á, dehogy – legyintett a boltos –, csak az volt a baj, hogy rám jött a talpviszketés. Kínok-kinját álltam ki, amíg megvakartam mind a száz lábamat.
– Őszinte részvétem – sajnálkozott Hibrid.
– No, de mindegy, túléltem. Ez is a munkám része, a varázseszközök legjobb reklámértékét az adja, ha az ügyfelek rajtam is kipróbálhatják, hogy mit tud egy-egy darab. Ez pedig – higgyék el uraim – mindent tud, amit csak tudni kell. Intenzív varázserővel bíró anyagok alkotják a belsejét, a külső részéi pedig törhetetlenül kemény burok védi a sérülésektől és a dühünkben való falhozcsapkodástól.
– És miből készül a varázserővel bíró belső mag? – kíváncsiskodott Heri.
– A csodatévő erejű egyfarkú pöckéből, halálmadár tollából, sárkány vakbeléből és főnixmadár hamujából. Saját kopirájtos recepturám szerint vegyítem, kevergetem, míg a megfelelő arányoknak megfelelően kialakítom a varázspálca méreteit. Ekkor beletöltöm a varázserőt hordozó mixtúrára.
– Ez nagyon érdekes... – állapította meg Heri.

– Ezt még én sem hallottam soha – csodálkozott az óriás is.
– Persze, mert most találtam ki. Vigyék el ezt a pálcát, higgyék el, nem fogják megbánni. Mindenkinek ezt mondom, mert így minden vackot el lehet adni. A varázspálca egyedi darab, vigyázzon rá, mintha csak a személyi igazolványa volna.
– Mennyibe kerül? – kérdezte Heri.
– Most akciós az ára, de önnek, mivel megmentette a világot, még olcsóbban adom – jelentette ki Szivi Wander.
– Vagyis? – kérdezte Hibrid.
– Ingyen van – vigyorgott Szivi Wander. – Csak vigyázzon, Kókler úr, hogy mindig jóra használja. Vigyázzon, nehogy elragadja a Setét Oldal, mert onnan nincs menekvés! Gondoljon Netuddkira. Ő is volt kiskorú, ő is vett nálam varázspálcát, és nézze meg, mivé lett...
Heri megborzongott, annak ellenére, hogy jó érzéssel töltötte el, hogy mennyi pénzt megspórolt ezzel a vásárlással. Ám Szivi Wander szavai mélyen a tudatába ivódtak. Úgy érezte, hogy egyszer még az eszébe jutnak majd, komoly dézsavű érzést okoznak, és a sötét gomolygó jövőben még nagyon fontos döntés elé állítják.
Elköszöntek Szivi Wandertől, majd fogták magukat és a promóciós varázspálca tartóba helyezett szuper varázseszközzel együtt elégedetten kiléptek az üzlet ajtaján, ahol már várta őket a következő fejezet.

10. A nagy utazás

Heri Kókler a peronon állt, kezében bőröndök, szatyorok, egy aranybagoly, a hátán hátizsák, az arcán kétségbeesett kifejezés. A vonat indulásáig már csak kilenc és fél perc volt hátra. Meg kell találnia, honnan indul a menetrend szerinti ingáját Rokfortba, a sajtok és a varázslókiképzés fővárosába.
Mert ha nem, akkor...
A pályaudvaron kilenc és fél ezer ember téblábolt, akadt aki vonatokra szállt fel – Heri ezeket rettentően irigyelte –, egy részük pedig vonatokról szállt le.
Kilenc és félszer ránézett a kilenc és fél nagy moziplakátra, amely a Kilenc és fél hét című filmet reklámozta.
Mellette észrevett kilenc és fél másik óriásposztert, amely a legújabb, Csupasz pisztoly 9 és 1/2 című filmet reklámozta.
Úgy érezte, kilenc és félszer gondolt már rá, hogy hogyan fogja megtalálni a kilenc és feledik vágányt, amikor ilyen egyáltalán nincs.
Ludvig, a bagoly egykedvűen aludt. Láthatóan nem izgatta Heri problémája. Heri úgy érezte, ha ez így megy tovább és nem történik semmi, akkor ma kilenc és fél tojást fog tojni.
Az pedig kilenc és félszer több, mint a napi rendes átlag.
Már nem volt kilenc és fél perc a vonat indulásáig.
Csak kilenc és fél másodperc.
Heri szíve hevesen kalapált.
Ezek szerint mégsem fog Rokfortba menni, és ezek szerint az életben soha nem fog bűdös sajtot enni, nem is beszélve a varázslóiskoláról, amelyet soha az életben nem fog elvégezni.
Bárcsak maradt volna kilenc és fél éves.
Ekkor véletlenül meglátott egy kilenc és féltagú családot, akik arról beszéltek, hogy mindjárt indul a kilenc és feledik vágányról a vonat.
Kilenc és felet vert a szíve, amíg a kilenc és fél darab, kilenc és fél kilónyi csomagjával odavánszorgott hozzájuk és nagy nehezen, kilenc és fél lihegés után azt mondta:
– Jó nagyot kívánok! Nem tetszenek tudni, hogy melyik a kilenc és feledik vágány, mert mindjárt megüt a guta, mert lekésem a vonatomat, itt állok a kilenc és fél csomagommal, kilenc és fél órája, kétségbe vagyok esve, tojnom is kell már nagyon, senki nem segít nekem, kicsi vagyok, szomjas vagyok, édszes vagyok, á, dehogy, csak nyelvbtlás volt, az nem vagyok, csak éhes, de az nagyon, segítséget kérek, mert menten itt pusztulok egyedül a kilenc és félezer ember között. – Még hozzátette illedelmesen: – Kérem szépen!
Egy molett kinézetű sovány hölgy, akinek kilenc és fél gyereke volt, a legkisebb még benne dörömbölt a hasában, elmosolyodott rá.
– Ne aggódj, kisfiam! Nem lesz semmi baj. A kilenc és feles vágány itt van a kilences és a tízes számú vágány között.
Heri kimeresztette a szemét, de semmit nem látott.
– De hát... – mondta hitetlenül.
– Ott van, hidd el. De aki nem közölünk való, az nem látja. El van rejtve, kilenc és fél módon, hogy ne találja meg, akire nem tartozik.
A kilenc gyerek barátságosan vigyorgott Herire. Mindannyian vörös hajúak, szeplősek voltak, nyurgák, és Heri legnagyobb megdöbbenésére kilences ikrek benyomását keltették, mert azok voltak. Ilyet még nem látott azelőtt.
– Hogy kell átmenni... oda? – kérdezte a szemeit meresztve Heri. – És ennyi sok csomaggal hogy lehet...
Figyeld a srácaimat – nevetett a néni, akinek a hullámozó hasából arra lehetett következtetni, hogy a kilenc és feledik gyerek is vele nevetett.
– Induljatok drágáim – intett nekik búcsút, és a fiúk visszaintettek. Azután elindultak a csillagkapu felé, ahol kékesfehér, folyadékszerű energiamező pulzált.
A néni utánuk kiabálta:
– Hetes évszár kódolva.
A fiúk csomagjaikkal együtt bevetették magukat a kékesen derengő lyukba és eltűntek. Nyomuk sem maradt.
– Hűűű – mondta döbbenten Heri, aki ilyet még a moziban sem látott. – Dögöljek meg, ha ez nem olyan, mint a papír megsemmisítő.
– Menj, kicsim, mert lekésed a vonatot – noszogatta Heri a néni nagy, negyvenhárom lábával. – Már csak kilenc és fél tizedmásodperced van az indulásig.
– Köszönöm, néni – kiáltotta Heri, és nekifutásból az összes rohadt nehéz csomagjával együtt, plusz az aranybagollyal megcélozta az átjárót. Lendületből szaladt felé. Előtte ott pulzált az energiamező. Heri rohant, mint Forrest Gump, de nem volt szerencséje. A kapu éppen abban a pillanatban amikor odaért, eltűnt, Heri pedig totál lendületből nekivágódott az előtte lévő téglafalnak és a cuccaival együtt szépen felkenődött rá. Mivel komolyan megütötte az agyát, tudata homályossá vált, víziói keletkeztek, és talán ez volt a magyarázata annak, hogy megjelent előtte az író, K. B. Rottring lebegő szelleme, aki fényesen lángolt felette, mint a sarki fény.
– A Dagobára kell menned, Lúke! – mondta előre begyakorolt, jól artikulált hangon, hogy a félig ájult fiú is tisztán meghallhassa. – Ott él a nagy Jeti kiképző, Yojó. Belőlem is ő csinált először ilyen hülyét. Neked is oda kell menned, hogy tanulj... Hogy még hülyébb légy...
Heri érezte, hogy a fájdalom és a kilenc és félórás várakozás, valamint a légszák nélküli ütközés következtében kényszerképzetek támadnak. Felemelte a fejét, és minden erejét összeszedve ennyit kérdezett.
– He???

akkor itt és most vége lesz a történetnek, te pedig soha nem leszel nagy varázsló, és a szüleidet sem találod meg soha.
– A szüleimet!? – hebegte Heri. – De hiszen ők meghaltak egy háztartási balesetben, még évekkkel a születésem előtt...
– Micsoda marhaság! – mordult fel a nagy író. – Ezt valami hülye mellékszereplő hitette el veled, igaz?
– Hát...
– Háttal nem kezdünk mondatot.
– Jó, akkor megfordulok – lihegte Heri, és újra elmondta.
– Egek! – mérgeződött K. B. Rottring. – Még rengeteget kell tanulnod...
– Igaz, hogy te igazából nő vagy és csak egy férfi írói álnév mögé rejtőzöl, hogy ne derüljön ki rólad, hogy egy csóró kis pincérmő vagy valahol Skóciában, aki otthon éjszaka, miután lefektette a pihe-puha ágyikóba elvált gyermekét, dedósoknak való rémregényeket fabrikál lopott ötletekből?
– Szemtelen hazugság, amit milliók cáfolnak meg! – tiltakozott a nagy író.
– Miféle milliók? – kérdezte Heri.
– Nos, kérlek, ha már ennyire rákérdeztél, szóval... dollármilliók, kisapám, dollármilliók.
– Az igen – csettintett Heri. – Ennyire jó üzlet gyermeked történeteket kiagyalni?
– Nos, úgy tűnik, igen – vallotta be K. B. Rottring. – De ne tereljük mellékvágányra a cselekményt...
– Maga terelte mellékvágányra a cselekményt – tiltakozott Heri. – Micsoda baromság, hogy egy vonat a kilenc és feledik vágányról induljon? Erre feleljen, kérem!
– Baromságnak tartod? – lepődött meg K. B. Rottring. – Én pedig azt hittem, micsoda jópofa ötlet. Olyan Monthly Pythonos humornak tűnt, abszurdnak, de mégis jópofának. Eddig mindenkinek nagyon tetszett. Te vagy az első, akinek kifogása van ellene.
– Igen, mert nekem senki sem szólt, hogyan kell átmennem oda – biccentett Heri és feltápáskodott.
– Mi az, hogy nem szólt? – méltatlankodott az író. – Csakis és kizárólag a te kedvedért írtam ebbe a történetbe a kilenc és feles ikreket és a várandós édesanyjukat, akik véletlenül éppen arra jártak, ahol te kerested a vágányt. Véletlenül meghallottad, hogy ők is oda készülnek, ahová te is. Szerinted létezik ennyi véletlen egy történetben?
– Nem... – rázta a fejét Heri. – Elismerem, hogy nem. De most ne tessék engem magamra hagyni. Át kell jutnom oda, ahonnan a vonatom indul. – Semmi akadály – tárta szét a kezét az író.
Heri legnagyobb meglepetésére ott állt a kilenc és feledik vágányon.
És teljes sebességgel robogott felé a Landön-Rokfort menetrendszerűtlen vonat.
– ÁÁÁÁ – kiáltotta Heri, és abban a minutumban, amikor a vonat elütötte, lehunyt a szemét. Lepergett előtte életének filmje, egy klipszerű rövidfilm, amelynek szinte minden kockáján vigyorgó nevelőszülei legnagyobb meglepedésére zsírban sült szalonnát kellett ennie, közben pedig kis drágaköveknek nevezték.
– Vajon mi a jó francért? – fogalmazódott meg benne a röpké kétely, mint egy méregként maró métely, de választ nem kaphatott, mert ezt követően azonnal meg kellett döbbennie.
Ugyanis, legnagyobb megdöbbenésére nem halt meg.
Sőt!
Éit!
Még hozzá a vonaton volt! A kilences ikrek legnagyobb döbbenetére hirtelen ott ült közöttük a kupéban.
Csak Herinek, és senki másnak, megjelent a nagy K. B. Rottring szelleme, és még egyszer, de egyáltalán nem utoljára azt mondta: – Remélem, fiam, most már nem hiszed azt, hogy nem támogatom a karrieredet, de maximálisan. A jövőd érdekében még arra is hajlandó voltam, hogy a regényben végig jelen lévő konzekvens logikai vonulatot csak miattad felrúgjam, és egy váratlan fordulattal sínre rakjam az életedet. Kockáztatva ezzel azt, hogy ezért a botorságomért idén sem én fogom megkapni az irodalmi Nobel-díjat.
– Köszönöm, Uram! – hebegte Heri boldogan.
– Légy jó, fiam. Légy jó, mindhalálig – mondta K. B. Rottring és egy váratlan fordulattal eltűnt Heri lelki szemei elől. Ám előtte átadott neki egy multifunkcionális Ebonit rudat, és a fülébe suttogott valamit.
Bármiféle veszély fenyeget, dörzsöld meg ezt a láthatatlan, és iszonyúan mágikus hatású Ebonit rudat, és vágj a közepébe – mondta, majd eltűnt, mint a minimálbér a hó elején.
Heri bólintott, majd a zsebébe dugta az Ebonit rudat. Ezután a fiúkra vigyorgott, akik egyfolytában őt bámulták.
– Hű, a nemjóját! – lelkendeztek a fiúk. – Micsoda trükk! Láttátok!? Az előbb még nem volt sehol, most meg itt ül velünk. Nem semmi srác! Vajon hogyan csinálta? Vajon hogy hívják? – kérdezték egyszerre a kilences ikrek.
– Heri Kókler vagyok – mutatkozott be Heri.
– Micsoda? – döböntek meg a többiek. – Te vagy Heri Kókler? Igazán? Az eredeti? A legnagyobb?
– Én, én – bizonygatta a nyomatékosító ismétléssel a fiú, miközben büszkeség töltötte el a mellét, hogy ezek itten annyira sztárolják.
Amazok mind a kilencen áhitattal néztek rá, majd autogramot kértek tőle, finom élelmiszerekkel és italáruval kínálgatták, dicsérték, a kegyeit keresték és mindenáron barátkozni akartak vele.
Heri Kókler életében először úgy érezte, hogy élete valóban sínben van. Hátradőlt a foteljában. Elégedetten pillantott rajongóira, egyben újdonsült barátaira, akik már alig várták, hogy bemutatkozhassanak neki.
– Controlles vagyok – mondta büszkén a legidősebb.
– Capslok – rázta meg a kezét a következő.
– Shift – mutatkozott be a másik.
– Pageup és Pagedown – jött újabb kettő. Ők olyan érzést keltettek Heriben, hogy van bennük valami nagyon ellentétes.
– Overlay – mondta egy másik fiú.
– Backspace – vigyorgott a következő.
– Én Delete vagyok...
– Én pedig Altefnég.
Heri mindegyikkel kezét rázott, mosolygott rájuk, és őszinte csodálkozással kérdezte:
– Nagyon ismerősek vagytok nekem. A nevetek... Vajon már találkoztunk ezelőtt...
– Nem hiszem – rázták a fejüket a fiúk.
– De mégis... – csodálkozott Heri.
– A szüleink számítógépekkel foglalkoznak éjjel nappal, és amikor nevet adtak nekünk, akkor sem tudtak igazán elszakadni a munkájuktól – magyarázta Backspace nevetve. Ő is ugyanúgy nézett ki, mint a másik nyolc. Magas volt, erős testalkatú és vörös hajú, kék szemű, de az arca

derős volt, jóindulatú sugárzott és barátságos lélekről tanúskodott. Mindegyikük homlokán volt egy jópofa tetoválás „Intel inside” felirattal. Heri elmosolyodott.

– Nagyon örülök, hogy megismertelek benneteket. Remélem, nagyon jó heverők leszünk a Rokforton.

– Mi is! – kiáltották amazok egy emberként.

Ekkor valaki kopogott az ajtón, majd egy másodperc elteltével belépett a büféskocsit vezető néni. Nagyon öregnek tűnt, nem volt foga, rossz volt a szeme, az arca és бүdös a lehelete.

– Adhatok nektek valamit kedveskéim, ami mérg... ami finom és nyalánk? Itt van például a ciánkrémmel töltött sarokház szelet a Mézeskalács házikóból. Vagy jobban szeretitek az Uránrudit? Van itt rostos DDT üdítő, saválló szívószállal. Esetleg friss, permetes gyümölcsre vágytok? – Kampós ujjainak egyikével Herire mutatott:

– Te kis drágám, szeretnél a nénitől almát kérni? Mondd csak, ne félj! Csak egy harapás, és megtapasztalod, hogy milyen a mennyország íze.

– Köszönöm, nem kérek – rázta a fejét Heri, aki sohasem ült fel az olcsó reklámszövegeknek.

– De... – próbálkozott agresszív marketingstratégiával a néni, ám mindhiába.

– Most már tessék innen eltakarodni! – mondta Heri udvariasan, mégis határozottan.

– A kurva életbe! – bosszankodott a néni, majd csalódottan odébbállt.

11. Partraszállás

A fiúk igen jól összehaverkodtak a kéthetes vonatút alatt.

Rokfort messze volt Landöntől, így Heri Kóklernek alkalma nyílt elmesélnie az össze szőkenős viccet, amit Mrs. Fingtől hallott.

Az ikrek betonkeményre röhögött rekeszizmokkal és hahotával kidolgozott hasizomzattal időnként kegyelemért könyörögtek, de Heri nem átalotta elmondani az utolsó szőkenős viccet:

– És azt ismeritek, amikor az egyik szőke nő felhívja a barátnőjét mobilon, és az is szőke. A másik nagyon meglepődik, és azt kérdezi csodálkozva: – Nahát, honnan tudad, hogy itt vagyok...

– Kegyelem, Heri Kókler! – visongott Delete. – Nem bírjuk tovább. Ezután Heppy Kóklernek fogunk hívni.

– Remek ötlet! – helyeselt Backspace, és nagyokat harapott Shift kedvenc kókuszos süteményéből, aminek az érintetten kívül, mivel a készletei az idő előrehaladtával igencsak megfogyatkoztak, nem örült Altefnég sem, aki szintén odavolt ezért.

– Egyetek inkább komposzt ízű drazsét – javasolta Overlay, de mindenki lehurrogta.

– Utálom a komposzt ízű drazsét, mert olyan szar az íze! – fintorgott Controlles.

– Van még egy fél kilónyi csokis békánk – javasolta a megcsappant készletek ellenőrzése után Capslock.

– Szereted a csokis békát, Heri? – kérdezte Pagedown a fiút. Heri megrázta a fejét, Pagedown ezután már nem kérdezősködött tovább. Igazából senki sem szerette a csokis békát. Senki, aki épeszű volt...

Így utaztak tíz vagy tizenöt nap helyett még két percet, amikor belépett a kupéba egy középkorú kislány, akinek szép szőke haja és két szép kék szeme volt meg egy csúnya.

– Csá, fiúkák! – köszöntötte a meglepett ikreket és Herit. – Szeretnék a lényegre térni.

A fiúk meglepetten bólogattak, senkinek nem volt ellenvetése.

– Na jó, akkor bemutatkozom nektek. Hermelin vagyok, azért ez a nevem, mert szép nagy szibériai muffom van. Igazából Kis Nuninak hívnak, de azt nem szeretem, mert annyira vulgáris. Éltanuló akarok lenni, ezért megyek Rokfortba. Mindenem a villámtanulás, a villámreggeli, a villámháború és a villám... – A fiúkra nézett, majd lemondóan legyintett.

– Á, ti még ehhez túlságosan fiatalok vagytok.

– Nem, nem! – tiltakozott mindenki bártortalanul, de Hermelin legyintett.

– Éretlenek vagytok. Majd keressék magamnak egy jóképű tanárbácsit, aki majd rendszeresen jól megkorrepetál. Mondtam már, hogy mennyire szeretem, ha megkorrepetálnak? És még hozzá rendszeresen?

– Nem, még nem mondtad – zengték kórusban a fiúk és Heri, miközben vágyakozó pillantásokkal méregették Hermelint, aki kacéran tűrte a pillantásaikat.

– Szóval, te vagy Heri Kókler! – kiáltott fel meglepetten, amikor a kezében lévő „Híres emberek és állatok” című gyűjtemény segítségével egészen pontosan meghatározta és fajlag besorolta.

– Nagyobbnak gondoltalak! – sóhajtotta, és érzékeny rápillantott Herire, aki elvörösödött.

– Most máris nagyobb vagyok – hebegte Heri lángoló fülekkel, és az ölébe kapta a kézitáskáját.

– Lehet, hogy már említettem, de azért utazom Rokfortba, hogy kiváló boszorkány legyek, esetleg jósnő, és ha megnövök, szerelmi kötések, varázslásokat fogok csinálni, de az is lehet, hogy apáca leszek. Még nem döntöttem.

Miután ezen mindenki jót nevetett, Hermelin kissé sértődötten magukra hagyta őket.

Miután elment, három fiú lépett be az ajtón.

A középsőt Heri felismerte. Talán soha nem volt jóképű, de most kifejezetten rosszarcúnak tűnt, mert ő volt az, akinek az ólommellényét a szegény, néhai Madám Vitamin eredménytelenül próbálta bevenni a láncfűrészszel.

– Jaj, jaj, itt a Frankenstein háziorvos bácsi rosszul sikerült teremtménye! – sikoltottak az ikrek, és eltakarták egymás szemét.

A kis Controlles még felkiáltott, mielőtt elájult volna:

– Védjél meg, Heri Kókler!

A gonosz arcú, sebhelyes fejű fiú gonoszul elvigyorodott:

– Szóval, te vagy az a híres Heri Kókler, a világ megmentője, aki egymaga bánt el Voltmárvolttal?

– Kimondta a nevét!!! – sikoltottak elhűlve az ikrek, miközben nem akartak hinni a fülüknek.

– Én volnék! – állt fel megint Heri, de most másként, mint az előbb, és megfeszítette büszkén a nyakizmát, amitől fenyegetően brutális lett a kinézete.

– No, nem azért kérdelem, mintha nem hinném – hátrált meg egy kicsit a nagyon ronda fiú –, de azt beszélnek itt, hogy velünk utazik Heri Kókler is.

Heri támadó állást vett fel, mert tudta, a legjobb védekezés a támadás.

– Máyfolt vagytok! – mondta fenyegetően Máyfolt, és két cimborája felé biccentett a karizmával:

– Ez a kínai srác Mó-csing, a másik pedig Döglégy.

– Ő is kínai? – kérdezte Heri.

– Szóval kérdezősködünk, kérdezősködünk? – lépett közelebb egyet Máyfolt. – Nem férünk a bőrünkbe? Balhézni akarunk?

Heri megvillantotta a retináját, és kettőt suhintott a fülcimpájával, amitől Máyfolt ismét védekező állást vett föl. Testőrei mindenre elszánt tekintettel

méreggették Herit.

– Heri Kókler! – sziszegte Máyfolt. – Úgy látom, nincsen rajtad sapka! Ezért pedig nagy verés jár.

Heri nem ijedt meg a saját ágyékától.

Előkapta a láthatatlan Ebonit rúdját, amit védencétől, a nagy és ebben a regényben korlátlan hatalmú K. B. Rottringtól kapott. Megdörzsölte, majd gyors mozdulattal előreleendő, és úgy vágta fejbe Máyfoltot, hogy az mindkét testőrét magával rántva kizuhant a kupéból, és maga alá temette a boldogan sikoltozó Hermelint, aki visszatért azért, hogy mindenkiel randit beszéljen meg.

– Kedves utasaink! – szólalt meg váratlanul a hangosbemondó, amiről eddig mindenki azt gondolta, hogy nincs is.

De volt!

– Hiába is lepődtetek meg annyira, itt a kapitány beszél. Kapcsoljátok be az öveket, mert nemsokára megérkezünk Rokfortba. Az első évesek tegyék az orrukra az erős csipeszt, amit néhány napig nem szabad levenni, és akkor is csak fokozatosan. Előbb néhány pillanatra, majd percekre, félórákra, néhány órára, majd félnapokra. Ne feledjétek, hogy a rokforti levegő először szokatlan lehet azoknak, akik nem próbálták még felszippanítani. Legyetek óvatosak! Mindenki használjon óvszert!

A gonosz Máyfolt és hasonszőrű büntársai eliszkoltak. Az ikrek hősként ünnepelték Herit, aki látszólag pusztá kézzel legyőzte a gonosz Máyfoltot, aki...

De nem volt idő még az előző mondatot sem rendesen befejezni, mert az elsősök és az utolsóok belebújtak az esti ólommellényeikbe, és felkészültek a legrosszabbra.

Mindenki úgy tett, ahogy kellett. Felöltötték a védőfelszereléseket, orrukra helyezték a csipeszeket, és megfeszítették magukat. A vonat hirtelen állt meg. Az ajtók kinyíltak, a diákok pedig kiözönlöttek a peronra, ahol egy ismerős hang hallatszott az egyik géppuskatoronyból.

Hibrid volt az, nem a római pápa.

– Mindenki rendeződjön párokba. A menetfelszerelést kérjük felaggatni, két másodperc múlva indulunk. Aki rohangál, vagy kilép a sorból, azt lelőjük. Aki megáll, azt lelőjük, aki nevetgél vagy röhögéséi, azt lelőjük. Aki mások cuccait cipeli, azt kitüntetjük. Rendnek kell lenni! – mondta a mihez tartás végett Hibrid. A menet csendben megindult.

– Az erdőben boszorkányok élnek, az úton kígyók kerülhetnek a lábunk alá. A lidércekkel senki ne foglalkozzon, a közeledő vámpirokat a fokhagymafűzérrel tartsuk távol. Az aknamező most következik. Bumm... Bumm...

Néhány kis pukkanás jelezte, hogy az óriás figyelmeztetése egy kicsit elkésett.

– Ne féljétek, aki itt elesik, bekerül a tananyagba, és a tablóképek fal felőli oldalán is szerepelni fog.

A diákok rövid, de rémisztő gyalogtúra után eljutottak az elátkozott mocsárhoz, amelynek a másik oldalán ott állt egy hatvankilenc plusz áfa tornyú ezüstszerű aranykastély, amely a lemenő nap fényében zöldeskék rubin színben tündökölt, akár a friss fűben nyámmogó milkatehén.

– Az máh otth Rogfótt? – kérdezte a fiúkat csipeszes orrával Heri.

– Aw máhh aw! – felelték az ikrek.

– Hoty idd mién bütöss fan! – káromkodott Hibrid.

– Soha az életben nem szokom meg.

A diákok megálltak a mocsaras vízben, néhányan már süllyedni kezdtek.

– Itt vannak a túlélő csónakok – magyarázta Hibrid.

– Minden csónakba tíz ember fér be. Tíz csónak van, de csak nyolcvanhét tanuló, hány tanuló marad ki a csónakokból? Mennyi 564 négyzetgyöke?

Mennyi egy mól? Hányat lép a veréb egy évben? Hány óra van nálam? Hogy hívják a kapitányt? Mennyire utálok ezt az egészséget! És miért kérdezek ilyen sötétben ennyi hülyeséget?...

A csónakok maguktól megindultak, és egyre gyorsulva szeltek a mocsaras habokat. A túlpartra érve a németek heves ágyútüze közepette az első évesek bátor áttörésének eredményeképpen legyűrték az ellenséges ellenállást, és minden életben maradt tanuló megmásztá a kilencvenfokos hegyi ösvényt, amelynek a tetején ott volt a híres-neves Rokfort Varázsló és Kutyakiképző Szagiskola.

Hibrid elégedetten nézett az első akadályokat sikerrel vett diákokra, majd az ajtó melletti óriási buzogánnyal egy hatásosnak tűnő lassított felvétel keretében háromszor megdöngötte a fémkaput.

Ami...

12. Ki

Nyílt.

A kapuban egy zöld ruhás boszorkány vigyorgott a belépőkre. Már az első látásra is megállapítható volt, hogy jóval több füle van, mint foga.

Nem volt szép látvány.

Hát még a szaga! Az első évesek az orrcsipesz ellenére is fintorogtak, krákoztak, csúnya színűeket köpködtek, mert a professzor maga volt a negatív aromaterápia.

– Meggenya professzor! – üdvözölte Hibrid örömmel.

– Itt vannak az első évesek. Illetve azok, akik sikerrel vették az első akadályokat. A többi megboldogultat megették a halak és a vérengző mocsári planktonok.

– Remek, remek – dörzsölte a kezét Meggenya professzor. – Máris átveszem a kis drágákat – hahotázott velőtrázóan.

Herit kilelte a hideg, de mások is így voltak vele.

A professzor kitarta a nagy, szárnyas kapukat, amelyek munkaidejük letelte után szépen elrepültek.

Az érkezők hatalmas csarnokba léptek, ahol mindenféle régi oktatási és kiképzési eszköz szemléltette az iskola régi vágású mivoltát, és az óriási hagyományait, amelyet évezredek óta sikerült kivívnia a varázslókiképzés területén. Heri és a többi gyerek félelemmel vegyes rémülettel szemlélgette az oktatásban bevált nádpálcákat, spanyolcsizmákat, a jancsiszög alakú, direkt erre a célra nemesített térdeplős kukoricát, a derékszögű sarkot, az orosz rulettet és a renitensek végső fegyverkezési eszközét, a gijotint.

A másik szobából zajok szűrődtek ki. Heri csak egy kis ideig tartó hallgatóság után tudta megállapítani, hogy azok sikolyok, nyögések és hörgések. Többen is felfigyeltek a hangokra, elkerekedett szemükben rémület ült.

– Gyertek utánam, kis drágáim – mondta Meggenya professzor a növendékeknek, olyan mézes-mázos hangon, hogy annak még Jancsi és Juliska is bedőlt volna.

– Ne aggódjatok, a kinzókamrába csak a nagyon rossz magaviseletűek és a bukott diákok kerülnek be, a statisztikák szerint több mint másfél százalékuk valamilyen formában ki is kerül onnan.

Hátborzongató hahotája percekig kísérte útjukat, míg végül a megszeppent tanulók teljes menetfelszerelésben megérkeztek egy nagy terembe, amit zsúfolásig megtöltöttek.

Még hozzá ő, saját magukkal.

Figyelemre méltó volt, hogy útközben mindenütt nagy feszületeket láttak, ami tovább fokozta Heri aggodalmát.

– Srácok! – suttogta a mellette álló kilencesikreknek. – Úgy látom, itt iszonyúan kell majd tanulni. Semmi lazaság meg kihágás, esetleg ilyesmi. Ezek nem cicóznak! – a fejével rémült pillantások közepette a feszületre intett. Ilyet és ehhez hasonlót rengeteget látott az iskolában.

– Látjátok ott azt a szegény fickót?

– Látjuk – felelték az ikrek döbbenten.

– Itt így jár, aki nem tanul – vonta le a következtetést Heri.

Az ikrek elsápadtak.

De nem értek rá tovább aggodalmaskodni, mert Meggenya professzor beszélni kezdett mély, rekedtes, sajtízú hangján:

– Mindenkit üdvözlök itt a Rokforton. Hamarosan megkezdődik az évnyitó bankettel egybekötött hatalmas muri, ahová mindenkit szeretettel várok.

De előtte mindenkit beosztunk az intézmény tradicionális egyleteibe. Ez igen fontos ceremónia, az itt töltött évek alatt a saját egyletük lesz a családjuk, az anyjuk, az apjuk, a testvérük satöbbi. – Elhallgatott, végigfuttatta szemét az egybegyűltekén. – A tanórákon és a túlélési gyakorlatokon együttesen vesznek majd részt, de az egyleteik hálótermeiben alszanak majd, a saját klubjaikban töltik a szabadidejüket, és az ottani kantinban verik majd el a zsebpénzüket. Mint tudják, a Rokforton három egylet működik, de aki rosszul informált, azok kedvéért elmondom, hogy melyik az a négy, ahová önök is kerülhetnek. Az első a Csippendél, a harmadik a Melegház, a negyedik a Jajdekár, a második pedig a Humbug. Mindegyiknek saját története van, többnyire dicsőséges, de azért senki ne bízsa el magát – intette óva a tanulókat Meggenya professzor.

– Amíg ebben a műintézményben tanulnak, a sikereikkel bónuszpontokat szerezhetnek az egyleteiknek, a kihágásaikkal pedig büntetőpontokat gyűjthetnek maguknak és az egyletüknek. Az év végén a legtöbb pontot megszerző egylet elnyeri az Arany Éjjeliedény díjat, ami igen nagy dicsőség.

A diákok hallgattak, mint kutyakaki a fűben.

– Most pedig hamarosan következik a beosztási szertartás, amelynek során eldől, hogy ki melyik egyletbe fog tartozni.

Herin izgalom lett úrrá, de nem olyan, mint amikor Hermelinről ábrándozott. Úgy érezte, hogy a hosszú utazás teljesen kiszigerelte, az agya tompa volt, félelem szorította össze a szívét és rettegés görcsölgette a gyomrát, ő pedig a farizmait szorította össze, nehogy idebent menjen ki.

– Most pedig fejlődjétek gyémánt alakzatba – adta ki a parancsot Meggenya professzor – és kövessetek.

A diákok így tettek. Néhány pillanat múltán beözönlöttek egy másik terembe, ahol egy nagyon modern és korszerű villamosszék állt. A termet több ezer gyertya világította meg. A lángok játékos fénye vidáman ugrált ide-oda a halálosan kimerült gyertyagyújtogató munkások hulláján, akik diszkrétén bomlottak a sarokban.

A teremben hosszú asztalok húzódtak, amelyeknél a tisztelt tanári kar és a felsőbb éves diákok ültek. Kivéve azokat, aki renitensek voltak vagy megbuktak, mert azok nem itt voltak, hanem a kínzókamrában bánták meg bűneiket.

Az asztalok mögül kíváncsi szemek méregették a diákokat, a falakból pedig néhány tolakodó kísértet figyelte a belépőket.

– Most pedig megkezdődik a beosztási ceremónia, amelyben a Teszek Rád süveg fog segítséget nyújtani – tájékoztatta a dolgok menetéről a leendő diákokat Meggenya professzor, majd elvigyorodott.

– Az általam szólított diákoknak le kell ülniük a villamosszékbe, és fel kell venniük a Teszek Rád süveget. A kis mértékű áramütést követően a mágikus jellegű fejedő kristálytiszta hangon közli, hogy ki hová fog tartozni.

Néhány topleszes statiszta egy biborszínű bársonypárnán behozta a svájci sapka formájú Teszek Rád süveget.

– Grüsszoggott – mondta Meggenya professzor, amellyel illendően köszöntötte anyanyelvén a sapkát, amelyet ezután egy díszes állványra helyeztek.

A topleszes lányok mindenki nagy bánatára távoztak.

– A villamosszékre azért lehet szükség, mert áram nélkül semmi nem működik – találgatott Altefnéggy.

– Az apánk mondta egyszer, én pedig megjegyeztem – dicsekedett Herinek, aki némán bólogatott.

Izzadt a homloka, a tenyere, a szája kiszáradt, a gyomra remegett, közben magas lámpaláz gyötörte.

A Teszek Rád süveg rövid bevezetőt mondott, ami nem volt hosszú, de annál velősebb:

„Ha felteszel a fejedre, én beteszlek a helyedre”

Meggenya professzor megvárta az udvarias tapsot, majd ezt követően felolvasta a diákok neveit, akik egymás után beültek a villamosszékbe.

A vörös csuklyás iskolaszolga megrántott egy hatalmas fogantyút, amire kigyulladt az a piros lámpa, amely visszajelezte, hogy a sapkában működésbe lépett a bonyolult nyomtatott áramkörökbe rejtett, hetedik generációs biturbó randomgenerátor. A székben ülő összes haja az égnek állt, néhány meg is görbült közben, majd a gyenge áramütést követően a Teszek Rád süveg kinyilatkoztatta, hogy hová kerüljön az illető.

Egy magas, sovány lány volt az első, egy kicsit molettebb a második, két középtermetű, egy szőke és két fekete hajú következett, talán a legjobb a szőke volt, mert az nem semmi dolgokat tudott, a fekete pedig... De mindegy.

De térjünk vissza a jelentkezőkre.

Szép sorjában kimentek, beültek a székbe, a fekete csuklyás közalkalmazott megrántotta a fogantyút, a haja az égnek állt, a süveg pedig szépen beosztotta a diákokat:

– Humbug!

– Jajdekár!

– Csippendél!

– Melegház!

– Tényleg? – kérdezett vissza egy fekete hajú, finesztes tekintetű fiú meglepetten.

– Nem, csak vicceltem – nevetett a Süveg. – Menj a Jajdekárba, mert oda való vagy!

– Köszönöm! – lelkesedett a fiú boldogan, és ő is odaült az egyletéhez.

Egyre többen ültek az asztaloknál, és egyre kevesebben várahoztak a besorolásra.

A kilencesikrek vezetékneve Winworld volt, ezért egyelőre nem kerültek sorra.

– Hermeline, Noonie – zengte rekedtes hangján Meggenya professzor.

– Csippendél! – mondta érzéki hangon a süveg. – Óriási karriert fogsz ott befutni!- kacsintott a lányra, hogy más ne is hallja, Hermelin pedig kacéran visszakacsintott.

Heri elégedetten figyelte, hogy Máyfolt, Döglégy és Mó-Csing a Jajdekárba került, abba az egyletbe, ahol a legnagyobb fekete mágusokat képezték szerzte a világon. Heri nem szeretett volna odakerülni. Mindent megadott volna azért, hogy elkerülje a Jajdekárt. – Einstein, Albert – szólította Meggenya.

– Humbug! – állapította meg a Teszek Rád süveg.

– Nostradamus – szólította a professzor a következőt.

– Ez is Humbug! – nyilatkozta a süveg.

– Hitler, Adolf – szólította a gonosz tekintetű bajszos fiút Meggenya.

– Likvidálni! – ordította a süveg. – Már megint próbálkozik a szemét!

Markos, Nádas legények ragadták meg a tiltakozó alanyt, majd elvitték a veszthelyre, ahonnan némi dulakodás után elégedetten tértek vissza, immár Hitler Adolf nélkül, akit ezidő alatt úgyesen elvesztettek.

Így jöttek és mentek a többiek, míg végül Herire is *sor került*. Lihegve kimászott a sor alól, majd ő is beleült a villamosszékre.

Izgatott sustorgás támadt, mert mindenki felismerte, mint kötelező tananyagot, és áhítattal vegyes tisztelettel bámultak rá.

– Ő az a híres Heri Kókler! – mondták többen is, Heri biztatóan mosolygott rájuk, a rajongók és aláírás gyűjtők lelkesen füttyögtek és éljeneztek.

A bakó megrántotta a kart, mire a terem teljes sötétségbe merült, a gyertyák is kialudtak. Heri valamiért leverte a biztosítékot.

A Biztosítékot Villámgyorsan Felkattintó KFT munkatársa másodpercek múltán már ismét világosságot varázsolt a terembe.

– Varázslat! – mondták a hívők.

– Véletlen egybeesés – suttogták a kételkedők. Heri hangokat hallott a fejében.

Először azt hitte, hogy megőrült. Másodsorra is azt hitte, amitől kissé megijedt.

– Szia, Kókler! – köszöntötte a süveg. – Te akkora sztár vagy, genetikai úton kitenyészített fajtisza varázslópalánta, hogy igazából bármi lehet belőled. Varázsló, természetgyógyász, szellemidéző vagy homeopata. Mi szeretnél lenni?

– Őöööö – mondta megilletődötten Heri. A Teszek Rád süveg elgondolkodott.

– Nem is tudom – mondta bizonytalanul.

– Nem akarok a melegek közé kerülni – jelentette ki Heri. – De még jobban utálnám, ha a Jajdekárba kerülnék. Mint tudod, a szüleimet is egy olyan mérsárolta le, akit ott képeztek ki a gonoszságokra. A Vendetta miatt sem akarok oda járni. A Humbug pedig annyira tudományos és elvont, hogy már nem is érdekel. Így talán marad a...

– Csippendél! – kiáltotta a süveg, hogy mindenki hallotta.

Heri megkönnyebbülten sétált oda egyletének asztalához, ahol mindenki lelkesen gratulált neki.

Miután a Defektus és a kultuszminiszter lelkesen gratulált neki, Heri fogadta Hibrid és a világhírű Krampusz Dupladurr professzorisszimusz gratulációit. Az asztalnál ült Mókus professzor is. Heri legnagyobb öröme egyenként, szép sorjában, de végül ide kerültek a kilencesikrek is.

Érdekes közjáték zavarta meg Heri békés nézelődését.

A szemben lévő asztalnál, ahol a Jajdekár egyesület prominens képviselői foglaltak helyet, egy gonosz tekintetű, rossz arcú, kígyófejű férfi villantotta a fiúra a tekintetét. Ennek következtében a Heri homlokán képződött különös forradás viszketni kezdett, testét lelkét pedig különös nyugtalanság és forróság járta át, amelyet leginkább ahhoz lehetett hasonlítani, mint amikor az embert egy nagy, vízzel teli üstben, némi zöldség és galuska társaságában már órák óta rotyogtatják a szabad tűzön.

Heri agya viszketni kezdett, de nem hagyta abba itt, ennél a pontnál, hanem tovább viszketett. Egészen addig, amíg már a viszketés elviselhetetlenné nem vált.

Akkor hirtelen abbamaradt.

A gonosz arcú tanerő elvigyorodott, majd elfordította a tekintetét.

– Ki az ott? – kérdezte Heri Hibridet még mindig remegve. Az érzés nagyon különös volt, amit az előbb tapasztalt. Mintha csak rabul ejtette volna a lelkét valami velejéig gonosz erő.

– Vigyázz vele! – suttogta Hibrid. – Az ott Cotton professzor. Jelenleg ő vezeti a Bajitalkeverés tanszéket, de igazából ő a fekete mágia legnagyobb szagértője.

– Ejha! – mondta Heri. – Úgy érzem, még találkozni fogok veled.

– Arra *mérget* vehetsz.

Miután az utolsó gyereket is beosztották valahová, Meggenya professzor elvitte a topleszes lányokkal a Teszek Rád süveget, aki nagy tapsot kapott.

A Terülj-Terülj típusú asztalok ebben a pillanatban rogyásig teltek finom ételekkel, italokkal, és mindenki annyit evett és ivott, amennyit csak akart. Az IHB buli ezután kezdődött.

– Mi az az IHB buli? – kérdezte a még ártatlan Heri Kókler a Defektust.

– Iszunk, Hányunk, Belefekszünk – világosította fel az öreg diákok mindentudó ábrázatával, és töltött még Herinek egy kis metilalkoholt, hogy javuljon a látása.

Heri és a többiek hamarosan kiváló hangulatba kerültek. Még azon az estén megismerkedtek Ször Nikolasz Müzli de Pudingporral, aki a Csippendél egyesület tornyának toronyőre volt már négyszáz éve, amióta meghalt. Annak ellenére nagyon szellemes öregúr benyomását keltette, hogy minduntalan megfagyott körülötte a levegő.

– Elsősök! – mondta a szellem. – Össze kell fognunk, hogy idén mi nyerjük az Arany Éjjeliedény díjat. A Jajdekár egyesület szelleme, a hírhedt Vörös Báró immár annyira fent hordja az orrát, hogy minket, a rivális klubok lelkeit nem is tart megfelelő szellemi partnereinek. Tennünk kell valamit! Még ha belehalunk is, de nyernünk kell idén. Legyen bennetek spiritusz és harci *szellem*, akkor nyerni fogtok, úgy *éljék!*

Éljenezés fogadta a szavait, de amikor Krampusz Dupladurr professzor emelkedett szólásra, minden száj becsukódott, a fülek pedig kinyíltak, mint az esernyők a zivatar idején.

– Kedves kollégák és diákok! Holnap kezdődik a tanítás. A házirendet mindenütt ott láthatjátok kifüggesztve, így arról nem ejtek szót. De! Nagyon fontos, hogy senki ne merészljen a közeli négyszögletű kerekerdőbe kimenni, mert senki nem garantálja az életét. A harmadik emelet ebben az évben le van zárva, senki nem léphet be oda, csak én. Aki megszegi a tilalmat, az meghal.

Ezen mindenki jót nevetett, de Heri érezte a vizeletén, hogy az igazgató nem tréfál.

Megborzongott.

A vacsora végén a diákok elénekelték a brit himnuszt és a Baj van a részeg tengerésszel című dalt, hogy ne legyenek annyira szomorúak. Ezután ki-ki ment a saját egyesületének házába lefeküdni.

Miközben a labirintusszerű folyosókon haladtak, egy gonosz kis fekete szörnyeteg repült feléjük, és gúnyolta őket. A Defektus bosszankodva lefújta egy kis adag könnygázsprayvel, amitől a visszataszító kis szellem káromkodva elhúzta a csíkot.

– Mi volt ez? – kérdezték egy emberként a Kilencesikrek.

– Ez Hóbort, a hely gonosz szelleme – magyarázta Sercli a Defektus. – Ne törődjetelek velem. Időnként feltűnik, de mivel utálja az önvédelmi dezodorokat, viszonylag könnyű elbánni vele.

Heri a fejét csóválva elhelyezkedett a hálóteremben felállított ágyon, majd szinte nyomban elaludt.

Álmában rémálom gyötörte: Cotton professzorral sör és virsliévő versenyt tartott, amit képtelen volt megnyerni, mert a professzornak két gyomra

volt. Egy nagy és egy mégnagyobb. Miután szedtett, azt álmodta, hogy rókavadászaton vesz részt, ahol hiábavalóan akarta elkapni a fejből kirohanó rókát.

Zavaros képek és egyéb ki nem fejeződött részletek után megjelent neki Mókus professzor, aki óva intette valamitől.

Ha Heri még több tortát és pudingot evett volna, akkor talán az egész tanári kart látta volna.

Másnap reggel már semmire sem emlékezett.

Nem tudta, hogy hívják, elfelejtett járni és beszélni. Mindent újra kellett volna tanulnia, ha az előbbi mondat nem lett volna egy álíró dezinformatív fantáziájának torz szüleménye.

De mivel az volt, vidáman ébredt, és miután halk nyögések kíséretében nagy nehezen kiürítette magából a vacsora emésztetlen maradékát, fogat mosott, elégette a reménytelenül kimoshatatlaná vált ruháit, majd felöltözött, és jókedvűen kilépett az ajtón, hogy meghódítsa a világot.

13. A baj ital keverő

Semmi kétség, Heri Kókler volt az iskola legnagyobb látványossága. Mindenki autogramot kért tőle, így már fél tíz után két perccel görcsöt kapott a keze, és képtelen volt több aláírást kiosztani. A továbbiakban csak szóbeli aláírást adott, valamint megáldotta azokat, akik fanatikusan hittek benne.

A Rokfort egyébként igen kellemes helynek tűnt. Minden diák azt csinálhatott, amit akart. Kivéve a tanítási órákat és a szüneteket, mert akkor szigorú szabályok írták elő, hogy mit lehet tenni és mit nem. Az órákon például, a hagyományos iskolai modellekkel szemben, különös módon figyelni kellett, és mindenképpen úgy tenni, hogy a tanár meg legyen róla győződve, a nebulókat érdekli az éppen aktuális tantárgy. Nem volt szabad óra alatt enni, képregényt olvasni, másokkal verekedni és ragozni, de még a köpöcsövezést sem engedélyezték.

Heri és barátai megismerkedtek az iskola gonosz kopogó szellemével, Poltergeist Hóborttal, aki valamikor Drakula báró erdélyi várának üzemeltetési főigazgatója volt. Amikor meghalt és elkárhozott, gonosz szellemként kapott munkát, és azóta ő töltötte be a hely negatív szellemének kevés elismeréssel járó munkakörét. A fiúk tapasztalata szerint igen gonosz, agyfúrt és hazudozós rossz szellem volt. Kedvenc szórakozásai közé tartozott, hogy asztrális testével lendületből átszaladt az élőkön, akik ettől hideglelést kaptak és ordítani kezdtek.

Poltergeist Hóbortot ez gonosz örömmel töltötte el.

De a leggonoszabb dolog mégsem ez volt tőle, hanem az, hogy az oktatási intézményben elhelyezett tájékoztató szolgáló táblákat elforgatta, össze-vissza csereberélte, aminek következtében az épületet nem ismerő elsősök rendszerint csúnyán eltévedtek. Néhányan a leukémia tanterem helyett a tanári vécében kötöttek ki, a kintornára igyekvők a véraláfutás edzőtermében találták magukat, míg mások a ráolvasó szakkör terme helyett a halotti énekhar csarnokába érkeztek meg véletlenül.

A Csippendéles diákokat Szőr Nikolasz Müzli de Pudingpor, a hivatásos jó szellem mindig útba igazította, ám amikor egyéb elfoglaltsága volt, akkor nem, de különben sem lehetett ott mindenütt.

A rossz szellemnél is rosszabb volt azonban az oskola hivatalsegédje, Alamusz Giccs. Amikor Heri és a társaságában lévő kilencesikrek véletlenül eltévedtek, és a harmadik emeleti tiltott övezetben a topszikrit ajtót próbálták meg egymás fejével betörni, hogy valahogy átjussanak rajta, a gonosz alkalmazott rajtakapta őket a tiltott úgyön. Csúnyán megfenyegette őket, hogy azon nyomban a kinzókamrába viteti mindannyiukat, de szerencsére arra járt éppen Mókus professzor, és megmentette őket a kilátásba helyezett halálközeli élménytől.

Mr. Giccsnek volt egy rettenetes macskája, amit Csak Norrisnak hívtak. Csak így, egyszerűen... Nos, ez a gonosz élőlény éjjel-nappal járta az épület folyosóit és mindenütt feltűnt, akár csak a kísértetek. Ha bármiféle rendbontást, kihágást, reinitens magatartást, tiltott szerelmi jelenetet észlelt, azonnal jelentette főnökének.

Nem volt könnyű ebben az iskolában diáknak lenni, a hagyományos oktatási intézményekhez viszonyítva azonban mégis sok érdekes dolgot lehetett tanulni.

Például rögtön itt volt a...

Nem, az mégsem...

A tanulók rendszeresen tanulmányozták az eget, minden nap meg kellett tanulniuk kétszáz csillag nevét, de hiába magoltak embertelenül, Herinek be kellett látnia, hogy talán az egész életük sem lesz elég rá, hogy mindegyiknek a nevét megtanulják.

A csillagvizsgálódáson túlmenően gyógynövényórákra is kellett járniuk, ahol egy fűvesasszonytól, akit Bambinak hívtak, fűvészeti alapismereteket sajátítottak el, és megtanulták, hogyan kell szagszerűen fűvet termesztetni, gyomokat hagyni és gyom nélkül eltűnni, ha szorult helyzetbe kerülne a később, mint szagképzett varázslók.

A nebulók mágiatörténetet is tanultak, amit szőr Nyű, tartott. Ő volt az egyetlen kísérteti tanerő. Kísérteti tantervet dolgozott ki a tantárgyának minél hatékonyabb elsajátítására, ami szellemében kísértetiesen hasonlított egy másik tárgyra, a kísérteti fizikára, de ez senkit nem érdekelt, hiszen úgyszem értett belőle rajta kívül senki egy kukkot sem.

Meggenya professzor igen kemény gyogyepedagógus benyomását keltette. Szigorú volt, de igazságos. Az első órán tisztázta a játékszabályokat.

– A dobókockával mindenki egyet dobhat. Mindenki annyit lép előre a bábújával, amennyit dobott. Aki nem dob, az magára vessen. Aki nagyobbat dob, az örülhet. Aki korán kel, az álmos lesz. Aki a szabályokat megszegi, az úgy jár, mint az egyik megboldogult diákom, akinek a nevét nem áruolom el, mert Hibrid megkért rá, hogy ne tegyem.

„Szóval Hibrid egyszer megszegte a szabályokat” – gondolta magában Heri, és szórakozottan pöckölgette az orrára csíptetett csipeszt, amely a Rokfort töménye légkörének mellbevágó illatát volt hivatott enyhíteni. Mivel a pöckölgetés ornyergének kisebesedésével járt, gyorsan abbahagyta a dolgot. A csipeszt csak az első napokon kellett hordani, az év további részében csak ajánlatos volt a viselete.

– Én fogom maguknak tanítani az átváltoztatás tantárgyat – kezdte nagymonológját Meggenya professzor. – Először az átváltozás könnyebb válfajaival fogunk megismerkedni, később, akik életben maradnak, a bonyolultabb eseteket is vizsgálhatják. Elméleti és gyakorlati képzés is lesz, de minden az elméleten alapul: aki nem érti az elméletet, esélytelen lesz a gyakorlatban. Remélem, minden világos. Aki nem érti, az feltehet egy rövid, egyszerű kérdést, hogy én is megértsem.

– Danár néni, tessék bondani, mi az isten az az ád-változás? – kérdezte egy gyengeelméjű diák, aki ki tudja, mekkora protekcióval kerülhetett ide.

– Látom fiam, te nem vagy egy *szellemes* gyermek – vihogott a tanerő. – Az átváltozásra két igen jó példát tudok mondani. Az egyik az állatvilágból való, míg a másik... nos, az is. Vegyük például a kaméleon nevű állatot, amely képes egyik pillanatról a másik pillanatra más színt ölteni. Ez jó példa az átváltozásra. De ugyanilyen kiváló példa bármelyik politikus is.

– Bindent érdek – vigyorgott a gyerek, amikor Meggenya professzor megsimogatta a vízfejét.

– Látod, látod, Hidroglóbusz, nem vagy te hülye, csak fogyatékos.

– Igen, danárnő – helyeselt a tanuló, és boldogan csóválta a farkát.

Az óra elején alapvető varázsigéket tanultak, mint például az abraka-dabra, a kéremszépen és a „nem lehetne elintézni ezt egy szerény összeggel?” nevű varázsigét. Utóbbi hihetetlen varázsserejét és hatékonyságát még a kevés mágikus erővel rendelkező varázslójelöltek is bármikor

sikerrel alkalmazzák a gyakorlati életben.

Az óra egy egyszerű, mindenki által ismert gyakorlattal indult, egy gyufát kellett tűvé változtatni. Ez egy gyufa és egy tű ügyes, észrevétlen kicserélésével szinte mindenkinek megvalósítható ügy volt. Néhány elveszett gyufaszál után mindent tűvé tettek, Meggenya professzor pedig közben lelkesen magyarázta, hogy a mágiának rendkívül sokféle formája létezik, több módon is elérhetjük céljainkat, csak közben mindig vigyáznunk kell arra, hogy tévútra ne tévedjünk, és be ne szippantson minket az Erő Setét oldala.

Hidroglóbusz kivételével, akinek erre nem volt megfelelő szerve, a diákok ezen mélyen elgondolkoztak.

Am a következő feladat egyelőre senkinek sikerült: A tű fokán kellett átvarázsolniuk egy tevét. Az eredmény lehangoló volt: rengeteg elgörbült tű és tucatnyi döglött teve.

Meggenya professzor türelemre intett mindenkit, és kitartásra biztatta a diákjait.

Az óra befejeztével a fiúk és a lányok megreggeliztek, (valahogyan el kellett tüntetni az sok elrontott tevét) utána pedig elindultak, hogy részt vegyenek a bajitalórán, amelyet Cotton professzor tartott.

De előtte Heri baglya, Ludvig von Mozart, akiről teljesen megfélekedtünk egy ideje, beröppent és egy levelet kézbesített a gazdájának. A levél Hibridtől jött, akiről már tudjuk, hogy szinte fanatikus levélíró volt, ebben a rövid prózájában pedig kedvesen meginvitálta Herit péntek délutánra, amikor már nem lesz tanítás.

Heri visszaírt egy tízoldalas rövid üzenetet, amelyben közölte, hogy **OK**.

A bagoly elszállt, mint az ügyetlen rúdugró.

A fekete leves csak most következett.

A bajitalóra egyenesen szörnyű volt. Az iskola legsötétebb tömlőcében tartották, ahol a falakat alvadt vér, megolvadt emberek sötét, odaégett árnyékai és oda nem illő grefitik csúfították el. A világítást szurokfüstöt ontó ócska fáklyák szolgálták, de kifogásolható hatékonysággal.

Cotton professzor pedig szigorú volt, de igazságtalan.

Am nemcsak ebben különbözött Meggenya professzortól, hanem abban is, hogy valamiért meglehetősen utálta Heri Kóklert. Ezt minden pillanatban kifejezésre is juttatta.

Heri nagyon rosszul érezte magát, amikor beléptek a terembe, amikor meglátta a „VESSZEN HERI KÓKLER” feliratú transzparenszeket, amelyeket személyesen Cotton professzor helyeztetett ki jól látható módon a falakra, a mennyezetre és az alvadt vértől feketéllő padlóra.

Gonoszul vigyorgott Herire, aki nem értette, hogy miért utálják ennyire. Rosszkezdően nézegette a professzor kitűzőjét, amelyen egy akasztott ember himbálózott. A rajta lévő felirat is nagyon rosszul esett neki, mint kaszkadőrnek az elrontott duplaszaltó:

– „IGY AKAROM LÁTNI HERI KÓKLERT” – olvasta Heri meglepetten.

Cotton gonoszul rávigyorgott, és hozzákezdett ahhoz, hogy módszeresen és kegyetlenül megalázza Heri Kóklert.

– A baj italkeverés nem egyszerű feladat, de nem is annyira nehéz, hogy az, aki nem teljesen idióta vagy pedig Heri Kókler, az ne volna képes megtanulni.

Az osztály felmorajlott, a Jajdekár egyesület éjfekete köpenybe burkolt, holló kinézetű növendékei gonoszkodva kuncorásztak.

– A bajitalkeverés ősi tudomány. Már az őslények is keverték bajitalt, de az első bajitalkeverés még korábbi időre tehető. Mr. Kókler majd megmondja, hogy mikorra.

Heri elvörösödött.

– Hát... Nos... lzé...

– Szóval nem tudja? – gonoszkodott Cotton diadalmasan.

– Az ördög tudja – mondta Heri az ujjai között forgatva a láthatatlan Ebonit rúdját, amelyből megállíthatatlanul áramlott a pozitív mágia, csak úgy, mintha kicsúszott volna a szája szélén, de lehet, hogy ezért, mert így is volt.

Cotton professzor meglepődött. Rosszkezdően krárogott, majd elismerte, hogy tényleg az ördög volt az, aki először bajitalt kevert az embernek.

– Honnan a rossebből tudta? – morogta a fogai között, és a kopasz fejét vakarta a körmével.

– De most biztosan kifogok rajtad! – fenyegetőzött, és újabb keresztkérdést tett fel Herinek.

– Hányat lép a veréb egy évben? – vigyorgott rá gonoszul.

– Egyet sem, mert ugrik – válaszolta Heri kapásból. Meglepetten vette észre, hogy az Ebonit rúdból különös, mindentudó erő sugárzik a fejébe, onnan pedig az agyába. Úgy érezte, varázserő bizsergeti agyalapi mirigyét, onnan lekúszik a szívcsakrájába, térül-fordul egyet a gerincvelőjében, megpördül a gyomortájéján, leáramlik az ülepéhez, és onnan bizsergetően felkúszik a gerincében egészen a központi agyizomsejtségéig. Totális mágikus fling volt, amitől egészen elalélt. Amikor pedig megdörzsölte az Ebonitrúdját, a hatás tovább fokozódott, azzal a különbséggel, hogy akkor a füléből is apró szikrák pattogtak kifelé. Ezt nagy nyilvánosság előtt még nem merte kipróbálni, mert attól tartott, hogy túlságosan a figyelem középpontjába kerülne. Mivel csendes, inkább visszahúzódó, mintsem előtérbe kerülni vágyó gyermek volt, semmit sem utált jobban, mint feleslegesen feltűnni.

– Mennyi gyök alatt nulla? – kérdezte Cotton professzor, miután két percig nyomogatta a mikrokalkulátorát, amit alig talált meg a zsebében, annyira kicsi volt.

Heri agya úgy pörgött mint egy winchester-hűtőventillátor a halála előtt két perccel. – Nulla...

Cotton kezdte elveszíteni a türelmét.

– Ravaszabb a kölyök, mint ahogy gondoltam – sziszegte, mint egy kígyó.

Gonosz pillantással méregette Herit, és látszott rajta, hogy nem adja fel. Lesi az alkalmat, hogy a szegény árva fiút nevetségessé tegye a többi éretlen fiatalok előtt, ezzel pedig szándékosan súlyos pedagógiai hibát kövessen el. De ilyen volt, nem jobb! Élő példaképe volt a pedagóguspályát érintő súlyos, már-már demoralizáló hatású kontrasztelekciónak, amely ebben a tanintézményben is hamarosan súlyos következményekkel járt majd.

De ne szaladjunk annyira előre a történetben, hogy soha többé ne érzük utol magunkat.

– Most pedig megtanuljuk, hogyan keverhetünk bajitalokat – folytatta a professzor, akin látszott, szívós, sőt fanatikus fajta, aki többnyire az istennek sem adja fel. Az ilyesfajta alakokkal szokott horrorba forduló rémálommá válni egy sima ügyként induló polgári peres eljárás.

– Kókler!

– Igen, tanár úr! – állt fel Heri tisztelettudóan a padban.

– Hááááháá, levonok egy büntetőpontot a Csippendél egylettől, mert Kókler nem a rangomhoz méltóan, sőt tiszteletlenül szólt hozzám.

– De tanár úr! – méltatlankodott Heri.

– Még egy büntetőpont levonva! – sziszegte Cotton. – Tanulja meg egyszer és mindenkorra, hogy a helyes megszólításom PROFESSZOR ÚR!!!

Képes arra, Kókler, hogy megjegyyezze ezt.

– Igen, PROFESSZOR ÚR! – mormogta Heri rosszkezdően, mélyen letörve a vele történt igazságtalanság miatt.

A professzor szeme villant egyet, majd kialudt.

Cotton mérgesen mormogott, majd különböző lehetetlen feladatokat adott a tanulóknak. Mindenkiel rosszkedvűen kiabált, de láthatóan Herit utálta a legjobban. Kivételt képezett a rosszarú Rágó Máyfolt, akit láthatóan kedvelt, időnként aprópénzt adott neki, máskor nyalókát csúsztatott a zsebébe vagy aprósüteményt tömött a szájába, utána pedig pacsit adott neki, és minduntalan „kis húsomnak” nevezte.

Hermelin, a vonatról felszínesen megismert kislány, sokrétű elméleti tudással volt felvértezve. Ám, mint ahogy menet közben kiderült, a gyakorlatban igen kevés sikerrel járt, amikor például zacskóslevesből valódi levest akart készíteni, mert elfelejtette felbontani a zacskót, így a levesben benne maradt a zacskó is, és nem oldódott fel megfelelően a leves. A művelet valamiért később sem sikerült neki, de nem is sikerülhetett, mert ahhoz, hogy a zacskóslevesből igazi levest készítsünk, ahhoz a világon létező összes mágikus erő is kevés.

Cotton rosszkedvűen káromkodott, majd amikor az egyik tanuló, nyugodjék békében, leöntötte magát királyvízzel, és rögtön utána eltűnt, egészen haragossá vált. Ezután ok nélkül levont még tíz pontot a Csippendéltől, majd befejezte az órát. Rengeteg megoldhatatlan feladatot adott a tanulóknak, ezután durván fityiszt mutatott Heri Kóklernek, és dülva-fúlva kivonult a teremből.

A Jajdekár egyesület diákjai és a Csippendéles fiúk és lányok is távoztak.

Heri rosszkedvűen baktatott felfelé a mozgólépcsőn. Gyekezett elterelni a gondolatait arról a lassan kikristályosodó tervről, amely Cotton orvul történő meggyilkolását célozta egy távcsöves puskával.

A hét többi napja eseménytelenül telt el, azt leszámítva, hogy néhány elsős, akik láthatóan fogyóeszköznek bizonyultak a Rokfort Varázslókiképző és Kutyapótló Oskolában, nyomtalanul eltűnt. Mivel volt még belőlük jónéhány, senki nem kerített túlságosan nagy feneket a dolognak.

Pedig nem ártott volna, de nem ám!

Pénteken 13-án délután a fiúk, mind a tízen, tiszteletüket tették Hibridnél, aki teával és olyan apró süteménnyel várta őket, hogy alig győzték megtalálni.

14. Pár baj

Hibrid otthona barátságos volt, már amennyire egy földbe vájt ajtó és ablak nélküli hideg üreg az lehetett.

Egyetlen be- és kijárata a kémény volt, amelyen csak akkor lehetett az említett két irányban közlekedni, ha nem égett a tűz. Ha pedig nem égett a tűz, akkor olyan hideg volt odabent, hogy meg lehetett fagyni. De Hibrid okos volt, mint én, és amikor nagyon fázott, kinyitotta a jó meleg hűtőt, és azzal fűtött.

Miután a fiúk bejutottak Hibrid lakába, leültek a drága kanapéra. A kanapé azért volt rettentő drága, mert nem volt olcsó multság darabokra szedni, apránként lehozni a kéményen keresztül, majd idebent újra összeszerelni.

Valójában, hajói belegondolunk, valamennyi bútordarab igen drága volt, hasonló okból kifolyólag.

– Mi újság veletek, pajtikáim? – kérdezte barátilag a fiúkat Hibrid.

– Semmi jó – felelte Heri, és elmesélte a többi srác néma bólogatása mellett a Cottonnal történt esetet.

Hibrid szótlanul hallgatta, majd megrázta a fejét.

– A professzor különös figura – jegyezte meg. – Igazából senki sem szereti, legfeljebb csak a Jajdekár egyesület diákjai.

– Igen, ezt tapasztaltuk – mondták a fiúk.

Ezen a szomorú tényen eljajongtak egy darabig.

Heri közben észrevette a Hibrid üreglakásában uralkodó gyenge fényviszonyok ellenére, hogy az asztalon hever a Rokforti Rossz Hírek című szamizdat kiadvány, amely a hivatalos egyetemi újság alcímet viselte.

„VALAKI ELLOPOTT VOLNA VALAMIT A BANKBÓL” – olvasta Heri, akinek a rengeteg, a sötét gardróbban elolvasott képregénytől olyan fényérzékeny volt a szeme, mint egy macskának.

Meglepetten értelmelte agyának adekvát területeivel, hogy a széfet pont azon a napon rabolták volna ki, mint amikor ők is ott jártak Hibriddel. Heri jól emlékezett rá, hogy az óriás egy csomagot vett ki abból a széfből, amelyhez kulcsa is volt. Talán ő lopta el a csomagot?

Talán megelőzte a rablókat?

Talán nem előzte meg őket?

Talán nem kellene ennyi megválaszolhatatlan kérdést feltennie? Vagy talán mégis?

A fiúk kedélyesen elbeszélgettek Hibriddel, megitták az óriás által felszolgált finom mákteát, majd jó hangulatban hazatértek a szálláshelyükre, amit csak nagy ügyel-bajjal találtak meg. Lefeküdtek és nagyokat nevetve aludtak reggelig, amikor is megint felkeltek.

Minden nap ezt csinálták.

Aludtak, felkeltek, ettek, ittak, vécéztek, tanultak, megint ettek, közben vécéztek, majd ittak és ettek, megint vécéztek, ettek-ittak, tanultak, vécéztek és lefeküdtek.

Ilyeténképpen telt és múlt errefelé a drága idő.

Ha jól belegondolunk, rettentően unalmas lehetett így éveket leélni az életükből. De ők választották ezt a sorsot azzal, hogy megtalálták a Rokfortba induló vonatot, túléltek az iskolába vezető túlélési gyakorlatot, sikeresen partra szálltak a német aknavető pergőtüzében, és nem léptek be a tiltott ajtón, amely mögött valami sötét, titokzatos és feltehetően nagyon halálos dolog rejtőzött.

De erről majd később, előbb mindent a maga idejében.

Néhány nap múltán, egy szép napos délelőtt, amikor kiváló repülési viszonyok tették lehetővé az elsősök első repülésügyi szárnyp próbálgatását, a Csippendél egyesület, valamint a másik három galeri prominens képviselői megjelentek a reptéren.

A repülés nem ígérkezett túlságosan könnyűnek, lévén, hogy a reptér tele volt reperekkel. Először azokat kellett eltávolítani, de úgy látszott, azok egyáltalán nem repesnek az örömtől.

Herit mindennél jobban izgatta a repülés.

Na, mondjuk, majdnem mindennél jobban, mert például Hermelin részletes, már-már anatómiai pontosságú megfigyelése azért jobban felcsigázta volna, de arra egyelőre semmi lehetősége nem adódott. De majd a további részekben, hühűűű, ott aztán lett még alkalma, de lett ám...

Így maradt a repülés, mint első számú izgalom-forrás.

Heri teljesen lenyűgözték a varázsló családból származó diákok csekély valóság tartalommal, de annál nagyobb körítéssel előadott, igaznak tűnő történetei a seprűnyélen való száguldozásról.

– Gyerekkorom óta minden nap repülök – dicsekedett a jajdekáros Rágó Máyfolt nagyképűen. – Otthon három söprűnk is van, egyik jobb, mint a másik, a harmadikra pedig egyszerűen nem is találok szavakat. De persze ezt ti nem érthetitek.

– Nekünk is van söprűnk – dicsekedett egy magas, vékony fiú, akit Debillnek hívtak. – Higgyétek el, a repülés a világon a legjobb dolog.

Mindenki helyeselt, még az is, aki a seprűt eleddig csak takarításra használta.

De Heri a fejét csóválta. Erősen kételkedett, mert amikor Hermelinre gondolt, úgy érezte, megmozdul benne valami. Erőnek erejével másra kellett gondolnia, hogy helyreálljon a homeosztázisa.

Közben Debill, a már említett alacsony, vékony fiú büszkén mutogatta a többieknek azt a külső memóriaegységet, amit a nagyanyjától kapott postán. Mivel nehezen tanult, de gyorsan felejtett, úgy vélte, hogy ennek bizony komoly hasznát veszi a Rokforton. A külső memóriaegységet a fejéhez lehet kapcsolni egy eurokábellel, és volt rajta egy igen bonyolult elvek szerint működő ki-be kapcsoló is.

A földön tizenkilenc seprű feküdt szépen egymás mellett.

Heri fejcsóválva mustrálgatta őket. A szeme sarkából észrevette, hogy a kilencesikrek is így tesznek.

– Hogy fogok én ezzel repülni? – kérdezte alig hallhatóan.

– Sehogy! – vihogta Máyfolt. – Mert fel sem tudsz emelkedni.

Heri bosszús képet vágott. De nem szólt semmit, mert megérkezett Madám Fly, egy szúnyogtermetű, de galamblelkű asszony, aki egykor műrepülő világbajnokságot is nyert Eastwickben.

– Szerbusztok, kis madárkám – köszöntötte őket mély, dongó hangján.

– Csókolom! – mondták a diákok.

– Elérkezett életetek legfantasztikusabb napja! – folytatta Madám Fly. – Ma repülni fogtok. Így vagy úgy, de repülnötök kell. A mai gyakorlónap egyben alkalmassági vizsga is. Aki nem rendelkezik elég varázserővel ahhoz, hogy repüljön, annak is repülnie kell Rokfortról, mert aki nem tud repülni, az nem lehet varázsló, sem boszorkány és sajnos pályaalmatlanok kell nyilvánítanom.

Mindenki bólogatott. Akik már repültek otthon, jogosítvány nélkül, elhagyott utak fölött vagy a varázslópapá ölében, magabiztosan néztek azokra, akik még soha nem próbálkoztak legyőzni a józan ész határait.

– Van kérdés? – kérdezte Madám Fly.

– Mennyi hatezerkettő négyzetgyöke? – kérdezte Hermelin, de nem kapott választ.

– Hogy fogunk repülni – kérdezte egy nagyon kövér fiú, akiről messziről látszott, hogy egy sugárhajtómű is csak túlterhelten dübörögve emelné a magasba.

– Te sehogy, fiam – mérte végig Madám Fly. – Nem hinném, hogy elbír valamelyik seprű is. Szerintem menj vissza az épületbe, és esedezz könyörületért a magasságos igazgatótanácshoz, hogy bocsássák meg mázsáidat.

– De tanámő – próbálkozott kétségbeesetten a fiú. De én...

– Nincs semmi de! – felelte az oktató. – Látom rajtad, hogy ez nem a te világod. Az alkatod egyáltalán nem megfelelő arra, hogy a levegőbe emelkedj.

– De... – próbálkozott utoljára a fiú, ám a repülésügyi tanerő leintette.

A fiú szomorúan vetett egy pillantást a seprűkre, majd a többiekre, végül Madám Fly tekintetét kerülve, lelombozódva kullogott néhány lépést, majd két kezét széttárva felemelkedett a földről, és szépen visszarepült az iskola épületébe.

Madám Fly meghökkenően csuklott néhányat, majd keresztet vetett, de nem sok eredménnyel, mert hiába is várta, még hónapok múltán sem kelt ki belőle semmi.

Amikor mindenki napirendre tért a szokatlan repülő test látványa felett, Madám Fly belekezdett a repülés szakszerű oktatásába.

– Tegyétek a kezeteiket a seprűk felé, és mondjátok neki azt, hogy fel.

Mindenki így tett, mire a seprűk egy része felemelkedett a földről.

– Úgy kell repülni, hogy először ráültök a seprűre – magyarázta Madám Fly. – Ez nagyon fontos, mert enélkül legfeljebb csak a seprű fog repülni, de ti lemaradtok róla.

Mindenki a seprűjébe pattant.

Debill seprűje kontakthibás lehetett, mert amikor a fiú ráült, azonnal a magasba szökött. Debill halálra váltan sikoltozott, a karjával hadonászott, kérlelte a seprűt, szálljon le, de semmi nem történt. A repülőeszköz eszeveszett tempóban körözött, különféle nyaktörő figurákat írt le, míg végül, szerencsére a földközélen, levetette a hátáról szerencsétlen utasát, majd az égbe emelkedve szédületes sebességre gyorsulva néhány másodperc múlva becsapódott a Napba. A fényes napkorong egy másodpercre még ragyogóbban kezdett el világítani, majd az extra ragyogás elhalványult és minden visszatért a régi *kerek-vágásba*.

A félvakon kóválygó, buta módon a napba bámuló diákok később vették észre a szerencsétlenül járt fiút, aki fejével csúnyán a földbe fúródott, és csak a lába állt ki onnan, de az is csak térdtől felfelé.

– É! – kiáltotta valaki, aki legelőször nyerte vissza a látását.

– Miből gondolod? – kérdezte egy másik nebuló bizonytalanul.

– Nagyon mozog a lába.

– Melyik? – kérdezte Controlles tétován, hiszen még mindig alig látott valamit.

– A bal.

– A bal? – kérdezte Madám Fly. – Szerintem az a jobb.

– Tényleg a jobb, mert a másik eltört – jegyezte meg Delete.

– Szerintem a másik is eltört – sirt fel hisztérikusan Hermelin, aki most érkezett a helyszínre.

– Nem feltétlenül – morfondírozott Obi-Van Kenobi szelleme.

– Akkor miért hever tőle két méterre? – tette fel a kérdést Madám Fly. – Jogosan feltételezzük, hogy az is eltört.

– Szegény Debill – siránkozott egy másik kislány. – A keze is ott hever a lába mellett.

– Mind a kettő? – kérdezte hunyorogva Heri.

– Persze! Nem látod, hogy ott van mellette?

– Mi mellett? – kérdezte rosszat sejtve Overlay.

– Hát a feje mellett – mondta fojtott hangon Hermelin, közben Heri széles, boltozatos tyúkmellére borult, és zokogni kezdett.

Pedig látszólag milyen rendes gyerek volt – hüppögött Madám Fly. De erőt vett magán, és hangját meg keményítve felszólította a diákságot arra, hogy együttes erővel szabadítsák ki a légibalett után balesetet szenvedett áldozatot, és a darabjait hordják egy kupacba.

Heri úgy érezte, mégsem akar soha repülni. Amit látott, az még a kettőhúznál és a Challenger katasztrófájánál is jobban megrázta.

Madám Fly sírdogálva elővette varázspálcáját, majd Debill testének apró darabjai fölött körözve egy hipnotikus erejű varázsversikét kezdett el mondogatni.

Ami egy volt, de szétment többbe

Legyen megint ismét egybe.

A szerencsétlenül járt fiú dirib-darabjai váratlanul megmozdultak. De nem csak megmozdultak, hanem a közeledni is kezdtek egymáshoz. A láb talpra állt és odaugrált a törzshöz. A felakadt szemű fej gurulni kezdett, a kéz pedig az ujjai segítségével megközelítette a rossz állapotban lévő

vállizület szorította szóródott testdarabok lassan, fokozatosan, mégis fantasztikus látvány kíséretében ismét összeforrtak egymással, tisztára, mint a Terminátor 11-ben.

Nem telt bele két perc, Debill szeme kinyílt, és felszakadt belőle az első lélegzet. – Nahát! – csodálkozott –, úgy érzem magam, mint aki újjászületett.

Madám Fly elégedetten mosolygott, majd felsegítette a fiút.

Heri is megélt a jelenetet, de azért maradt benne némi hiányérzet az egész varázslással kapcsolatban. Debill egyik lába ugyanis hátrafelé nézett, éppen úgy, mint a nyakához visszatért feje. A karjai előre fordultak, a helyes irányba, csak az volt a baj, hogy a jobb karja került a baloldalra, de érdekes módon a másik a helyén volt.

– Gyere, fiacskám – nyújtotta a kezét Madám Fly. – Visszakísérek az iskolai gyengélkedőre egy kis rehabilitációs mágijára.

A többiek felé fordulva szigorú tekintettel kijelentette:

– Aki engedély nélkül repülni merészel a távollétben, az a továbbiakban az iskolából fog repülni, nem pedig a seprűjén.

– Javohl, herr generál! – tisztelegtek a diákok. Amikor a tanerő és Debill eltűntek a Dimbes-domb mögött, amely a gyakorlópálya és az iskola között húzódott, Máyfolt hirtelen a kezébe vette Debill külső memóriaegységét, és gonoszul meglóbálta Heri előtt.

– Ezt a vackot felteszem egy fa tetejére. Úgy látom, Debillnek már nem lesz rá többet szüksége.

– Ne, ne! – kérelték a többiek.

– De, de – vigyorgott gonoszul Rágó Máyfolt.

– Madám Fly megtiltotta, hogy repüljünk! – figyelmeztette Máyfoltot Hermelin.

– Nem emlékszem, hogy az én nevemet mondta volna – vigyorgott a beképzelt Máyfolt. Felpattant a seprűjére, majd a kezében szorongatott külső memóriaegységgel együtt huss, felrepült az égbe.

Szó ami szó, igen jól repült. Mindenki irigykedve bámulta.

– Madám Fly nagyon meg fog haragudni! – sápirozott Hermelin. – Meg fog büntetni minket!

Máyfolt csak nevetett rajta.

– Te kis béka! Soha nem fogsz így repülni, mint én.

Heri Kókler agyát ebben a pillanatban előntötte az indulat. Szép, lila köd telepedett a látására, a tekintettét egy arab terroristának sem kellett volna szégyellnie, annyira fanatikussá vált, nyaki erei kidagadtak, pulzusa felgyorsult, ereiben pedig brutális mennyiségű adrenalin kezdett cirkulálni.

Heri felordított, akár egy oroszlán, és maga is felpattant egy söprűre.

– Ne, ne! – sikoltozott Hermelin. – Madám Fly megmondta, hogy nem szabad repülnünk a távollétben.

Heri egy határozott mozdulattal félretolta Hermelint, amitől a lány három méternyi függőleges emelkedés után egy szénaboglyában landolt, majd egészen mélyen belesüppedt.

– Óh, óh, micsoda férfi! – lihegte egészen elalélva. De ezt már Heri nem látta. Ha látta volna, talán nem emelkedik a magasba, hanem Hermelin után kajtat. Meglehet, akkor történetünk is teljesen másként alakult volna. Talán akkor soha nem bukkan fel a szunnyadó mélységből Heri Kókler csodálatos repülési képessége, és élete sem alakul úgy ahogy. Hány és hány ragyogó karrier szakad meg azáltal, hogy ígéretes tehetségű férfiembernek szépen induló karrierjük kibontása helyett asszonyfélék karjai és lábai között találván magukat elkallódnak, és örökre elvesznek a tudomány, a politika, a kultúra vagy a gombfoci számára.

De Heri Kóklert nem ilyen fából faragták.

Seprűre pattant, és a gázkart tövig húzva szédületes sebességgel emelkedett fel ő is az égbe.

Rágó Máyfolt meglepődött.

Heri legalább olyan jól repült, mint ő, aki évek óta illegálisan ezt gyakorolta.

Hol itt az igazság? De az igazság odaát van.

Heri közvetlenül előtte megállt, üresbe kapcsolta a seprűt, és alapjáraton pőfögtette.

– Na mi van? – kérdezte Máyfolt kihívóan. – Verekedni akarsz?

– Add vissza a külső memóriaegységet!

– Nem! – vicsorgott Máyfolt.

– Akkor lelöklek a söprűdről. Kilenc méter per szekundumos sebességgel gyorsulva le fogsz zuhanni, és ebből a magasságból könnyen lehet, hogy még a nyakad is kitöröd. Most nincs itt Madám Fly, hogy újra összerakjon, ha netán szétesel.

Máyfolt nem felelt, látszott, mérlegeli a lehetőségeket.

– Nem! – mondta gúnyosan. – Úgysem tudsz elkapni!

– Tévedsz! – kiáltotta Heri. – Elkaplak és felaprítalak, mint egy rakás tűzifát.

Máyfolt Heri tűzben égő fanatikus tekintetét figyelte, majd gonoszul elvigyorodott. Meglengette a külső memóriaegységet, majd nagy lendülettel elhajította.

– Itt van, kapd el, ha tudod!

Heri csinált egy kézifékes fordulót, majd padlógázzal a bonyolult technikai eszköz után vetette magát.

Miközben szélnél is sebesebben távolodott Máyfolttól, és fókuszának közepén, mint valami belső célkeresztben, ott pörgött a külső memóriaegység, amely felfelé ívelő pályájának végén lelassulva, majd a holtpontra átérve immár egyre gyorsabban zuhant lefelé, dühösen csikorgatta a fogait.

Heri nem vette észre, mert hátrafelé nem volt szeme, hogy a dobás lendületétől Máyfolt elvesztette az egyensúlyát, és kibillent a söprűnyél közepén kialakított spártaian egyszerű kagylóülésből. Ám reflexei kiválóak voltak, nem zuhant le rögtön, mert sikerült elkapnia a söprű speciálisan kialakított cirokvégét, és ordítóva segítségért kiáltott.

Amikor a földön maradt diákok látták Máyfolt heveny életveszélyét, kiáltozni kezdtek, mutogattak, sikoltoztak és eltakarták egymás szemét.

Heri azt gondolta, neki integetnek. Magabiztos mosollyal visszaintett, még kacshintott is a halálra várt Hermelinnek, majd tovább száguldfa hihetetlenül ügyes mozdulattal elkapta a lefelé zuhanó objektumot, aminek már többször is említettük az irtó bonyolult nevét.

Heriben csak most tudatosodott, hogy milyen meglepően jól megy neki ez a repülés dolog. – Talán ösztönös tehetség vagyok? – futott át az agyán a büszkeséggel vegyes jogos feltételezés. Lenézett a parányi évfolyamtársaira, akik még mindig sikoltoztak. Heri nem értette, hogy miért, hiszen elkapta az eszközt, ehhez nem férhetett szemernyi kétség sem.

Éles tekintete Máyfolt felé siklott.

Elállt a szava, pedig nem is beszélt.

Máyfolt már csak a kusza utóbegyűnének legfelső hegyébe a cirokseprűbe. Cseppet sem volt képedéses, hogy lezuhan-e, inkább csak azt nem lehetett egyértelműen megsaccolni, hogy mikor.

– ÁÁÁÁ – sikoltotta Máyfolt, amikor letört az a cirokdarab, amelybe eddig kapaszkodott, és a gonosz természetű fiú zuhanni kezdett.

Heri gondolkodás nélkül utána vetette magát. A kezében szorongatott külső memóriaegységet elhajítva száguldott, hogy megmentse Máyfolt tyúkszaros életét, ami igen szép volt tőle, ezt be kell hogy lássuk.

Amikor átlépte a hangsebességet, apró pukkanást hallott.

Amikor átlépte a fénysebességet, apró villanást látott.

Amikor Máyfolt tehetetlenül pörgő teste már csak néhány méternyire volt a földtől, Heri megragadta, és ismét a magasba rántotta, megmentve ezzel a semmirekellő nyomorult életét.

Egy rövid tiszteletkört követően, amelynek során büszkén integetett az őt ünneplő diákseregnek, és csókot dobott Hermelinnek, szépen leereszkedett, mintha egész életében csak ezt csinálta volna.

Az embriótartásba összetekeredett Máyfolt homokszákként puffant a seprű csomagtartójáról a földre. Minden ízében reszketett, láthatóan sokkos állapotba került.

– Bravó! – kiáltotta Herinek a többi gyerek.

– Imádom! – lihegte Hermelin teljesen elolvadva. Heri boldogan vigyorgott, tréfálkozott, de amikor meglátta a fenyegetően közeledő Madám Flyt, aki a rehabilitációját követően teljesen felépült Debilllel együtt éppen az imént tért vissza, ajkára fagyott a humor.

– Ki engedte meg, hogy repüljete? – vont a kérdőre Herit.

– Máyfolt kezdte! – kiáltotta Hermelin. – Mindenki látta, hogy ő volt. Heri ártatlan! Sőt, megmentette Rágó életét.

Mindenki bólogatott, helyeselt, kivéve Máyfoltot, aki még mindig önkívületi állapotban reszketett, és furcsa szinuszgörbéket írt le össze-vissza guruló testével a homokban, kilógó nyelvvel pedig mulatságos módon a saját lábnyomát nyalogatta.

Heri hálásan nézett Hermelinre. Megfogadta, hogy ha majd az ő csaja lesz, sokmindent el fog neki nézni ezért.

– Na jó! – mondta Madám Fly. – De ezt akkor sem hagyhatom annyiban. Kókler! Maga most velem jön. A többiek hazamennek. A jövő héten megint találkozunk.

Heri jökedve lehervadt, mint a másnapos tiszavirág. Ezek szerint mégis megbüntetik. Talán ki is csapják. Mi lesz akkor övele? Mehet vissza a nagy nélkülözésbe a rokonaihoz, ahol minden nap tejben-vajban fürösztik, és tömény zsírral etetik. Mi lesz akkor a szépen induló karrierjével?

Elkeseredetten követte Madám Flyt.

A többiek közben körbevették a visszatérő Debillt, és gratuláltak meglepően jó formájához.

Igen ám, csak hogy ebben a pillanatban visszaérkezett föld körüli pályájáról a memóriabővítő egység, amiről már mindenki könnyelműen megfeledkezett, és úgy ahogy jött, teljes sebességgel nekicsapódott szegény Debill fejének, és több méternyi mélységben belepasszírozta a földbe.

Heri Kókler fülön ragadta Madám Flyt, és visszarepült vele egy seprűn az oktatási intézménybe.

Amint beléptek a kapun, jobbra fordultak, majd rögtön balra, ugyanis először rossz felé indultak.

Lépcsőkön mentek felfelé, majd folyosókon termeken, falakon haladtak keresztül, míg végül megérkeztek egy terembe, ahol éppen tanítási óra volt. Az ötödéveseknek tartottak eltűnési gyakorlatot.

Az osztályteremben első látásra úgy tűnt, hogy nincs senki.

Még a második látásra is úgy tűnt.

Ám a harmadik után, ha fülelni kezdett az ember, akkor rájöhetett, hogy itt, kérem, komoly oktatómunka zajlik.

– Most, hogy mindenkinek sikerült láthatatlanná válnia, végzünk egy lazító gyakorlatot, fogócskázni fogunk. Mivel mindenki láthatatlanná vált, és ezért egymást sem látjuk, a gyakorlat nagyon mulatságos lesz – ígérte a tanár, akiről nem tudták, hogy kicsoda, mert nem lehetett látni.

– Mr. Videó! – kiáltotta Madám Fly.

– Itt vagyunk az ajtóban.

– Kérem, adja kölcsön nekem egy fél órára Doo Waad-ot.

– Most, amikor végre sikerült eltűnnöm? – szólt egy csalódott hang a terem végéből. – De miért kellene most kimenjek?

– Életbevágóan fontos ügyről van szó – hadarta Madám Fly. – Megvan az az ember, akit már olyan régóta keresek.

– Komolyan? – kérdezte Waad meglepetten. – Az más, akkor azonnal megyek. Csak azt mondják meg, hogy önök hol vannak!

– Az ajtóban – felelte Madám Fly. – Jöjjön, óvatosan!

– Ne feledd a visszaváltoztatást lehetővé tévő gyakorlatot elvégezni! – kiáltott utána Mr. Videó.

Ezek szerint nem csak mi nem látjuk őket, de ők sem látnak minket – gondolta meglepetten Heri. – Akkor ennek nem sok értelme van...

Madám Fly karon fogta Herit, aki még mindig nem tudta, miért is cipelte ide a tanára, majd a sarkukban láthatatlanul lépegető Waad kíséretében beléptek egy terembe, amely üres volt, csak néhány kopogó szellem gyakorolta benne Michael Flatley zenéjére a szteppelést.

Amikor beléptek, a szellemek átmentek a biológia szertárba, és a harkályokkal gyakoroltak tovább. Waad alakja lassan kezdett körvonalazódni, és néhány perc elmúltával határozott, bár még mindig kissé elmosódott formát öltött.

– Üdvözlök! – nyújtott kezét Herinek, aki megszorította a hatalmas lapáttenyeret. Waad ugyanis hatalmas termetű fickó volt. Legalább két és fél méter magas és százötven kiló lehetett. Nem látszott rajta egy fél deka felesleg sem, a teste csupa izom volt meg szőr. Nagyon férfias látvány benyomását kelthette, amikor teljesen látszott.

– Hú – mondta Heri meglepetten, amikor látta, hogy Waad is egy óriás. Most már kettőt ismert belőlük, ami egy elsőstől nem is volt rossz arány.

Ebben a pillanatban belépett a terembe Meggenya professzor is, akit telepatikus úton értesítettek.

Amikor Meggenya professzor becsukta maga után az ajtót, Madám Fly túlradó örömmel közölte az egybegyűltekkal:

– Megtaláltam, akit már évek óta kerestünk.

– Komolyan? – kérdezte Meggenya professzor. Amikor látta, hogy Heri kivételével mindenki bólogat, széles mosolyt telepedett fogatlan szájára.

Láthatóan *ínyére* volt mindaz, amit hallott.

– Megtaláltam minden idők egyik legtehetségesebb játékosát – lelkesedett Madám Fly. – Nincs veszélyérzete, ravasz mint a róka, gyors mint a sas, és ügyes mint egy állat.

– Remek, remek! – lelkesedett Meggenya professzor. Waad-dal együtt kétszer is végighallgatták a repülésügyi tanerő cseppet sem túlzó beszámolóját, hogyan mentette meg egymás után Heri Kókler a külső memóriaegységet, illetve Rágó Máyfolt tyúkszaros életét.

– Ejha! – hümmögött Meggenya professzor. – Tényleg van benned spiritusz.

– Ne, ne! – rémült meg Heri. – Akkor most meg tetszenek engem gyilkolni, a fejemet meg tartósítószerbe teszik és úgy mutogatják?

– A, dehogya, de kis hü... buta! – veregette vállon Waad, amitől Heri átrepült a terem másik végébe, és a táblára tapadt.

– Hatalmas elismerés ért, Heri! – mondta ünnepélyesen Meggenya professzor. – Te lehetsz az egyetlen elsős, aki a Csippendél csapat tagjai közé

fogad. Ha annyit szorgalmaztál mint amennyi tehetséged máris van, akkor nagy karrier áll előtted.

– Karrier? – nézett bambán Heri, aminek nem csak az ütés, de az értetlenség is okozója volt.

– Nem hallottál még a Kavics játékról? – kérdezte Madám Fly.

Heri a fejét rázta.

– Még soha. Bár a fiúk egymás közt beszéltek, hogy milyen nagyszerű móka, de igazából nem vagyok tisztában a játék alapvető szabályaival, hagyományaisal, sőt, egyetlen nagynevű játékost sem ismerek magamon kívül.

– Micsoda önbizalma van! – lelkesedett Madám Fly. – Micsoda sztár lesz belőle. És én fedeztem fel, mint már ötvenszer mondtam. Remélem, megkapom a száz százalékos béremelést? – kérdezte Meggenya professzortól, aki ma mindene bólintott.

– Hurrá!!! – kiáltotta Madám Fly. – Végre lesz elég pénzem, hogy tovább bővítsen ötmillió darabos repülőmakett gyűjteményemet.

Heri a meglepetéstől alig bírt szóhoz jutni.

Közben Waad szakértő szemmel körbejárta, megmérte a magasságát, a szélességét és fejének térfogatát. Aprólékos elemzésnek vetette alá a légellenállási tényezőit, ellenőrizte a fogazatát, és megnyomkodta a bicepszt.

– Hmm – mondta tudományos igénnyel. – Egész reménykeltő a fiú.

A két tanerő boldogan ölelgette egymást és Herit, aki még mit sem sejtett arról, hogy mi lesz belőle.

Pedig ha tudta volna!

Biztosan sikoltozva kirohan a kapun, és meg sem áll Dundyék lakásáig, ahol reszketve bújt volna el önként a gardróbban.

– De hát miféle játék az a Kavics? – kérdezte naivan Heri.

– A Kavics a legősibb Rokforti játékok egyike, amely az első olyan közösségi szórakozás volt, amelyik nem kapcsolódott közvetlenül a kannibalizmushoz – magyarázta Meggenya professzor. – Csapatonként tizenegy ember játszik benne, de seprűnyélen száguldoznak közben. A játék bonyolult, de ha van egy kevés eszed, még te is megértheted, annak ellenére, hogy csak elsős vagy.

– És miért vagyok én különleges? – kérdezte Heri gyanakodva.

A három másik egy pillanatra összenézett, hűmmögött közben, majd miután a másik kettő Meggenya professzorra pislantott, a boszorkány közölte Herivel az örömdetes hírt:

– Fiam! – mondta lelkesülten. – Te leszel a labda.

16. A szörnyeteg

A fiúk és a lányok az étteremben ebédeltek éppen. Az asztalnál jókedvűen tömték magukba a finomabbnál finomabb ételeket. Overlay szájából éppen egy békacomb lógott ki, Hermelinéből oldalas, Controlles egy fürgé kis lazacot próbált meg helyes útra téríteni és egészben lenyelni, miközben Heri szájából egy öklömnyi darab szalonna leve csordogált, amit két pofára rágott igen jóízűen.

Senkinek, de senkinek nem tűnt fel, hogy amíg minden gyerek korszerű, diétás étrenden éldegélt, addig Heri Kókler minden nap külön kaját kapott, de ki tudja miért. Tápláléka jobbára nehéz, zsíros ételekből állott, amely leginkább szalonna, zsír vagy tepertős szalonna volt, este pedig zsírosbödönből töltött kenyeret kapott.

Senki nem tulajdonított nagy jelentőséget ennek, pedig nem ártott volna. De nem ám!

Mint mindennek a világon, ennek is jelentősége volt.

De senki nem figyelt erre, még Heri sem.

Úgy gondolta, az otthon megszokott kosztal kedveskednek neki. A lassan növekvő epeköve időnként kínozgatta, de a születésnapjára kapott masszírozóval kezelgetve nem látszott vészesnek a dolog.

Pedig ha tudta volna szegény fiú, hogy micsoda rettenetes veszély fenyegeti törékeny kis életét, ha sejtette volna, hogy micsoda sötét erők szövetkeztek ellene rettenetes gonoszságban, biztos, hogy kiesett volna a kezéből a zsírosbödön.

De nem sejtette.

Már hogyan is sejtette volna.

Nem volt gondolatolvasó, sem hivatásos megsejtő, akik számára a jövő nyitott könyv vagy ilyesmi.

– Nagyon számít rám a csapat – suttozta a többieknek Heri. – Tehetősnek tartanak, és ha minden igaz, holnap már kezdem is az edzéseket.

Tanulni fogok, utána edzésre megyek, majd megint tanulok, ezt követően ismét edzek.

– Remek, remek! – gratuláltak neki a kilencesikrek, Hermelin buja tekintetéből pedig kiolvasható volt, hogy mennyire nagyra becsüli Heri Kókler.

– Egyelőre ne verjétek nagydobra, mert én leszek a titkos csodafegyver a mérkőzésen – suttozta Heri.

– Rendben! – ígérte meg Shift a többiek nevében is. Ebben a pillanatban lépett oda az asztalukhoz Máyfolt. Mellette állt két verőembere, Mó-csing és Döglégy. Mindkettő gúnyos tekintettel méregette őket, Máyfolt szemében viszont kifejezett gyűlölet ült.

– A híres Heri Kókler! – mondta gúnyosan. – Honnan vetted magadnak a bátorságot, hogy megmentsd az életedet?

– He? – kérdezte Heri értetlenül.

– Párbajozni akarok veled, amiért megmentetted az életedet – mondta a megátalkodottan ostoba és gonosz Máyfolt.

– Párbajozni? – kérdezte meglepetten Heri.

– Tehát siket is vagy? – kérdezte ordítva Máyfolt. – Igen, párbajozni!!! A véredet akarom. Utálom, hogy élsz, hogy mozogsz, hogy lélegzel. Ennek egyszer és mindenkorra véget akarok vetni.

– Nocsak! – mondta kedélyesen Heri, és komolyan vizsgálgatni kezdte Máyfoltot. – Ezek szerint a fejedre estél, igaz? És mondd, nagyon megütödted magad, hogy ennyire össze-vissza beszélsz?

– Ne gúnyolódj, halálraítélt! – sziszegte Máyfolt. – Ez volt az utolsó ebéded, és este lesz az utolsó vacsorád.

Egy sötét bőrű, piszkos rongyokba öltözött, csavargó külsejű egyén lépett Herihez, majd nyálasan arcon csókolta a meglepett fiút.

Máyfolt intett a hajléktalannak:

– Köszönöm, Júdas, elmehetsz. A 30 ezüsttallér az akasztófád alatt van.

– Köszönöm, nagyuram! – hálálkodott amaz héberül, majd elhagyta a helyiséget.

Heri meglepetten bámult utána.

– Tehát, hogy visszatérjek eredeti mondandómhoz – modoroskodott a rosszarcú Máyfolt –, ezennel kihívlak egy varázsló-párbajra. Neked ki lesz a segéded?

– Majd én! – ajánlotta Controlles. – Én mindent és mindenkit ki tudok menteni. Ha baj van, jó hasznomat veheted!

– Rendben! – egyezett bele Heri.

– Ma éjfélkor találkozunk a siralomházban. Az mindig nyitva áll.

– Ott leszünk! – ígérte Heri.

Éjfél előtt néhány perccel Controlles és Heri felkeltek pihe-puha kis ágyukból. Naná, hogy mindegyik a sajátjából, majd sietve felöltöztek. Magukhoz vették varázspálcáikat, Heri pedig minden eshetőségre készen a zsebébe süllyesztette a mások számára láthatatlan, csodatévő Ebonit rúdját, ami csurig volt mágiával.

Nem ismerte a forгатókönyvet, soha nem tudhatta, hogy mikor lesz rá szüksége.

Azután útnak indultak.

Titkos ajtókon, alagutakon és átjárókon haladtak keresztül, nagy titokban, hogy senki meg ne lássa, hallja, szagolja, extraszenzorálisan megérezze őket.

Heri úgy érezte, a torkában dobog a szíve.

Controlles viszont úgy vélte, hogy a fenekében dobog. De erősen összeszorította ülőgumóit, mire az izgalom elült, újra tudott járni.

Amikor kiértek a nagy, bársonyszőnyeggel borított folyosóra, belebotlottak Debillbe, akinek a fejéből furcsa szögben állt ki valami.

Heri rögtön tudta, hogy micsoda.

A külső memóriabővítő! Csakhogy immár belső memóriabővítővé változott, mert elég mélyen beleágyazódott Debill fejébe. – Sziasztok fiúk! –

üdvözölte őket Debill vidáman. – Hogy vagytok?

– Mi jól, de te, pajtás... – mondta részvétellel Heri, és elhallgatott. A szegény srác összezúzott fél fejét nézte, amelyikbe szervesen integrálódott a külső memóriabővítő. Debill feje merőben szokatlan látványt nyújtott, bárki, aki találkozott vele, habozás nélkül orvosért kiáltott volna.

– ÁÁÁ, ne vegyétek olyan véresen komolyan ezt a dolgot – intette őket nyugalomra a fiú. – Igaz, hogy nem vagyok szép többé, ellenben iszonyatosan okos lettem. Soha többé nem kell tanulnom, elég, ha az előadásokat felveszem az órán, vizsgán pedig visszajátsszom.

– Valamit valamiért – bólogatott Controlles még mindig egy kicsit viszolyogva.

– Hová mentek? – kérdezte hirtelen Debill.

– Hát... – szabadkozott Heri.

– Háttal nem kezdünk mondatot! – intette óva Debill. Heri megfordult, és úgy mondta:

– Megyünk, mendegélünk és éppen erre jártunk.

– Ahogy mondod... – helyeselt Controlles is. – Csak úgy, tők véletlenül.

– Na ne etessetek. Lefogadom, hogy az éjféle párbajra készültök. Már az egész iskola tud róla.

– Micsoda? – döbbsent meg Heri. – Hogy hogy az egész iskola?

– Hehe nevetett Debill. – Látjátok, hogy milyen okos lettem? Egy ilyen ócska kis trükknek bedőltetek, igaz?

– Bedőltünk, bedőltünk – ismerte el kétszer is Heri. – De ez még nem ok arra, hogy velünk gyere.

– Kitől tudtad meg, hogy éjfélkor párbaj lesz? – kérdezte összehúzott szemmel Controlles gyanakodva. – Szigorúan titokban tartottuk. Senki más nem tudott róla, csak a nyolc testvérem és... – Controlles tekintete elsötétült, tekintetét az égre emelte:

– Mondd, hogy nem Hermelin volt!

– Nem mondom – kuncogott Debill.

– Sziasztok, fiúkák! – köszöntötte őket a lány vidáman. Az észveszejtően dögös hupilila otthonkája volt rajta, amelyen haloványan átsejlett a telihold két korongja.

Vagy az nem is a telihold két korongja volt?

– Szeretnék én is ott lenni, amikor Máyfoltot végképp letörölöd magadról. Hová megyünk pontosan?

– Szó sem lehet róla! – tiltakozott Heri.

– Úgy, ahogy a barátom mondja – rázta a fejét Controlles. – Ez férfias küzdelem lesz, ahová lányok nem tehetik be a lábukat.

– Akkor megyek, és megmondom Meggenya professzornak, a Csippendél egyet főmuftijának, hogy miféle kirándulásra készültök.

– A siralomházba megyünk – mondta lemondóan Heri. – Nem bánom, velünk jöhetsz.

– Hurrá!!! – ugrált a levegőbe Hermelin. Legszívesebben Heri nyakába ugrott volna, de úgy döntött, azt majd a történet végére hagyja, amikor úgy is szükség van egy frappáns, erotikus zöngéjű befejezésre.

Percekig mentek csendben, időnként szó nélkül, máskor pedig némán, helyenként pedig egyet sem pisszentek, nehogy meghallja őket Giccs vagy ronda macskája, Csak Norris.

Igazából semmiféle különbség nem volt a kettő között. Ha lebuknak, akkor mindannyiukra kicsapatás vár, és örökre el kell hagyniuk az iskolát.

Amikor megérkeztek a siralomházba, éppen éjfél volt.

De senki sem volt ott, ahol Rágó Máyfoltnak és segédjének, Mó-csingnak kellett volna lennie.

– Hol lehetnek? – kérdezte tanácstalanul Hermelin.

Heri csak állt ott a bejáratnál, és óvatosan körbekémelt a füstös fáklyák fényében furdó lehangoló helyiségben. Valóban üres volt, és úgy tűnt, senki sem járt erre ma éjjel.

Heri agya vadul zakatolt.

– Az kizárt, hogy Máyfolt meggondolta volna magát – motyogta maga elé.

– Akkor pedig... – fűzte hozzá Controlles.

– ...ez nem más... – szólt közbe rémülten Hermelin.

– ...mint egy csapda! – összegezte Debill, aki immár a legokosabb volt közülük, hála a külső memóriabővítőjének, amit interiorizált, vagyis belsővé tett.

Amikor meghallották Giccs macskájának agresszív, vérszomjas nyávogását, menekülőre fogták a dolgot.

– Fussatok, ki merre lát! – sikoltotta Hermelin.

– Semmit sem látok, mert sötét van! – pánikolt Controlles.

– Fussatok, ne beszéljétek! – mondta fojtott hangon Heri. Futottak, ahogy csak a lábuk bírta.

De hiába futottak, mert ott lihegett a nyomukban Csak Norris, a felügyelő macskája, és a vérüket akarta.

De ők nem akarták, hogy elvegye tőlük.

Ebből eredt a konfliktushelyzet, amelyre látszólag nem volt megoldás.

Lépcsőkön rohantak felfelé, megriasztottak egy pár csillagokat bámuló, romantikus *lelket*, felverték a Vörhenyes Bárót, aki gusztustalan módon nagyon *szellentett*, amikor meglátta őket, és gúnyosan szellemeskedett velük:

– Mi van, fajankók, nem bírtok aludni!?

Nem törődtek vele, csak futottak, ahogy a lábuk bírta.

Csakhogy egyre rosszabbul bírta. Heri agyán átfutott a felismerés: ha nem tesznek valamit, a szörnyeteg macska előbb-utóbb úgyis utoléri őket. Akkor pedig elérkezik majd a vég.

Vagy valami, ami még annál is sokkal rosszabb.

Nem gondolták volna, hogy ilyen gyorsan elérkezik.
Pedig elérkezett, ehhez nem férhetett szemernyi kétség sem.
A folyosó végén az ajtó be volt zárva.
Hermelin megfogta Heri varázspálcáját, kettőt körözött vele, és azt mondta:
– Honolulu!
– Oh – mondta Heri. – Ne hagyd abba, bébi!
– Nem jól csinálod, Hermelin! – suttogta fojtott hangon Debill.
– Te csak ne szólj bele! – lihegte Heri. – Folytasd Hermelin!
– Arra gondol, hogy nem jó a varázsige, mert nem nyílik az ajtó – mondta diszkréten Controlles.
– Hű, a nemjóját – kapott észbe Heri. – Akkor mással kell próbálkoznunk.
– Mi is erre a következtetésre jutottunk – lihegték a többiek.
– Aloavera! – mondta Hermelin, aki majdnem minden varázsígét ismert, de nem mindegyiket tudta még használni.
Az ajtó meg sem moccant. A folyosó végén már hallották Csak Norris mancsának dübörgését, szívüket előntötte a rettenet.
– Mindenki mondjon egy varázsígét! – kiáltotta izgatottan Hermelin.
– Abrakadabra! – mondta Heri.
– Szezám tárulj! – lihegte Controlles.
– Az ördög vigyen el! – szitkozódott Debill. Legnagyobb megdöbbenésükre az ajtó feltárult, és a négy csippendéles átjutott rajta. Az ajtó hangtalan, tompa puffanással becsukódott mögöttük.
– Biztonságban vagyunk, igaz Heri drágám? – simult hozzá Hermelin, amitől Heri megint másállapotba került.
Szerencsére Hermelin még nem, mert az még nagyobb baj lett volna.
– ÓÓÓ – mondta elhaló hangon.
– Jaj, jaj, hajjajajaj – suttogta Debill rémülten.
– Mi a baj már megint? – kérdezte rosszat sejtve Controlles.
Amikor megfordultak, kis híján hanyatt dobták magukat a meglepetéstől.
Egy másodperccel később a rémülettől.
Egy három szemű, háromfejű, háromlábú, háromszögletű szörnyeteg vicsorgott rájuk. Az összes szeme szépen, egyenletes sebességgel vérben forgott. Három orra és három gőzölgő pofája láthatóan vérre szomjazott. Őrzött valamit, és olyan mérgesen morgott, hogy Hermelin majdnem összefélte magát.
– Tűnjünk innen! – sikoltotta a lány, és kirohant azon az ajtón, amelyen az előbb olyan örömmel szaladtak be.
– Inkább a kicsapatás, mint a biztos halál! – hörögte Heri és utána rohant.
A másik kettő sem gondolta másként, nyomban utánuk rohantak.
De azért az ajtót gondosan becsukták maguk után.
Nem tudták, merre menekülnek, csak rohantak, mint akik az életükért futnak. Heri minden sarkon attól tartott, hogy rögtön belefutnak Giccsbe vagy szörnyeteg macskájába, de szerencsájuk volt, sőt, óriási mázlijuk.
Nem telt bele másfél óra, szerencsésen visszajutottak a Csippendél egylet tornyába, ahol mind a négyen lerogytak a társalgóba, és lihegve fújtattak.
Heri úgy érezte, hogy minden testrésze remeg, a gyomra liftezett, a szíve pedig ki akart szakadni a mellkasából. A tüdeje fújtatóként szuszogott.
A másik három kópé sem nézett ki jobban, mint ahogy ő érezte magát.
– Láttátok, hogy valamit őrzött a kutya? – kérdezte Debill, aki láthatóan tényleg iszonyatosan okos lett, sőt minden apró, lényegtelen részletet észrevett és meg is jegyzett.
– Ez Pámácska volt, a vértacsi – suttogta az emléktől halálra váltan Hermelin. – A felső évesek beszéltek róla másfél oldalnyit. Elmondták, hogy egy elátkozott sárkány lelkét zárták bele egy pitbullba, amelyet erőteljes gén módosítással kereszteztek egy mindenre elszánt tacsival. A kettőjük keveréke lett a vértacsi.
– Ezek szerint betévedtünk oda, ahová nem szabadott volna – suttogta halálra váltan Heri. – A harmadik emeletre, amelyet lezártak mindenki elől.
Heri agya kombinálni kezdett.
Hibrid azt állította, hogy a világ legbiztonságosabb helye a Fingotts, de ennél is biztonságosabb Rokfort.
Ezek szerint az a csomag, amelyet elhoztak a föld alatti széfből, itt van, és valakitől meg kell védeni.
Heri elsápadt és halálra váltan ennyit mondott:
– Atyaúristen!

17. Kell egy csapat!

A következő napon Máyfolt idegrohamot kapott, mert Herit nem csapták ki az iskolából, sőt, láthatóan *kutya bajuk* sem volt. Máyfolt harapós kedvébe került.
Sőt!
Ettől annyira felidegesítette magát, hogy kirohant az étkezőből, és egész nap dúlt-fült, köveket rágott és fákat csavart ki, és molesztált egy ártatlan takarító néni.
Senki nem törődött vele.
Csak a takarító néni, aki önvédelemből jól elverte a bűdös kölyköt a partvis nyelével.
Herit nagy megtiszteltetés érte. Megkapta élete első Szputnyik 2000-es típusú turbó WRC seprűjét. Meggenya professzor rövid, ötven oldalas levélben arról tájékoztatta, hogy minden nap járhat edzésre, és biztatta, lelkesítette, mint egyik legnagyobb szurkolója.
Heri érezte, hízik a mája.
De nem csak az hízott a szegény fiúnak.
Hanem az epeköve is, amit hiába masszírozott, csak nem akart szétesni, és kiürülni.
Ám a sok pozitív esemény elaltatta óvatosságát és nem törődött többet az egészségével, amelynek később még olyan következményei lettek, amiről egyelőre mit sem sejtett.
A Szputnyik 2000-es seprűt a kilencesikrek társaságában csomagolta ki. Valamennyi ikergyerek szívből gratulált neki, és nagy áhítattal simogatták a verseny-partvist, amely igen szép darab volt. A nyelébe bele volt gravírozva, hogy Szputnyik 2000, alatta pedig az állt, hogy Médin Tájván.
Heri Kókler másnap este ment először edzésre.

Heri megelégedett a több tízezer férőhelyes gigantikus csarnokba, a hüllésével és lelki szemeivel máris hallotta a milliárdnyi szurkoló éljenzését, a tízmillió torokból feltörő ordítást, az extázis határát súroló, tomboló hangulatot, amikor meglátják majd őt, a játék első számú sztárját.

A meccslabdát.

Herinek egyelőre fogalma sem volt a szabályokról. Amint belépett a stadionba, érdekes, magas oszlopokat vett észre. Mindegyiknek a tetején volt egy kosárgyűrű, és a pálya mindkét végén három-három ilyen oszlop állt.

Mivel senki nem lézengett még a stadionban, kibontotta a seprűtartót, kivette a tokból a gépet, majd hirtelen ötlettől vezérelve rápattant.

De nemcsak hogy rápattant, hanem szédületes sebességgel el is kezdett vele száguldozni.

Amikor Waad, a Csippendél csapat kapitánya belépett a stadionba, eltátotta a száját, a fülét pedig összevissza mozgatta közben.

– Hú!!! – mondta lenyűgözve, de ekkor már a nyakát is behúzta.

Csak a következő körben vetette a földre magát, amikor Heri a hangsebesség alsó határán elhúzott felette.

– Te jó ég!!! – hitetlenkedett Waad. – Nem semmi ez a kölyök.

Heri észlelte, hogy megjött a Cs. K., így lágyan letette a seprűt a földre.

– Nem rossz – ismerte el Waad. – De azért nem árt, ha a szabályokat is megismered.

Heri méltóképpen üdvözölte a kapitányt, hajlongott előtte, mesteremnek nevezte, majd a bemelegítés előtt még kipucolta a cipőjét, és kicipelte a pályára a Kavicsjátékhoz szükséges labdákat, amelyek valójában valódi kavicsok voltak.

– A Kavicsjáték nagyon egyszerű sport, igazából könnyű megérteni, de nehéz játszani – kezdte az oktatást Waad.

Heri bólintott, mint aki érti. Pedig dehogy értette.

– Minden csapat tizenegy játékosból áll – magyarázta Waad. – Van négy hátvéd, négy középpályás és két csatár. Mindenki vonalban helyezkedik el, és az a feladatuk, hogy a labdát az ellenfél kapujába továbbítsák. Ha a labda a kapuba kerül, akkor azt úgy hívják, hogy gól.

– Nahát! – mondta Heri áhítattal.

– Van egy kapus is, neki az a dolga, hogy ezt megakadályozza.

– Hihetetlen! – csodálkozott Heri.

– Pedig így van, nekem elhiheted – folytatta Waad. – Mi, britek előszeretettel ívelgetjük előre a labdát, vagy játsszuk be a saját csapattársunk fejére, aki ezt követően a hálóba juttatja a játékszert. Alapelvünk az, hogy rúgd és huss.

– Bámulatos! – lelkendezett Heri, aki még soha nem volt focimeccsen.

– Nagyon hasonlít a játék a futballhoz, de van néhány alapvető különbség – magyarázta türelmesen Waad. – A Kavicsjátékot nem bőrlabdával, hanem kőkavicssal játsszuk. Nem egy labda van, hanem négy, és nincsenek szabályok. Eleinte volt bíró is, de őt még a régi időkben folyton agyonverték a játék közben vagy után, így ma már feleslegessé vált a személyük.

Heri úgy figyelt, szinte itta a nagy játékos szavait, próbált minden apró részletet megfigyelni.

– A labdákat nem csak dobni, rúgni, fejelni lehet, de itt vannak ezek a bézbőlűtő szerű fegyverek, igen, amelyeknek acélbetétek vannak a végén, azzal lehet a labdát ütni is. Az hivatalos neve, hogy furkó. A játék különösen izgalmas része akkor következik el, amikor egymást üjtük vele. Ez rendszerint akkor kerül előtérbe, amikor elfognak, vagy mind lepotyognak a labdák. Akkor jönnek a test-test elleni küzdelmes pillanatok. A játékot az nyeri meg, aki mindenkit kiüt.

Heri iszonyúan figyelt, de valamit nem értett. Ezért azután meg is kérdezte:

– Mivel úgy tudom, én leszek a labda, tudnom kell, hogy mi a feladatom.

– Rád a játék végén lesz óriási szükség.

– Csak a végén? Ezek szerint csak csere leszek?

– Nem, dehogyis! – nevetett Waad. – A te feladatod az lesz, hogy amíg a két csapat tagjai egymást püfölik, addig a szabályok adta lehetőség szerint a mezed alá teheted az Aranylabdát, a legfontosabb játékeszközt, amelynek a megszerzéséért is kétféle gól jár, tehát aki birtokba veszi, szinte biztosan győz, és bezárguldhatsz vele az egyik kapuba. Ha megéred, és közben nem üt agyon senki a furkójával, akkor nyerünk. Ezért mondtuk azt, hogy te leszel a labda. Iszonyatosan gyors vagy, még akkor sem tudnának elkapni, ha tudnák, mire készülsz.

– Ez igazán érdekesnek tűnik – állapította meg Heri. – Úgy érzem, szeretni fogom ezt a játékot.

– Rendicsek! – vigyorgott Waad. – Ha bármiféle kérdésed van, akkor nyugodtan tedd fel.

Heri lement az alagsorba, majd mélyen elgondolkodott. Amikor megvolt a kérdés, akkor megkérdezte:

– Azt mondtad, hogy ezt a játékot tizenegyen játsszák. De mi csak ketten vagyunk itt az edzésen. Hol vannak a többiek?

Waad vidám tekintettel elkomorult, majd egy nagy zsebkendőt vett elő és kifújta az orrát. Fátyolos szemekkel és taknyos orral a következőket mondta:

– A többiek... nos, a többiek szegények már biztosan jó helyen vannak azóta, hogy a legutóbbi bajnokin hősi halált haltak.

– Micsoda??? – kérdezte döbbenetben Heri. – De hát ez hogy lehet?

– Heri, ez a játék a kemény férfiak sportja. Időnként előfordulnak súlyosabb balesetek is. Sajnos, az is megesik, hogy az ellenfél tiltott eszközökkel akar sikert elérni. Ilyenkor bizony súlyos veszteségeket szenvedünk...

– De hát ez rettenetes! – szőmlyködött Heri. – És mondd csak, mi történt velük?

– Nem szeretek erről beszélni – mondta szomorúan Waad. – De mivel jelen pillanatban te vagy az egyetlen élő csapattársam, úgy érzem, meg kell osszam veled mindazt, amit csak tudok.

Heri bólintott.

– A Jajdekár egyesület ellen játszottunk – kezdte szomorúan Waad. – A meccs folyamán minden jól alakult, de a harmadik féldő elején kezdett eldurvulni a játék. Két góllal vezettünk ellenük, amikor már csak egy perc volt hátra a játékidőből. Az ellenfél egy óvatlan pillanatban, amikor a pomponos lányok bugyi nélkül kezdtek el kánkánozni, és elvonták a játékosaink figyelmét, az egyik labdát kicserélték egy kézigránátra. De nemcsak kicserélték, hanem közénk is dobták. Mivel ajándéklabda volt, mindegyik csapattársam rárajtolt. Ha akkor megszerezzük a labdát, akkor már biztosan kihúzzuk a végéig. Ezzel elnyertük volna a kupát és a bajnokságot, amely itt adminisztratív okokból egy és ugyanaz.

– Jaj! – mondta Heri együttérzően.

– Ahogy mondd, kispajtás – kesergett a fájó emlékek hatása alá kerülve Waad. – Szegény Johnny Walker belevágott a furkójával, mert még az utolsó percben is gólt akart szerezni. A kézigránát azonban felrobbant az ütés hatására, és rajtam kívül valamennyi játékosunkat elvesztettük. Hidd el, nagy csapás ez nekünk. Azóta a reményünk is elszállt, hogy valaha is visszavágunk a Jajdekár egyesületnek.

– Kell egy csapat! – mondta Heri eltökélten. – És hidd el, lesz is egy csapat. Nekem például van kilenc kiváló barátom, akik már alig várják, hogy csatásorba álljanak. Mindannyian kiválóan repülnek söprűvel, mindemellett rettentően utálják a Jajdekár egyesületet.

Waad arca reménytől kezdett el sugározni.

– Heri Kókler! – mondta ünnepélyesen. – A holnapi edzésre hozd el őket is. Ígérem, hogy bombajó csapatot faragok belőletek.

– Így lesz – ígérte Heri, és heroikus érzésekkel a lelkében elhagyta a Kavicspályát.

18. Elvisz trükkje

A tanév lassan közeledett a feléhez, az időjárás pedig a karácsonyhoz.

A fiúk, a kilencesikrek, Heri és Waad keményen edzettek, mert már csak néhány nap volt hátra a nagy napig, amikor végre megmérkőzhettek a Jajdekár egylet csapatával.

A bajnoki összecsapás előtt azonban Heri váratlanul egy csomagot kapott. A pakkot egy névtelen levél kíséretében kézbesítette Ludvig, a félszemű bagoly, aki azóta lett félszemű, amióta véletlenül eltalálta a fejét egy légelhárító rakéta a Közel-Keleten.

Mondhatnánk, munkahelyi baleset.

– Nocsak – mondta Pagedown és Pageup, akik imádták a csomagokat. Olyannyira, hogy a testvéreik csomagját is ők nyitották fel – akkor is, ha kellett, és akkor is, ha nem kellett. Mivel egypetjű ikrek voltak, senki nem jött rá, hogy a csomag nem az övék. Heri csomagját legalább nem nélküle bontották fel, de vele együtt.

– Nahát – csodálkozott Heri, amikor a kezébe vette a láthatatlanná tévő köpenyt, amelyet nagyon finom, láthatatlan anyagból szőttek.

– Mi ez? – kérdezték a fiúk.

– Láthatatlanná tévő köpönyeg – felelte Heri.

– Mi semmit sem látunk! – csodálkoztak a fiúk.

– Éppen azért láthatatlanná tévő, mert láthatatlan – magyarázta Heri. Hogy igazát bizonyítsa, nyomban belebújta a köpönyegbe és eltűnt.

– Nahát, Heri eltűnt! – csodálkoztak az ikrek – Pedig az előbb még itt volt.

Heri levette a köpönyeget és vidáman mondta:

– Ezek szerint működik. Tényleg láthatatlanná tesz!

A csomaghoz mellékeltek egy levelet is, amelyben az állt, hogy használja egészséggel, mert az övé.

Heri csodálkozott a levélen, de nem töprengett sokat rajta. Rengeteg dolog foglalkoztatta, az agya állandóan azok feldolgozásával, értékelésével és Hermelin becserkészésén járt.

Különös, nyugtalanító események történtek az iskolában. Egy kezdő szövegszerkesztő vagy egy felkapottabb író talán hosszan és feleslegesen elnyújtva tálná ezeket, de mivel nekünk kevés az időnk, mert mindjárt vége ennek az irodalmi Nobelre igen esélyes remekműnek, röviden kell ismertetnünk, hogy miért nem tudott aludni éjszakánként Heri Kókler.

Az egyik nap egy megtermett Troll tört be az alagsorba, és meg akarta kérdezni Hermelintől, hogy mi a kedvenc színe. A segítségére siető Heri és Delete törölték a Trollt a nyilvántartásból, oly módon, hogy a két ügyes fiú beledugta a varázspálcáját a Troll orrába, és egy nagy csomó szénát varázsolt oda. A Troll gyógyíthatatlan szénanáthát kapott és csúnyán megfulladt. Ezek után Hermelin minden áron feleségül akart menni Herihez. Heri sikoltozva elmenekült, és legalább két hónapig, amíg Hermelin tüzelt, csak a láthatatlanná tévő köpönyegében mutatkozott.

Hibrid, a vadőr „itt a piros, hol a piros, adják vissza azonnal a pénzem, mert nyomban rendőrt hívok” játékon sárkánytojást nyert. A sárkánytojást barátai ellenkezése ellenére saját ülepének jó melegével kiköltötte.

Az újszülött sárkánybébi nemcsak csúnya volt, de gonosz is. Hibrid a hatása alá került, nem evett, nem ivott, nem csajozott, életkedve ellillant, félfő volt, hogy előbb-utóbb felajánlja magát a sárkánybébinek reggelire. Az ikrek és Heri leleményes módon megoldották, hogy a sárkányt elszállítsák Kommodó szigetére, ahol még léteznek hozzá hasonlóak, mint például a Kommodó 64-es típusú, ősi kővület is.

Az események váratlan fordulatot vettek, amikor egy véletlen folytán kiderült, hogy Hibrid elkotyogta valakinek, hogy mit őriz Párnácska, a vértacsi, sőt még alkoholos állapotban arról is szót ejtett, hogyan lehet megbénítani a fenevadat, hogy bárki hozzáférjen a titkos csomaghoz.

Sajnos ezt nem árulhatjuk el, mert akkor valószínűleg mindenki megtudná, és nem volna többé titok.

A vértacsi nem mást őrzött, mint a Bölcsek Kövét, amit egy bizonyos Nikolasz Flanel nevű ciprusi mágus talált fel. Ez lehetővé teszi, hogy a Cséz Menhetten bank aranykészletének többszörösét alíthassuk elő kutyagumiból egy egyszerű módszerrel, amelyről sajnos szintén nem ejthetünk egyetlen árva szót sem, mert annyira titkos.

A módszer lényege a következő: Kell hozzá korlátlan mennyiségű kutyagumi, valamint egy darab Bölcsek Köve, de csak a valódi jó hozzá, a nem valódiak nem érnek egy kutyagumit sem.

A titokzatos kő ezen kívül képes arra is, hogy örök életet biztosítson annak, aki megfelelően használja fel. Ez annyira titkos folyamatokat igényelt, hogy senki sem tudhatott róla, tehát több mint titok volt. Soha, senkinek nem volt szabad elmondani, mert ha valaki elmondta, akkor a következő sorban már nem volt képes értelmes szavakat leírni, csak annyit tudott szegény mondani, hogy:

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

De szerencsére ez az átok csak egy sorig tartott, utána elmúlt gyomtalanul, mint ahogy a növényteni tanszék vezetője mondta halálának pillanatában, amikor ugyanilyen módon belakmározta őt egy ritka tanárevő növény.

A Bölcsek Köve már évezredek óta roppant mód érdekelte a mágusokat és az aranycsinálókat, de szerencsére senki nem jutott hozzá élve, mert gyanítható, hogy rosszra használta volna. Mint ahogy kiderült, abban az esetben, ha a Bölcsek Kövét valaki rosszra akarta használni, akkor komoly veszély állott elő. Méghozzá olyan veszély, amely rossz esetben az egész Univerzum megsemmisülését vonhatta maga után. Jó esetben viszont nem semmisült volna meg az Univerzum, csak a Naprendszerünk, az viszont teljesen.

A Bölcsek Kövét, mivel igen veszélyes egy darab volt, a legyőzhetetlen vértacsi szörnyeteg, Párnácska őrizte. Aki nem ismerte a titkát, hiába is akarta volna legyőzni.

De sajnos volt valaki, aki gonoszságban vetekedett a legsötétebb lény sötétségével, ördögi volt és gonosz, mindenkit el akart pusztítani, hogy csak ő éljen ezen a világon, mert magányra vágyott.

De!

Ez még nem minden!

A sok gond és baj mellett már nagyon közeledett a nagyon sok magolást igénylő csillagvizsga ideje is. Addig-addig közeledett, végül eljött, és már nem lehetett mit tenni, a fiúknak és Hermelinnek nem volt idejük azon töprengeni, hogy az Univerzum fog-e megsemmisülni, vagy csak a Naprendszer, le kellett vizsgáznuk.

Hihetetlen, de sikerült nekik.

Egy szép napon arra lettek figyelmesek – mindig mindent együtt csináltak, mint egy galéri, csak a végére jártak külön –, hogy Cotton professzor sántít.

Miután utána jártak a dolognak és követték őt a tiltott és veszélyes négyszögletű kerek erdőbe, ahol csapatostól élt a hiperintelligens, csodatévő erejű egyfarkú, latin nevén a monofarkincusz, titkosszolgálati eszközökkel arra is rájöttek, hogy Cotton professzor azért utálja ennyire Herit, mert a halálát akarja. És a Bölcsek Kövét.

Kizárásos alapon arra tippeltek, hogy a gonoszkodó professzor azért sántít, mert leharapta az egyik lábát a vértacsi.

Ezután minden gondolatulak az volt – kivéve Herit, akinek Hermelin miatt csak minden második vagy harmadik gondolata lehetett az –, hogy meg kell szerezniük a Bölcsek Kövét, mert különben...

Ebbe még belegendolni is szörnyű volt, ezért nem is gondoltak bele.

Elhatározták, hogy ha kell, akár az életük árán is, de megmentik a világot.

Nem volt kis feladat, de ők is többen voltak. Úgy gondolták, úgy nem lesz akkora teher, ha per kopfra leosztják.

Herit külön aggasztotta, hogy egy éjjeli alkalommal, amikor Hibriddel mászkáltak az erdőben, és találkoztak egy kenta úrral, aki *uniformisban* járkált, bizonyos Roninnal, láttak egy titokzatos, csuklyás idegent, aki ivott egy döglött egyfarkú véreből. De mint ahogy Fiorentina, a bátor egyfarkú hölgy(???) állította, ezzel elkárhozott sötét lelke.

Az események egyre nyugtalanítóbbak lettek, a gyengébb idegzetűek félni kezdtek a sötétben, Herinek rémálmai voltak, amelyben egy gonosz, csuklyás alak folyton be akarta dugni az ő finom kezét a konnektorba, hogy megrázza az áram. A fején lévő régi sebhely is fájni kezdett, mert az egyik edzésen megdobták egy kővel töltött medicinlabdával.

Heri tudta, hogy ennek csak egy oka lehet. Netudtki megint elszabadult, és vissza akar térni, hogy mindenkit megöljön.

Még őket is, akik pedig kiskorúak voltak, nem rendelkeztek szavazati joggal sem, és egyáltalán nem volt neki életük.

Azon az éjjelen, amikor Heri Kókler felöltötte láthatatlanná tévő köpönyegét, éppen telihold volt. A szél nem mozdult, csak a csillagok közül néhány hullott időnként alá. Ezek később sem kerültek elő, mindenki törölte őket a fejben tartandók listájáról.

Heri nem azért öltötte magára a köpönyegét, mert jól állt neki, hiszen láthatatlan volt, ezért sem ő, sem más nem látta, illik-e hozzá vagy sem.

Heri Kókler azért vette fel a varázsköpenyét, mert oka volt rá.

Jó oka.

Meg kellett szereznie az iskola titkos iratokat tartalmazó könyvtárából azt a dokumentumot, amely feketén fehéren bebizonyította, hogy ki volt Nikolasz Flanel, a ciprusi mágus. Azt remélték, ha megtudják viselt dolgait, akkor közelebb juthatnak ahhoz, hogy megszerezzék a Bölcsek Kövét és megakadályozzák a világvégét.

Heri a láthatatlanná tévő köpönyeg védőbevonata segítségével betört a könyvtárba, és nagy titokban elolvasott vagy egy tucatnyi titkosított iratot. Ezekből nem tudott meg semmit, de rengeteg ideje elment vele, és másnap iszonyúan álmos volt.

Cotton professzor nyálital szemináriumán a többiek azzal ugratták, hogy Hermelin biztos megmérgezte valami szerelmi bájitallal, és most csak arra vár, hogy a keze közé kerüljön.

Heri fáradtan leintette az őt molesztálókat. Ám éjszaka újabb és újabb utakra indult, hogy végre megtudja a nagy titkot, amit ember nem tudhatott meg, csak így, ahogy ő is próbálta megtudni.

Egyszer, teljesen véletlenül talált rá egy elhagyott szobában, ott, ahová még Indiana Jones, de még Lara Croft sem járt soha, a varázstükörre, vagyis Elvisz Trükkjére.

A tükör fölé az volt írva nagyon titkos Wingdings nyelven, hogy „Tükröm tükröm, mond meg nékem...”

De a felirat vége valamiért teljesen elhomályosodott az évezredek során, így aki elolvasta a szöveget, szörnyű bizonytalanságba került és kilelte a hideg.

Heri belenézett a tükörbe, és teljesen megállt az esze, annyira megdöbben.

A szüleit látta ott, akik vadul integettek neki, és hangtalanul beszéltek hozzá. Heri mérhetetlenül érzékenyült és ott töltötte az egész éjszakát a tükör előtt.

Meg a másnap éjszakát is, és a harmadikat is.

Nem evett, nem ivott, nem ment ki végére, nem törődött Hermelinnel sem, nem tudta senki, mi baja.

De az ikreket beavatta és egymás után mindegyiket elcipelte a csodatükrökhöz.

– A családom – mondta mindegyiknek, de sajnos egyik sem azt látta, amit ő. Ebből rájöttek, hogy minden relatív, és vannak, akik nem a családjára kíváncsiak, hanem saját sikereikre. Controlles például látta magát, amint kiváló sztárjátékosa lesz a Kavics-capatnak, Capslock jövőképeben befutott zöldségesként tért vissza, aki varázslatos zöldségeket árul.

Shift alkalmazott mágiát és nyelvészetet tanított az egyetemen, Pageup és Pagedown csomagküldő szolgálatot nyitott, Overlay sikeres expedíciót szervezett az északi sarkra és a Marsra, Backspace feltalálta az időgépet és *balra* visszament az időben. Delete kiirtott egy veszélyes vírust az Internetről, amely kipuhtulással fenyegette a világhálót. Altfnégy pedig sikeres vízimentő és nőcsábász lett, és feleségül vette Pamela Andersent a két nagy szilikonos didijével.

A szemfüles Krampusz Dupladurr professzor azonban egy éjjelen leleplezte Herit.

– Hogyan tetszett rájönni, hogy minden időmet itt töltöm a tükör előtt? – kérdezte a drogosok homályba néző réveteg tekintetével a szegény fiú.

– A rengeteg morzsából és kajamaradékból, meg az üres sörösüvegekből – árulta el Dupladurr, akitől Scherlock Holmes is tanulhatott volna, aki régebben szintén az iskola diákja volt.

Heri megbánta bűneit, és megfogadta, hogy többet nem jön ide hiábavalóan révedezni. A tükör mindenkinek azt mutatta, amit nagyon akart. Roppant veszélye abban állott, hogy a való világot egy merő ábránddal helyettesítette. Sok jobb sorsra érdemes művész kárhozott el miatta, mint például Elvisz Prézli is, aki annyira beleszeretett a tükörképébe, hogy egy óvatlan pillanatban beleesett a tükörbe, és azóta senki nem látta. Valahogyan mégis sikerült elterjesztenie, hogy Elvisz mégis él, de igazából ebben senki sem hitt, csak amolyan mendemondának gondolták.

Heri megfogadta Dupladurr professzor javallatát, és többet nem ment a tükör terembe, mert a tükröt másik helyiségbe szállították, így hiába is ment volna.

A rengeteg tanulás, vizsgadrukk és a kőkemény edzések elterelték figyelmét a felesleges ábrándozásról.

Aztán váratlanul elérkezett a nagy nap, amelyre annyira vártak mindannyian.

19. Kavicsmeccs

Heri a nagy nap reggelén frissen és kipihenten ébredt.

A délelőtti órák csigalassúsággal teltek. Mindenki, még a tanárok is úgy tekintették ezt a napot, hogy ez a Kavicsmeccs nagy napja, és nem erőltették túlságosan a varázslójelöltek okítását.

Ebéd előtt Heri úgy érezte, hogy egy falatot sem tud lenyelni, mert a gyomra összeszorult az izgalomtól, hogy néhány óra múlva elérkezik a döntő mérkőzés napja. Ha a Csippendél egylet nyer, akkor az élre ugrik a bajnokságban, de ha most kikap, akkor bizony a Jajdekár egylet fogja megkaparintani a legnemesebb trófeát, ami csak létezett.

Heri és barátai az egylet klubhelyiségében ejtőztek. Igyekeztek lazítani, kicsit kikapcsolni, hogy azután néhány óra múlva, mint megannyi seprűnyélen száguldozó ördögfióka vessék be magukat a küzdelembe.

A klubban valami menő zene szólt, a Csippendéles fiúk és a Go-go görlok elgondolkozva beszélgettek lényegtelen, másodrangú, sőt harmadrendű

dolgokról, hogy eltereljék figyelmüket a hamarosan kezdődő hatalmas rangadóról.

– A meccs után elkapjuk Netuddkit – merengett Controlles, aki szerette gyorsan befejezni a dolgokat.

– Csapdát állítunk neki, utána elkapjuk a grabancát – álmodozott Shift.

– Ha egyéves koromban megöltem őt, akkor most, hogy már majdnem tizenöt vagyok, miért ne sikerülhetne mégegyszer? – tűnődött Heri. – Tudjuk, hogy ő ivott a meggyilkolt halott egyfarkú vérből. Tudjuk, hogy az örök, de kárhozott életre szomjazik, ezért kell neki a Bölcsek Köve. Valamiért csak ennek segítségével tudja magát ismét élővé varázsolni.

– Csak tudnánk, hogy Nikolasz Flanel, a ciprusi mágus mit akart a Bölcsek Kövével... – morfondírozott Altefnég. – Biztosan valami nagyon fontos dologért hozta létre.

– Persze, ez világos – szólt közbe Delete. – Aranyat akart csinálni. Méghozzá sokat. És persze örök életet akart.

– Ennek már biztosan sok ezer éve... – tűnődött Hermelin. – Azóta lehet, hogy meg is halt.

Heri a homlokára csapott, amitől Hermelin kissé dühös lett.

– A saját fejedet csapkodjad! – javasolta mérgesen.

– Rájöttem valamire! – derült fel Heri arca. – Ha Nikolasz Flanel tényleg feltalálta a Bölcsek Kövét és az valóban itt van az iskolában, és azt valóban Párnácska, a vértacsi őrzi, és Netuddki vagy az, aki segít neki, szerintem Cotton lehet, a megátalkodott, jaj de nagyon utálok, és ha ő tudja, hogyan lehet elaltatni a vértacsit, akkor ez azt jelenti, hogy iszonyú nagy pácban vagyunk!

A többiek összenéztek, a levegő megtelt feszültséggel, izgatottan tanakodtak, hogy most mit tegyenek.

– Meg kell akadályozzuk, hogy megszerezze a követ – mondta teljesen feleslegesen Overlay.

– Küldhetnék neki levélbombát – morfondírozott Pagedown és Pageup.

– És kinek címeznéd, talán Netuddkinek? – vetette el az ötletet Heri. – Cotton professzornak! – felelték amazok.

– Gondoljátok, hogy nem fogja előre tudni, hogy bomba van a levélben? Pont ő, aki szakértője a fekete mágiának, az ártó varázslatoknak, a mérgeknek, a nyálitaloknak és állítólag ő találta fel kétszáz évvel ezelőtt a Cucli-Colát, ami a legmérgezőbb mindegyik irtóra ártó ital közül – sorolta Hermelin.

– És mi van akkor, ha nem is ő az, akit keresünk – fontolgatta Backspace. – Vagy rosszabbat is tudok. Mi történik, ha a levelet visszaküldi nekünk, és mi robbanunk fel. Erre nem gondoltatok, igaz?

– Hát... – ismerték el az ikrek.

– Hátta! nem kezdünk mondatot.

– Hát jó – mondta Pageup és Pagedown.

A kakukkos stopperóra ötöt ütött, a madárka kirepült egy rövid körre, ezáltal mindenkinek jelezte, itt az idő. Szegény Debill megint bosszankodhatott, mert éppen ő ült az óra alatt. A kilazult rögzítőcsavar hibájából az óra leesett, egyenesen a fejére. Tette ezt olyan erővel, hogy véglegesen és orvosi beavatkozás nélkül soha ki nem mozdíthatóan beékelődött a koponyájába. Debill most már úgy festett, mint egy droid. Egy belsővé lett memóriabővítő és egy kakukkosóra jelezte, hogy egyre kevesebb emberi van a fejében.

A fiúk felcihelődtek, majd csapatostul elvonultak az öltözőbe, hogy felvegyék ütésálló kockás ingjüket, a Csippendél egyesület ősi jelképét, maguk köré tekerjék a sötétpiros köpenyt, beizzítsák a seprüket, és azután irány az ég és a Kavicspálya.

Miután felöltötték a szerelést, libasorban kivonultak a pályára, majd a seprüket a lábuk közé szorítva az égbe szökkentek. Waad, a csapatkapitány lelkesítő égi beszédet intézett hozzájuk. A fiúk fanatikus tekintete jelezte, mindenre elszántan, oroszlánokként fognak küzdeni, és nem létezik más számukra, mint győzelem vagy a halál.

Heri lenézett a mélybe, és meglátta Hermelint felülről. Mivel éppen a feje fölött lebegett, belátott a dekoltázsába. Úgy érezte, menten lefordul a seprőről. Gyorsan Netuddkira kellett gondolnia, hogy elterelje a figyelmét, amely egészen elgyengítette és dekoncentráltta tette.

Heri megpillantotta a felfelé ferdülő zászlókat és transzparenszeket. Ezek egy része őket élte, egy másik része viszont az ellenfelet szerette volna győztesként látni. Ám a tartalmuk annyira személyeskedő és szeméremszérvő volt, hogy idézésüktől ezúttal le kell hogy mondjunk.

Heri észrevette, hogy Hibrid is helyet foglalt a nézők között, sőt ott volt az iskola valamennyi tanára és professzora, még Krampusz Dupladur professzorigazgató is tiszteletét tette.

A mérkőzés kommentálását Crazy Jenő, egy népszerű sportriporter vállalta jó pénzért.

– Jó estét, jó szurkolást, nedves nézők! – köszöntött mindenkit a párás, ködös időre való tekintettel.

A közönség hangorkánja egy pillanatra elnyomta népszerű baritonját, de azután már kezdődött is a játék.

– Végre elérkezett hát a nagy nap, a Csippendél és a Jajdekár játékosok számára. A kezdő csapatok a következők: A Csippendélnél Waad a kapuban, Controlles, Capslock, Shift és Pageup a háttédek, a középpályán Overlay, Pagedown és Backspace mellett Delete játszik, a két csatár pedig Altefnég és a híres-neves Heri Kókler.

A közönség felüvöltött egy keményebb összecsapás láttán, de a szpiker még gyorsan felsorolta a Jajdekár játékosait is.

– A kapuban Fink, a háttédek: Cooncey és Mooncey, Pooncey, valamint Mó-csing, a középpálya: Máyfolt, Döglég, Hellfire, Withkey, a két csatár pedig Marcus és Aurélius.

A labdák, de mit is beszélek, a kőgolyók játékba lendültek, ide-oda repkednek. Az ember a nagy repkedés-ben, ahol ráadásul még a játékosok is ide-oda száguldoznak, szinte képtelen megtalálni, hogy mit is nézzen. – Hellfire a furkójával ebben a pillanatban lebunkózta Controllest, aki viszont megdobta követ. Pillanatok alatt remek kis légi tömegverekedés alakult ki, amiben csak úgy repkedtek a vaktában bevitt ütések és a furkós ütések. Vér egyelőre nem folyt.

– Ha jól látom, Máyfolt remek sarkazással Marcus elé varázsolta az egyik labdát, aki igen, igen, nem hibázza el és beüti az – ellenfél játékosának fejét.

A labdák mindegyike pattog, repül, követni is lehetetlen. De ebben a pillanatban egy remek akció indul, pontos támadás szövődik, a Csippendél szélső betör a tizenhá... nem másik két védő fejét töri be, centiméterekkel száguld el a feje attól a ponttól, ahová Döglég üti most a furkójával, és a Kavicslabdát a kapussal együtt bevágja a hálóba!

Góóóóóóóóóóóóóóóó!!!

– Káprázatos, kedves nézők, káprázatos! – lelkesedik a szpiker. – Az embernek tényleg fáj a szíve, hogy vajon mikor láthat idehaza is ilyen káprázatos játékosokat, akik szemmel láthatóan élnek-halnak ezért a játékért. Micsoda nagy egyéniségek, micsoda káprázatos játék! Azt hiszem, ezért igazán érdemes volt kijönni a mai meccsre.

A Csippendél dobott még három gólt, de a Jajdekár csak kettővel tudott válaszolni. Éppen egymást püfölték a csapatok, amikor megjelent az Aranylabda. Hogy honnan került oda, senki sem látta, de ott volt, és egy szemvillanásnyi idő múlva felfelé száguldott a magasba.

Heri és az ellenfél játékosai, Máyfolt azonnal utána eredtek.

Még mielőtt elérték volna, az Aranylabda eltűnt, mintha ott sem lett volna.

Heri seprűje azonban váratlanul megbolondult. Ide-oda billegett, mintha a stabilizátora gajra ment volna, pedig dehogy. Valami más történt. A seprű

felfelé szökkent, és úgy billegett, mint egy megvadult bika. Heri kis híján lezuhant róla. Csak a rengeteg edzés, a kiváló fizikum, valamint az írói gondviselés mentette meg, hogy le ne pottyanjon százötven méter magasból a kavicsos talajra, ahonnan már soha többet nem pattant volna fel élve.

– Hohó, kedves nézők! – kiáltott fel Crazy Jenő – valami történt ott a pályán a Csippendélek csatárával. Nem látom a számát, de azt hiszem, igen ez Heri Kókler, akinek a sporteszközével valami történt. Te jó ég! Az ember nem akar hinni a szemének. De muszáj, mert igaz! A sporteszköz megmakacsolta magát, a fiatal játékos pedig most nagy bajban van. Vajon leesik, vagy sikerül úrrá lennie a műszaki problémán? Hermelin sikoltott, amikor látta, hogy Heri mindjárt lezuhan. A társak megpróbálták lehozni az égből, de a Szputnyik 2000 egyre feljebb szökkent, hogy megakadályozza a segítségnyújtást.

– Fekete mágia! – mondta Debill döbbenet. Mivel nagyon okos volt, mert a koponyája tele volt technikai eszközökkel, rögtön hittek neki. Hermelin azonnal Cotton professzort kereste a tekintetével. Amikor meglátta, felsikoltott. Cotton révetegen figyelte Herit, és láthatóan varázsigéket mormolt. Megyek és megölöm! – jelentette be Hermelin, és már rohant is, átverekedte magát mindenkin, aki az útjába állt. Közben még Mókus professzort is véletlenül lesodorta a tribünről, aki fejfel előre beleesett egy szotyolaárus zacskójába. Mókus köpködve mászott ki a nagy nejlonzacskóból. Mindketten szitkozódni kezdtek.

De egyik sem úgy, mint Cotton professzor, akinek Hermelin egy ügyes kis mágiával felgyújtotta a parókáját. A gonosz alak üvöltve rohant be az öltözőbe, ahol csak poroltóval tudta eloltani a kopasz fejét mardosó görögötzet.

Hermelin az égre emelte szép kék szemét, de a mellébe jeges rémület markolt.

Ó, milyen jó is lehetett annak a jeges rémületnek, hogy belemarkolhatott a gyönyörű Hermelin ugyanilyen gyönyörű mellébe...

Na, mindegy!...

Akit keresett, ugyanis nem volt sehol.

Heri Kókler úgy repült, mint egy madár.

De sajnos úgy zuhant, mint egy kő. Amikor a Szputnyik 2000-es típusú seprűje megbokrosodott, hiába nyomogatta a féket, és kapcsolt alacsonyabb sebességi fokozatba, semmi nem történt, csak zuhant lefelé, egyre gyorsabban és gyorsabban. Rémülten látta, hogy ő és az iskola oszlopcsarnoka egyre közelednek egymáshoz. Közvetlenül alatta nyerítve menekült a bűvös erejű egyfarkú, tudományos nevén monofarkincusz. Ludvig, az aranybagoly, szárnyával takarta el vak szemét, hogy ne lássa Heri életének utolsó, de legizgalmasabb pillanatát, amikor nem nyílik ki a fel nem pumpált légszák, és az otthon felejtett ejtőernyő. A ketreceben tartott I. Ti, a magánkívüli pedig a kecskeszakállas Darts Vader maszkra támaszkodva világító középső ujjával jelezte, a repülés jó volt, csak a földetérés sikeredett koppanásra.

De Heri Kókler nem volt az a fajta, aki egyhamar feladja. Köhögni kezdett, majd hármat köpött. Tele volt a szája hódarával. Amikor már mindenki azt hitte, hogy vége, és dombormű lett belőle az egyik oszlopfőn, akkor felállt, megigazította a szemüvegét, és az egyik zsebéből előhúzza az Aranylabdát, amit ki tudja, hogyan sikerült zuhanás közben elkapnia. De nem elég, hogy előhúzza, még kacarászva fel is mutatta mindenkinek.

Így a Csippendél nyerte a rangadót és ezzel a bajnokságot, valamint a kupát.

Heri elégedetten indult vissza az öltözőbe, hogy megkeresse tartalék szemüvegét, valamint hogy egy kis hajnalig tartó önfeledt mulatozás után leszámoljon a történet negatív szereplőivel, de legfőképpen Megawatt Voltmárvolttal, aki a visszatérését fontolgatta.

20. Végső leszámolás

Az ajtó nyikorogva kinyílt, az egész társaság ott állt a háromlábú, háromfejű, háromorrú, háromagyú rettenetes lényvel szemben, akit Pamacsának hívtak.

De egyáltalán nem kellett hívni, jött magától is.

Kitátotta három hatalmas pofáját, és hármat üvöltve hármat lépett előre, hogy rájuk vesse mind a három testét, és három kiadósat harapjon belőlük. Ám még mielőtt ez bekövetkezhetett volna, Hermelin előkapta Heri sztálin orgonáját, amit Hibrid készített neki ajándék gyanánt még karácsonyra, majd zenélni kezdett, mint egy kis angyal.

A rettenetes fenevad szája tátva maradt. Háromszor három szemhéja lecsukódott, majd három ásitást követően három részletben leheveredett, fejét a földre ejtette, majd ernyedten csapott három fura farkával, végül elaludt, mint egy kisdudanya karjában.

– Meleg helyzet volt! – lihegett Heri, akit kiver a víz.

De a többiek is így voltak ezzel.

– Siessünk! – mondta türelmetlenül Hermelin. – Már alig néhány oldal van hátra a könyvből. Ha a végéig nem találjuk meg a Bölcsek Kövét, és nem hatástalanítjuk Netuddkit, akkor jaj a világnak.

A kis társaság óvatosan félrerugdosta Párnácska tetemét, de nem találták meg alatta a Bölcsek Kövét. Ellenben előbukkant egy csapóajtó, amely ki tudja, hogy hová vezethetett.

– Ha félték, nem kell, hogy velem gyertek – mondta Heri nagylelkűen. – Senki nem fog gyávának tartani titeket, ha megsemmisül az Univerzum és mindenki meghal.

– Veled tartunk és soha nem hagyunk cserben, Heri! – ömlengett Hermelin.

– Akkor induljunk! – adta ki a parancsot Heri, és biztos kézzel feltépte az ajtót. Odabent totál sötét volt, de nem törődött vele, mert annyira vakmerő volt, hogy a sötétben sem félt.

Valamint igen nagy erőzt neki, hogy állig fel voltak fegyverkezve. Történt ugyanis, hogy a döntő mérkőzést követő önfeledt ünneplés közepette észrevétlenül magukhoz vették a Rokforti fegyverterem valamennyi használhatónak látszó hagyományos és mágikus fegyverét.

És ez a rengeteg fegyver most mind náluk volt. Iszonyatosan erősnek érezték magukat. Kardok, buzogányok, félautomata tűzgyújtó szerkezetek, robbanó varázsigék, delejező kézi készülékek, valamint vírusos rendszerlemezek simultak az apró, de annál elszántabb markokba.

Ma senki és semmi nem állhatott ellent nekik.

Miután feltépte az ajtót, Heri belépett a sötétségbe.

Tett néhány lépést, majd nagyot kiáltott.

A többiek egészen belerettentek, akkorát.

De hát miért is ne ordított volna hatalmasat ez a Kókler gyerek, amikor a lába alól eltűnt a talaj, és több méternyi zuhanás után egy hatalmas puffanás kíséretében valami puhára esett.

A többiek néhány másodperc után követték.

Néhány perc múltán hatalmas kupac, állig felfegyverzett, kiabáló tinédzser üvöltött a sötétben, ami valószínűleg a bátortalanabb kísérteteket is megrettentette volna egy időre.

Heri nem vesztette el a lélekjelenlétét. Miután kimászott a nagy rakás alól, körbekémlelt. Szeme igen fényérzékeny volt, a rengeteg sötétben elolvasott képregényen élesedett, ezért felismerte, hogy egy üregben vannak. Miután a szemük megszokta a félhomályt, észrevették, hogy nincs is

egészen sötét. – Ez egy szemtősszezűző – mondta hirtelen.
– Micsoda rettenetes bűz! – fintorogtak az ikrek, amitől még bűdösebb lett.
– Ne itt fintorogjatok! – öklendezett Debill. – Már így is kibírhatatlan ez a szag.
– Nagyon rossz érzésem van – mondta Hermelin, amikor a falak megmozdultak, majd a lábuk alatt lévő szeméttel együtt lassan kezdték összepréselni őket.
Hiába mormoltak varázsigéket, fektettek keresztbe vastag acélcsőveket, az összezűző erőt nem sikerült megfékezniük.
– Itt fogunk mindannyian meghalni!!! – sikoltzott Hermelin. – Például itt vagyok én is! Micsoda igazságtalanság! Ilyen fiatalon elmenni! Szűzi testem még soha nem ismerte meg férfi érintését!
– Cöcöcö – cöcögtek az ikrek gúnyosan.
– Mindjárt arcon váglak benneteket – haragudott meg Hermelin.
– Fókuszáljatok a probléma megoldására! – nyögte Heri, mert ő nagyon meg akart menekülni. Még legalább féltucatnyi folytatásnak akart a címszereplője lenni, és eszében sem volt feladni. Agya lázasan gondolkodott, amíg hirtelen eszébe jutott a megoldás.
– Megmenekültünk!!! – ordította olyan elánnal, hogy az ikrek riadtan abbahagyták Hermelin tapizását.
Mindenki úgy nézett szegény fiúra, mint aki megőrült.
– Sajnálom, Heri, de itt fogunk meghalni – mondta szomorúan Hermelin, de látva Heri eszelős tekintetét, benne is feltámadt a vágy.
A szabadulásra.
– Látjátok ott azt az ajtót? – kérdezte hipnotikus erővel Heri, és a falra mutatott.
– Látjuk... – mondták a többiek egy emberként.
– Nem kell mást tennünk, mint hogy kimenekülünk rajta.
– Tényleg!!! – mondta hitetlenkedve Hermelin. – Hogy nem jutott ez előbb az eszünkbe!
Azzal fogták magukat, és minden létező hipermodern fegyverükből zárótűzet nyitottak a szerencsétlen nyílászáróra, aki emiatt később panaszt emelt a szakszervezeti bizalminál, de hiába, mert a végén még ő volt az, akit bezártak.
Amikor az össze-vissza záporozó dum-dum robbanólövedékek zaja abbamaradt, elült a füst és a mágustűz is elhamvadt, csalódottan néztek az ajtóra, ami még mindig nem nyílt ki. A falak viszont egyre gyorsabban közeledtek, hogy végül palacsintává lapítsák testüket.
– Mégsem fogunk megmenekülni!!! – sápirozott Hermelin. – Itt fogunk mindannyian meghalni, ártatlanul és érintetlenül, mint egy hamvas...
Soha nem fogjuk megtudni, hogy mire gondolt a drága, mert Heri odarohant az ajtóhoz és kinyitotta.
Ugyanis be sem volt zárva!
Gyorsan, mondhatni hanyatt homlok, fegyvereiket hátrahagyva elhagyták a helyiséget.
Legnagyobb meglepetésükre egy másik helyiségben találták magukat.
Úgy látszott, idelent egymást követték a helyiségek.
Amikor beléptek, egy hatalmas Trollal találták szembe magukat, aki a szemükbe röhögött. Hátrálni akartak, de most már ha akartak volna, akkor sem tudtak volna sarkon fordulni és eliszkolni, mert az ajtó valami gonosz varázslatnak engedelmességgel bezáródott. Csapdába kerültek. A Troll háta mögött ott volt egy ajtó, de azon csak akkor lehet keresztül menni, ha legyőzik a Trollt, vagy akkor, ha megölik.
Középut nem létezett.
A Troll tompa tekintetében heveny vérszomj keletkezett, amikor méregetni kezdte őket. Habzó pofával nyalogatta a szája szélét és Hermelint bámulta.
– Ugye nem csókolózni akar? – kérdezte a többieket reménykedve, de sehonnan nem kapott biztatást.
Heri akkor merészlet gondolt. Lassan előrelépett, nehogy a Troll a hirtelen mozdulatot támadásnak vegye, és elővett egy kis méretű bőrtokot a zsebéből.
– Gondoltam – motyogta maga elé.
A többiek azt hitték, a félelem és a stressz elvette az eszét, de senki nem mert egy szót sem szólni, mert Heri beszélni kezdett. Miközben a kezében szorongatta az apró bőrtokot, jó hangosan azt mondta a Trollnak, hogy még akkor is meghallja, ha teljesen süket.
– Én Heri Kókler vagyok.
– Én pedig Tulok vagyok, a Troll – rőfögte amaz. Jobb, ha tudod, hogy legyőzhetetlen vagyok. Nem fog a mágia, sem a vas, sem az átok. Azért állok itt, mert megparancsolta nekem a gazdám, hogy álljak itt.
– Tudom – mondta Heri. – Hatalmas vagy, erős és bűdös.
– Ja, ja – bólogatott németül a Troll.
– Tudod, hogy mi van a kezemben? – kérdezte Heri, miközben próbált uralkodni magán, hogy el ne veszítse a lélekjelenlétét.
– Nem... – rázta a fejét a Troll.
– Trolltartó!
– Ne... Ne... Ne!!! – sikoltotta a Troll. – Nem vagyok én apáca! Nem élhetek bezárva! Kegyelmezz, Heri Kókler! A szolgád leszek, csak ne zárj be oda! Évek óta nem ettem egy falatot sem. Ha bezársz, biztos, hogy éhen halok.
– Rendben! – bólintott Heri. – Legyél a szolgám.
– Az leszek! – ígérte a Troll, és le nem vette volna a tekintetét a trolltartóról.
– Vezess a gazdádhoz! – parancsolta Heri. – De igyekezz, mert nincs sok időm. Mindjárt vége a világnak.
A Troll sarkon fordult, és előre indult. Ahogy lépkedett, a föld remegett a lába alatt, a mennyezetről pedig vakolatdarabkák és pókok hullottak alá.
Heri követte a Trollt, az ikrek, Debill, legvégül Hermelin ment utánuk.
Az ajtó másik végében egy meglepetés várta őket.
De nem a kellemesebb fajtából.
A Troll félreállt az útból, és beengedte a többieket.
A teremben egy ismerőst pillantottak meg.
Heri meglepődött. De a többiek is.
– Azt hittem, Cotton professzor lesz az! – mondta csodálkozva. – De nem!
– De nem ám!!! – vigyorgott Mókus professzor, mert ő volt az, aki a gonoszt *seggítette*. Hogy mennyire szó szerint így volt ez, az mindjárt kiderült.
– Azért jöttünk, hogy megmentünk a világot – kezdte határozottan Heri. – És vissza akarjuk szerezni a Bölcsék Kövét.
A többiek kissé bizonytalanabban bólogattak.
– Piha! Micsoda beképzelt kölyök! – bosszankodott Mókus professzor.
Senki nem értette, mi az a piha. Ezután minden olyan gyorsan történt, hogy szinte képtelenség leírni.
Mókus professzor megfordult és letolta a gatyáját. Szőrös fenekének közepéből egy seggfej pillantott üveges, barna szemeivel a jelenlevőkre.

– En vagyok Megavatt Voltmárvolt, ti szerencsétlenek – sziszegte a szörnyeteg. – Az én Mókuskám feljánlotta nekem a fenekét, hogy újra testben létezhessek. Méltatlan hely ez nekem, a világ legnagyobb mágusának, de amióta Heri Kókler, az átkozott megölt, nagy szarba kerültem. Ez egyértelműen látszott.

Heri undorodva próbálta elfordítani a tekintetét, de valamiért nem volt rá képes. A többek is ugyanezt érezték.

– Már régóta készülök rá, hogy végezzek veled is, te kis nyomorult! – mondta gonoszul Voltmárvolt. – A szüléidet is szépen elintéztem, most már te sem menekülhetsz.

– Megölte őket? – kérdezte Heri szomorúan.

– Hát...

– Háttal nem kezdünk mondatot! – figyelmeztette Heri szigorúan.

– Nekem már mindegy – nevetett Voltmárvolt. – Az Emlékmás című filmből lopta az az idióta író azt a hülye ötletet, amely szerint nekem halálom után szimbiózisban kell élnem egy másik fickóval. Micsoda baromság!

– Tényleg az! – helyeselt mindenki.

– De most már mindegy! Ittunk a csodatévő erejű döglött egyfarkú véreből, így ezután két dolog várhat rám. Az egyik a halál, a másik az örök élet és némi kis kárhuzat, de kit érdekel, ha cserében én lehetek a világ ura.

– Már ne haragudjon a... hm... bácsi, de szerintem egy seggből kikandikálva nem lehet valami jól uralkodni a világon.

– Ördögöd van, Heri Kókler – röhögött rettenetes hangon Netuddki. – A te segítségével fogom újratereíteni a testem. – Azt hittem, ehhez a Bölcsék Kövére van szüksége? – kérdezte Heri rosszat sejtve.

– Kamu az egész! – bosszankodott Voltmárvolt. – A Bölcsék Köve nem létezik. Vagy ha létezik, akkor az is egy ócska hamisítvány, mint ez.

Mókus megfordult és még mindig félig guggoló állásban odadobta Herinek a követ.

– Hamisítvány??? – kérdezte mindenki egyszerre. Erre senki nem számított. – Annak az átkozott Cottonnak volt a vacak kis trükkje! – bosszankodott Mókus. – Ő a te legnagyobb védelmeződ. Még én is bedőltem neki, hogy annyi ideig kerestem teljesen feleslegesen.

– Cotton? – nevetett Heri. – Ez valami rossz vicc? A vak is látja, mennyire utál.

– Nem utál – bosszankodott Mókus. – Amikor le akartalak rázogatni a Kavicsmeccsen a seprűdről, akkor is megmentette az életedet.

– Én pedig meggyújtottam szegénynek a parókáját – motyogta lelkiismeret furdalás közepette Hermelin.

– Szóval, nincs szükségem a Bölcsék Kövére – röhögte a gonosz Voltmárvolt, mert megint ő nézett feléjük.

– Nincs? – kérdezte aggodalmas képpel Heri.

– Nincs hát – vigyorgott seggfejével Netuddki. – Sokkal többre megyek veled, ha téged használlak fel erre a nemes célra.

– Ne, ne – könyörgött Heri, de senki nem volt, aki megakadályozhatta volna Netuddkit abban, hogy ismertesse kifinomult, mégis kegyetlenül gonosz tervét.

– Már régóta figyelem a fejlődésedet, Heri Kókler – röhögött Netuddki. – Az egész Dundy familia az én gonosz terveimet segítette. Noha nem tudták, hogy miért, de azt tették, amit én akartam.

– Nem lehetne egy kicsit konkrétan? – kérdezte Heri, mert egy kukkot sem értett az egészből.

– Dehogynem! – röhögte Voltmárvolt. – Zsírral és szalonnával etettek, hogy szép nagy epeköved legyen. Amikor ide kerültél, akkor Mókus professzor különleges étrenden tartott továbbra is, hogy tovább nőjön, növekedjen az epeköved.

– De miért kell a bácsinak az én epekövem? – értetlenkedett Heri.

– Hahaha – röhögött gonoszul Mókus és Voltmárvolt is – még mindig fogalma sincs az egészről.

– Ami igaz az igaz... – ismerte el Heri.

– Egy varázslókölyök bármely testrésze igen hatékony varázserővel bír a fekete mágiában – magyarázta Voltmárvolt. – De mindegyik közül éppen az epeköve az, amely legyőzhetetlen hatalom birtokosává teszi azt, aki felhasználja. Most például engem – visított a kegyetlen tréfán Netuddki.

– De... – mondta Heri.

– Semmi de! – parancsolta Mókus. – Maradj mozdulatlan!

Heri sóbálvánnyá merevedett a gonosz varázslattól.

– Mókus professzor most eltávolítja az epekövedet. Egy híres fülöp-szigeteki gyógyítótól tanulta a mesterséget, ezért szinte biztos, hogy túléled. Ne félj, ma úgy is meghalsz. De nem most, mert terveim vannak veled.

Látszott Herin, hogy érti, mit mondanak neki.

Fehér sóbálványként állt, és halkán nyöszörgött.

Mókus professzor odalépett hozzá, és feltépte az ingjét.

Aztán Heriét.

Jobb kezét előrenyújtva érthetetlen szavakat motyogott, majd könyékig belenyúlt Heri hasába, ahol matatott egy darabig. Herinek egy arcizma sem rándult, mert hogy ugye sóbálvány lett belőle.

Mókus egyszer csak megtalálta, amit keresett. Megszorította és hirtelen mozdulattal kirántotta belőle.

Heri hasán a seb azonnal összeforrt.

Mindenki felsikoltott, amikor Mókus az előbbihez hasonló hirtelen mozdulattal fogta a zöld színű, ronda, véres epekövet, és belenyomta a saját hasába. Amikor jó mélyre begyömöszölte, kihúzta a kezét.

Ez a seb is beforrt nyomtalanul.

A döbönt ikrek, Hermelin és Debill is lélegzet visszafojtva lestek, mi történik most.

Mókus intett a kezével, amitől Heri visszanyerte a rugalmasságát. Nagyot nyújtózott, amitől lehullott róla a rárakódott vastag sóbevonat.

– Most pedig le foglak győzni – jelentette ki Netuddki. Ugyanis csak akkor vehetem el az erődöt, ha legyőzlek. Addig a tiéd marad, hiába van nálad az epeköved. Annyira erős vagyok, hogy bármiféle küzdelemben föléd fogok kerekedni. Még arra is hajlandó vagyok, hogy te válaszd meg a küzdelem típusát. Lehet varázslópárbaj, póker, ki nevet a végén, de lehet bármi más is – röhögött megint Voltmárvolt. Nagyon ellenszenves volt, hogy így kiröhög mindenkit, hiszen látszólag nem volt más, csak egy kis seggdugó.

Heri szeme megvillant egy pillanatra.

– Mivel azt mondtad, én választhatok, akkor ez azt is jelenti, hogy nem csak én, hanem bármelyik másik társam is segíthet abban, hogy legyőzzelek.

Voltmárvolt végignézett a levert tinédzserek csapatán és nevetve egyezett bele.

– Hát persze, akár az összes kis haverod segíthet. Törpék vagytok hozzám képest, és igen szórakoztató lesz, ahogy eltaposlak majd benneteket.

– Választottam – mondta Heri hirtelen. – Legyen sör és virslievő párbaj.

– Legyen – egyezett bele Voltmárvolt.

Mókus elővarázsolt egy Terülj-Terülj típusú asztalkát, amelyen végtelen mennyiségű sör és virsli materializálódott.

– És melyik csapatársad fog veled eszegetni meg iszogatni? – kérdezte gúnyosan kacarászva Voltmárvolt.

Heri hatásszünetet tartott.

– A Troll! – mondta magabiztosan. Voltmárvolt szeme megrebbent.

– Micsoda? A Troll az én csapatársam. Vagy nem? – kérdezte meglepetten.

– Átigazoltam – vallotta be a Troll szemérmesen.

– ÁÁÁÁ – üvöltötte Voltmárvolt – ez nem igazság!

– Miért nem mondtad, Heri Kókler, hogy a Trollt akarod?

– Nem tetszett megkérdezni – vallotta be Heri.

Megkezdődött a viadal.

De egy évek óta nem étkezett Trollal szemben a világ leghatalmasabb falójának sem volt esélye.

A Troll hálásan pillantott Herire, közben számolatlanul tömte be magába a virsliket, még időnként mustárt is tunkolt hozzá, és hordóstul védte a sört. Az egyik oldalán csorgott a virslié, a másikon a sör habja. Ez utóbbi volt a Troll habos oldala.

Voltmárvolt és a vele szimbiózisban élő Mókus nem tehetett semmit, enniük kellett, meg inni, de a párbajt nem nyerhették meg.

A Terülj-Terülj asztalkám egyre lassabban tudta elővarázsolni a sört és a virslit, mert a Troll zabált, mint egy hadsereg, és ivott mint a kefekötő.

Néhány óra elteltével a Troll lassított az iramon, és elkerekedő szemmel figyelgette, amit mindenki más is nézett.

Mókus Professzor és a fenéklakója óriási hőlégballon méretűre dagadt. Csakhogy nem hidrogén volt bennük, meg hélium, hanem sok sör és mégtöbb virsli, valamint rengeteg biogáz.

Ami ki akart törni.

– Győztem! – mondta Heri önelégülten, amikor látta, hogy az ellenfél már csurig megtelt.

– Hhhööö – hörögte Mókus, akin látszott, hamarosan szellenteni készül.

– Ne, ne! – sikoltotta Voltmárvolt. – Ha megteszed, kilövődök innét.

Mókus tovább nyögött.

Heri elérkezettnek látta az időt, hogy távozzanak.

– Gyere! – parancsolta a Trollnak. – Elmegyünk.

– De hát jó gazdám – vágott kétségbeesett képet a Troll – csak nem hagyjuk itt a kaját? Heri elnevette magát.

– Nem bánom, hozhatod az asztalkádat. A Troll hálás tekintettel vigyorgott rá. – Mi most elmegyünk – mondta Heri búcsúzóul, és miután mindenki kiment a teremből, még a villanyt is lekapcsolta.

– Ne hagyjanak itt a sötétben! – nyögte Mókus.

Heri megtorpant.

– Ne aggódjanak a bácsik – vigyorgott jókedvűen –, Hermelin hagy itt maguknak egy kis gyújtólángot.

Hermelin felnevetett, és egy kis üvegben ott hagyta a lángocskát, majd ő is futva menekült a föld alatti teremből.

Pár perc múlva, amikor éppen a repülőtér mellett értek ki a szabadba, óriási robbanást hallottak, majd egy azonosíthatatlan, ám fényesen lángoló, közben folyamatosan iszonyúakat pukkantó és robbanó objektum száguldott fel a föld mélyéből kitorve az égbe, majd egyszer csak óriási robbanás kíséretében millió darabra robbant szét.

Rokfortban azóta sem láttak ilyen nagyszerű tűzijátékot.

Hermelin a helyi lakosok, valamint barátaik éljenzése közepette odasimult Herihez.

– Ó, Heri, teljesen levetközném érted a gátlásaimat.

De ez már egy másik történet.

(Folytatása következik!)

Stats:

© K. B. Rottring

Heri Kókler és az epeköve

Kiadja az Első Magyar Könyvkiadó Kft.,

2001 Úrodüsszeia

A kiadásért felel a kiadó vezetője

A borítón látható egész jó festmény

Szűcs Pityu munkája

Tipográfia: Nyári István, a vonalkód feltalálója

Nyomdai felkészítés és előkészítés:

Szilícium Grafika

Műszaki megszerkesztő: Savanya Zsolt

Eolvasta, meghúzta, folyton kritizálta: Pál Dániel

ISBN: 963 8628189

Tartalom

- [Előjáték a Prológushoz](#)
- [1.5. Prológus](#)
- [2. Egy kis túlerő](#)
- [3. Volt, ami nincs](#)
- [4. A repülő kígyó](#)
- [5. Levéltrükk](#)
- [6. A próba](#)
- [7. A varázslók bankja](#)
- [8. Vásárlás](#)
- [9. Ajándék](#)
- [10. A nagy utazás](#)
- [11. Partraszállás](#)
- [12. Ki](#)
- [13. A baj ital keverő](#)
- [14. Pár baj](#)
- [15. Kutyaszorító](#)
- [16. A szörnyeteg](#)
- [17. Kell egy csapat!](#)
- [18. Elvisz trükkje](#)
- [19. Kavicsmeccs](#)
- [20. Végső leszámolás](#)
- [Stats](#)